

ΕΒΔΟΜΑΣ

3

Ε 12 ΩΝ
ΑΡΙΘ. 655

ΕΚΤΥΠ. ΔΕΛΤΑΒΑΝΙΑ

Μεταξύμας

Βαθύφωνον, Ένταυθα. Τό πεζό σας παρουσιάζει ένα γράμμα κανονικό, αλλά είναι πολύ κοινότυπο. — Άλήτη, Ένταυθα. Άπ' τους στίχους σας λείπει ή σαφήνεια, ή ακριβολογία. Γράφετε «ή δόξα κυλά ψηλά», (μουντό α-στημι), «μάμαρα φωτιστέφανα» (υποθέ-τομεν: φωτιστεφανωμένα), κ. ά. Προ-σέξτε περισσότερο. Οί λέξεις πού χρησι-μοποιείτε πρέπει να λένε κάτι λογικόν, να μην είναι «εξακρόφωτες». — Άλήτη, Ένταυθα. Η άρχή κοινότυπη. Μόνον τό δεύτερο μέρος είναι ενδιαφέρον και θα δημοσιευθί. — Σοφίαν Βασιλεία-δο, Ένταυθα. Θα δημοσιευθί με την σειρά του. — Φαίδωνα Π., Ένταυ-θα. Τό πεζό σας δείχνει πως μπορείτε να γράψετε κάτι καλό. Διαλέξτε όμως θέματα λιγώτερο κοινά. — Μ. Ματσά-κη, Πειραιά. Έγκρίνεται τό ποιήμα- σας και θα δημοσιευθί. — Γ. Τζοδόρον, Άστακόν. Τό πεζό σας έχει ώριμένα χαρακτηριστικά. Μία έντονη και λεπτή ενα-σθησία, ζωηρή αφήγησι, θα δημοσιεύσω-με ένα απόσπασμα. Ήντην Κανε-λοποδόλο, Σελλασίαν Σπάτης. Και τό δικό σας θα δημοσιευθί συντομευό-μεν λίγο. — Κ. Γ. Δεδάδειαν. Θα δη-μοσιευθί. — Άγγελον Φράγκον, Ένταυθα. Έχετε εχέρεσι στην στι-γουργία αλλά ή επινοήσι σας δεν ει-ναι αρκετά ποιητική. Διαβάστε Έλλη-νας ποιητάς. — Άλκη, Ένταυθα. Τό

θέμα σας πολύ κοινότυπο. Μία άπλή επι-στολή, χωρίς κάτι τό ιδιαίτερο. — Γ. η. γ. Παπαϊωάννου, Νέαν Ύδρην. Τό ποιήμα σας μοιάνει συμπαθητικόν δεν είναι άκρην δημοσιεύσιμον. Σας συνιστώ-με να διαβάσετε συστηματικά Έλληνας ποιητάς, και σε λίγον καιρό να μάς ξα-ναγράψετε. — Αίμ. Ζαννίδην, Νέαν Ύδρην. Έχετε εχέρεσι στην στι-γουργία και στο γράμμα, αλλά πρέπει να είδατε απαιτητικώτερον από τον εαυτό σας. Ίδίως, να διαλέξετε θέματα πιο πρωτότυπα. — Κ. Κιούση, Ένταυθα. Και σεις πρέπει να γίνετε πιο απαιτητι-κός από τον εαυτό σας. Ο δεύτερος στι-χος ακατανόητος. Τά (απολόγισμα) τε-στιπία δεν είναι καθόλου ποιητική έκ-φρασις. — Μαρίαν Λαουράνη, Ένταυθα. Τό ποιήμα σας δεν είναι αρ-κετά καλό για να δημοσιευθί. — Κ. Ν. Πολυδώροπουλον, Ένταυθα. Τό ποιήμα σας ως πρώτο δεν είναι κακό. Δεν είναι όμως και δημοσιεύσιμον. Σας συνιστώμε να διαβάσετε, να μελετή-σετε Έλληνας ποιητάς. — Τάκη, Μπακατσέλον, Καβάλλαν. Τό πε-ζογράφοδ σας μοιάνει δεν είναι δημο-σιεύσιμον, ιδίως λόγω της κοινοτυπίας του, δείχνει ότι θα μπορούσατε κάποτε να γράψετε κάτι καλό. Πρώ παντός πρέ-πει να διαβάσετε δοκίμους Έλληνας πε-ζογράφοδ. — Μιρέι, Πολύγνιτος. Τά ποιήματά σας ύστερούν πολύ τεχνι-κώς. Ίσως θα έπρεπε να περιορισθίτε στον πεζό λόγο. — Τ. Φ. Παγκράτι. Τό άκρον, αφιέρωσα μερικώς κοινοτυπίας, και στείλτε το πόλι. — Τέλλον Π.

π. ν. Ένταυθα. Με μεγάλη εύχαριστή-ση πήραμε τό γράμμα σας. Τό πεζό σας πολύ καλό, αλλά από την εποχήν τό περιορισμό των σελίδων όλων των πε-ζοδίκων, λόγω των πολεμικών δυσχε-ρών, δεν δημοσιεύουμε, δλοσέλιδα διηγη-ματα άναγνωστών. Άν τό συντομεύσα-τε να περιληφθί σε μίαν στήλην και άνώτατον όριον, θα τό δημοσιεύωμεν χαρίτως.

Τό νέον ύφασμα σουετί

Δι' ανιστάτικα φορέματα Τανιέρ και Πλάτα τό εύρίσκετε με 80% 85% και Μεταξωτά μονόχρωμα εις νέας ποικιλίας και εύποιες σε μοντέρνα σχέδια Τιμή! Εξαιρετική.

Ιμήμα κα τών

Κάλτσες Μεταξωτές Άραχνούφαντα από 80% 50 και άνω

ΑΚΡΟΠΟΛ

Έργοδ

Βάφετε τὰ φορέματά σας μόνον με: **ARTI**

ΕΙΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 17 Απριλίου 1940 Άριθ. 655

Αθηναϊκά περίεργα

ΠΡΟΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΣΧΕΔΙΑ

Έκα μέρες μάς χωρίζουν ακόμη από τό Πάσχα, αγαπητοί μου, και ό καυχάς έχει τηρήσει τρικυ-σερτος σε κάθε οικογένεια. Τό φλέγον ζήτημα, ή άφορμή του καυχιά, ή αίτία της διαστάσεως είναι τό μοντέρνο έρώτημα: — Πού θα κάνουμε Πάσχα, εφέ-τος; Τό όνομάζω «μοντέρνο έ-ρώτημα» γιατί άλλοτε δεν ίτίθετο καν. Όλος ό κόσμος τή μεγάλη αυτή χριστιανική έορτή την περνούσε στου σπιτι του.

Άλλοτε... Τώρα όμως; Τώρα τά πάντα έχουν γίνει συμπα-ράλια!

Η οικογένεια δια-μοιράζεται και κάνε! Πάσχα χωριστά. Η κόρη στο Μεγάλο Πεύκο έκδρομή με μία φιλική της οικο-γένεια. Ο γιός στο Σαραντάπηχο με κά-ποιον πεζοπορικό δι-μυλο. Έχει πάρει και σκί μαζί του γιατί μπορεί στο Σαραντά-πηχο να θρούνε χιό-νια. Πάσχα με σκί!... ούτε στο Πε-τσάμο της Φινλανδίας να είμαστε!

Η μαμά θα κάνει Πάσχα στην ά-δεσφή της, στην Καλαμπάκα, και ό μπαμπάς θα μείνη να φυλάη τό σπι-τι, διότι και ή υπηρέτρια, θα κάνει Πάσχα με τους δικούς της, στο Λαύ-ριο. Πλήρης Πασχάλινός διαμελι-τμός της οικογενείας.

— — — Έννοείται για να γίνη ό διαμελι-τμός αυτός, γίνονται, άλλεπάλληλα συμβούλια και οικογενειακοί καυχά-δες.

— Λοιπόν; — Τί λοιπόν; Να πάμε στη Ζήρια! Θα θρούμε και χιόνι, εκεί... επιμένει ό σπόρτσμαν γιός της οικογενείας. Τολμά να έχη αντίρρησην ό μπα-μπάς:

— Χιόνια; Βοέ παιδί μου, για Χρι-τούγεννα πές ή για Πάσχα... — Για Πάσχα μπαμπά!... — Τό Πάσχα, παιδί μου, είναι γι-ορτή ανιστάτικη...

— Αύτά είναι της παλαιάς σχολής. — Δεν ήξερα ότι ή νέα σχολή με-τέθεσε τό Πάσχα στον Δεκέμβρη... Η κόρη νομίζει ότι πρέπει να πη-τήν κουβέντα της:

— Μπαμπά... σήμερα δεν είναι «σκί» να κάνουμε Πάσχα στο σπίτι. — Και πρέπει να πάρουμε να θου-ιά;

— Τά θουνά είναι βέβαια υπε-βολή, αλλά μπορούμε να κάνωμε Πά-

σχα στην Γλυφάδα...

— Στη Γλυφάδα Πάσχα; Με μα-γιό;

— Καλέ όχι! Αυτό-δά έλειπε να μπορούμε και στη θάλασσα... Θα φάμε και θα πιούμε στο Καζίνο της Γλυ-φάδας.

— Και γιατί να μην κάτσωμε στην Άθήνα και να μαγειρέψωμε μόνοι μας, στο... κουζίνο του σπιτιού μας;

— Είναι ντε μοντέ...

— Επεμβαίνει και ή μαμά:

— Πάντα ξεροκέφαλος είσαι, Ά-γρησίλα!

— — — Γενικός στόχος εί-ναι ή κόρη.

— Πού θα πάς,

είπες;

— Στους Δελφούς!

— Περιηγητής εί-σαι;

— Γιατί μπαμπά;

Μόνο οι περιηγηται

πάνε στους Δελφούς;

Είμαστε όλόκληρη πα-ρέα.

— Πάσχα εκπαι-δευτικόν, είρωνεύεται ό αδελφός.

— Όχι, δεν ήξερα να τρέχω σαν άγριμι στις Άλπεις...

Εαφνιάζεται ό μπαμπάς:

— Στις Άλπεις θα κάνης Πάσχα έσύ;

— Με είρωνεύεται, μπαμπά. Στη Ζήρια θα πάμε. Έχει και χιόνια...

Επεμβαίνει ή μαμά:

— Επί τέλους Άγρησίλα, άσε τό παιδιά να κάνουνε τό κέφι τους... Τό-σο καιρό πού ήταν μικρά, έσύ έκου-μαντάριζες...

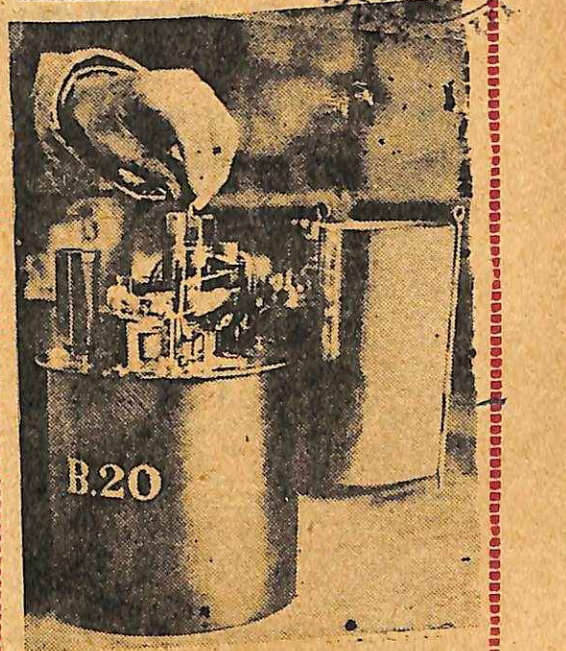
Έκκαλος γίνεσαι ό μπαμπάς.

— Και πολύ άσχημα φαίνεται, έκου-μαντάριζα, αφού δεν τα κατάφερα να μάθουν τά παιδιά μου να σέβονται τους γονείς. Ορίστε κατάστασις. Πά-σχα! Γιορτή χριστιανική, γιορτή οι-κογενειακή, και τό ένα παιδί μου πρόκειται να πάη να ξερευνήση τή ζούγκλα και τό άλλο μου να πάση τα θουνά. Ορίστε κατάστασις! Ήθελα να ήξερα αν μουστρίδε κι' έμένα να πάω να κάτσω δλοχρονίς στα νέα σύ-νορα της Φινλανδίας, πού θα μ' εύ-ρίσκατε να σας δώσω τό χαρτζήλι-σας για τίς έκδρομές αυτές; Με τό μισθό σου, θα πήγαινες έσύ κύριε; Ούτε για στραγγίλια δεν θα σου έφτά-νε... Και σό δεσπονίς, με τί θα πή-γαινες; Δουλεύω όλο τό χρόνο να σας εξασφαλίσω μία άνετη ζωή και για τό εύχαριστώ, θα μ' άφίσετε Πάσχα-λιάτικα να τριγυρνάτε στις έρημιές...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξτε

Μιά εικόνα

Οί έμπορευσι χρησιμοποιούν διαρκώς νέ-ες εφευρέσεις. Στην εικόνα μας φαίνεται ένα μηχανήμα με τεταρολογικόν πα-ρατηρήσεων, εξαιρετικά χρησι-μουν για την άεροπορία. Τό μηχανήμα αυτό έχει συγχρόνως και ένα α-υτόματον ραδιοφωνικόν πομπόν, ό ό-ποιος μεταδίδάει ή αυτόστιγμει τάς παρατηρήσεις εις τά στρατιωτικά κέν-τρα. Τά μηχανήματα αυτά τοποθετούνται εντός μικρών αεροστάτων, χωρίς πιλότο, και άφίγονται ελεύθερα, καθ' όλην την διαδρομή τους, μεταδίδουν έτσι τάς άτμοσφαιρικές παρατηρήσεις, αι όποιαι χρησιμοποιούνται από την στρατιωτικήν άεροπορίαν.

Ένα στίχο

ΞΕΩΡΑΓΙΣΜΟΙ

Άνεμον αίσθανόμεθα έξωραϊστικόν Κάθε παλιό μας κτίριο τώρα κατε- (δαφίζεται) Τό Υπουργείο χάνεται των Οίκονο- (μικών) Κι' έτο' ή Άθήνα ή παλιά, Γκρεμίζεται σταλίς-σταλίς Κι' ούτε θ' άναί, ορίεται!

Οριστικώς αλλάζουμε τάς μας μέ- (ρη γνώριμα) Κι' άπ' την Άθήνα την καλή τίποτα (δεν θα μείνη) Παρά μονάχ' άνάμνησις σε κάποις (μυθιστόρημα).

Και κάποις στίχοι λυρικοί Στίχοι παλαιοί, νοσταλγικοί Τού Τιμού του Μωραϊτή!...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. 8. 84

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ - ΠΟΡΣΕΛΑΝΑΙ ΜΑΧΑΙΡΟ ΗΡΟΥΝΑ CHRISTOFLE, KRUPP Κ. Α. Π.

ΔΩΡΑ ΠΑΣΧΑ

Αύγα, υπομπονιέρες, παιγνίδια Εΐδη έκδρομών και πίκ-νίκ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΣΟΥΜΙΑ

ΤΙΜΑΙ ΜΙΚΡΑΙ

Τό σάβανον του 'Ιησοῦ Χριστοῦ

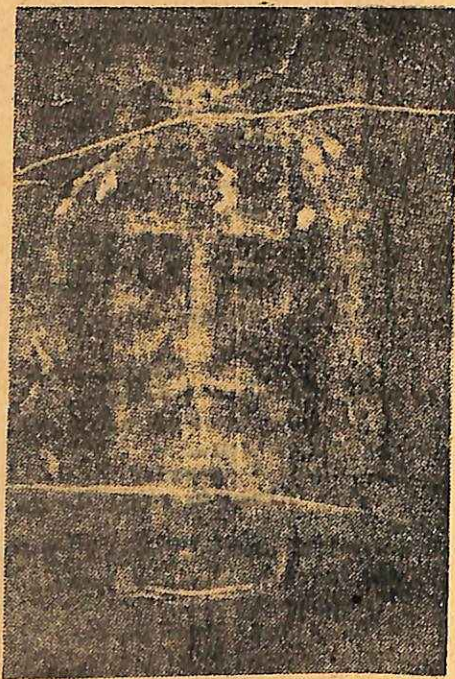
Εἰς τὰ 1902 ἐνεφανίσθη ἕνας νέος τότε καὶ σχεδὸν ἄγνωστος Γάλλος ἐπιστήμων, ὁ Πῶλ Βινιόν, μὲ μίαν μελέτην του ἀναφερομένην εἰς τὸ νεκρικὸν σάβανον τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀποτυπωμένην μορφήν τοῦ Σωτῆρος. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐλάχιστον εἶχε προκαλέσῃ τότε ἐνδιαφέρον, ἀφ' ἑνὸς διότι ὡς προαναφέρθη ὁ συγγραφεὺς του ἦτο νέος καὶ ἄγνωστος, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι καὶ ὁ ἴδιος διετύπωνε τὰς σκέψεις του μᾶλλον ὑπὸ τύπον εἰκαστῶν παρὰ ὡς θαυσιζόμενας εἰς ἐπιστημονικὰ δεδομένα.

Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Πῶλ Βινιόν, ὁ ὁποῖος ἐπαύσε νὰ εἶναι ὁ ἄγνωστος νέος τοῦ 1902, θεωρούμενος σήμερον ὡς εἰς ἐκ τῶν κορυφαίων τῶν φυσικῶν Ἐπιστημῶν ἐν Γαλλίᾳ, ἐμφανίζεται καὶ πάλιν μὲ ἕνα ἀνάλογον ἔργον, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον «Τὸ ἱερὸν σάβανον τοῦ αὐτοῦ Τουρίνου». Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ αὐτοῦ ὁ Γάλλος ἐπιστήμων συγκεντρώνει τὰ ἀποτελέσματα τῶν τεσσαρκακονταετῶν σχεδὸν ἐπιστημονικῶν του ἐρευνῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἱερὸν σάβανον τὸ ὁποῖον ἀνήκει σήμερον εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Ἰταλίας καὶ φυλάσσεται εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Τουρίνου εἶναι ὄντως τὸ σάβανον μὲ τὸ ὁποῖον ἐτυλίχθη τὸ σῶμα τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ β-ταν κατεβιβασθῇ εἰς τὸν τάφον. Ὁ Βινιόν ὅμως δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὴν διαπίστωσιν αὐτὴν ἀλλ' ἀποδεικνύει καὶ κατὰ τρόπον ἐπιστημονικῶς ἀναμφισβήτητον ὅτι τὰ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ σαβάνου ἀποτυπωμένα ἔχουν καὶ χαρακτηριστικὰ προέρχονταί πραγματικῶς ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ 'Ιησοῦ.

Ἀς ἴδωμεν ὅμως ἐν πρώτοις τὸ ἱστορικὸν τοῦ ζητήματος: Τὸ σάβανον τὸ ὁποῖον φυλάσσεται εἰς τὸ Τουρίνον καὶ τὸ ὁποῖον ἔχει ἐπικρατήσῃ νὰ ὀνομάζεται «σουδάριον» (λατινικὴ ὀνομασία τοῦ σαβάνου) ἔχει ἀποτελέσῃ ἤδη τὸ θέμα μακρῶν ἱστορικῶν ἐρευνῶν ἐκ τῶν ὁποίων ἔχουν διαπιστωθῇ τὰ ἀκόλουθα: Τὸ ἀρχαιότερον ἔγγραφο τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε περὶ αὐτοῦ ἀνέφερεν ὅτι τὸ ἱερὸν ὑφάσμα εἶχε ἐκτεθῇ κατὰ τὸ ἔτος 1202 εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παρθένου Μαρίας, εἰς τὸ Βυζάντιον. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς Ἀνὼρ Μαρτέν ἀνεῖρεν ἐν τούτοις καὶ παλαιότερα ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν τὴν καὶ κατὰ τὸν 10 μ. Χ. ὑπαρξὴν τοῦ σουδαρίου. Πρὸ τῆς χρονολογίας αὐτῆς χάνονται τὰ ἔχοντα τοῦ. Ὁ Βινιόν καθὼς καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ μὲ τὸ ἱερὸν σάβανον ἀσχοληθέντες ἐξηγούν τοῦτο ἀπὸ τὸν φόβον τὸν ὁποῖον εἶχον οἱ χριστιανοὶ νὰ τὸ παρουσιάσουν. Εἰδικῶς μάλιστα ὁ Βινιόν υποστηρίζει ὅτι οἱ πρώτοι χριστιανοὶ δὲν ᾔθελον νὰ ἀποκαλύπτουν τὴν ταπεινότητα τὴν ὁποῖαν εἶχε ὑποστῇ ὁ Θεάνθρωπος διὰ τῆς σταυρώσεως καὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ του, καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀπέκρυπτον ἐπιμελῶς τὰ σχετικά πιστήρια. Ὅταν ὅμως βραδύτερον κατενόησαν ὅτι τὸ μεγαλύτερον

Ἕνα ἀποκαλυπτικὸν βιβλίον

τοῦ Χριστοῦ ἐνέκειτο κυρίως εἰς τὴν θυσίαν του πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἐσπυσαν νὰ ἀποδώσουν εἰς τὸ ἱερὸν κειμήλιον τὸν ἐμπρέποντα σεβασμόν. Τοιοῦτοτρόπως περιήλθε τὸ σουδάριον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου οἵτινες καὶ τὸ διεφύλασσον ἐπιμελῶς μέχρι τοῦ ἔτους 1204 ὅτε ἐγένετο ἡ διαρπαγὴ τῆς πρωτεύουσας των.

Τὸ ἱερὸν Σουδάριον

Μετὰ πάροδον ἐνὸς καὶ πλέον αἰῶνος (1355 μ. Χ.) ἐπανευρίσκειται τὸ σουδάριον εἰς τὴν μονὴν Λιρέν πλησίον τῆς γαλλικῆς πόλεως Τρουά. Ἐκεῖθεν περιέρχεται τὸ 1453 εἰς τὸν οἶκον τῶν Δουκῶν τῆς Σαβοΐας. Εἰς τὸ Τουρίνον μεταφέρθη κατὰ τὸ ἔτος 1578 διὰ νὰ τὸ προσκυνήσῃ ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Μιλάνου Ἀλφόνσος Κάρολος ὁ Βορρομαίος ὅστις λόγῳ τῆς ἡλικίας του, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς κακοχίτας τοῦ μέσῳ τῶν Ἀλεων ταξιδίου. Ἐκτοτε φυλάσσεται ἐκεῖ ἐπιμελῶς, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐκτίθεται εἰς προσκύνησιν.

Ἀπὸ ὡς ποτὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ κειμήλιου. Τὸ ἔργον ὅμως τοῦ Βινιόν δὲν ἦτο ἱστορικὸν ἀλλ' ἐπιστημονικὸν ὑπὸ τὴν πρηνότητα τῆς λέξεως ἐννοεῖται. Βασισόμενος εἰς τὰς γραφὰς τῶν Εὐαγγελιστῶν καὶ ἄλλα σύγχρονα στοιχεῖα ἀπαδεικνύει ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων χρησι-μοποιούμενα σάβανα ἦσαν εἰδικῶς κα-

τεροχρησμένα μὲ μίαν φυτικὴν σκόνην ἣτις περιπόδιζε τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ σώματος. Ὁ Βινιόν ἀπέδειξεν ὅτι ὡριστὰ ἀμμονιακὰ ἐξατμίσεις προερχόμενα ἀπὸ τὸ πτώμα δύνανται νὰ σχηματίσουν ἐπὶ τοῦ οὗτω παρεσκευασμένου ὑφάσματος ἀποτυπώματα ὅμοια μὲ ἐκεῖνα τὰ ἀποτυπώματα ἃ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ σουδαρίου παρουσιάζονται. Ἐξήγησιν ἔδωκαν ἀλλὰ ὁποῖον εἶχε δώσῃ εἰς τὸν 'Ιησοῦν ἡ αὐτοῦ εὐεργετηθεῖσα καὶ βραδύτερον ἡ ἀγία ἀνακηρυχθεῖσα Βερονίκη, σκουπίσθαι τὸ κάθιδρον πρόσωπόν του ἐπορεύετο πρὸς τὸν Γολγοθᾶν. Καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑφάσματος εἶναι ἀποτυπώματα, ὡς λέγεται, τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν ἐκτὸς αὐτῶν καὶ ἄλλα ὑφάσματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐγείρονται ἐνάλιοι ἀζώσεις, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παρουσιάζουν τὴν ἀβυσσικότητα τῶν προηγουμένων.

Ἀς ἐπανεῖλθωμεν ὅμως εἰς τὸ σουδάριον. Ὁ Βινιόν ὑπέθελεν εἰς λεπτομερῆς ἐξέτασιν τὰ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος ἀποτυπωμένα ἔχοντα, κατὰ τὴν δὲ ἐπὶ τῇ βάσει στοιχείων, τῶν ὁποίων ἀπαρίθμησις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ εἰς τὸν περιορισμένον αὐτὸν χώρον, ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Χριστὸς πραγματικῶς ἐστὶν ὁ ὁποῖος ἐφύλαττο τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ὅτι πραγματικῶς ἐλόγχισθη εἰς τὸ πλευρὸν καὶ πρὸ πάντων ὅτι πραγματικῶς ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου ἡ ὅτι χριστὸν τὸ σῶμα δὲν ἔμεινεν ἐπὶ μακροῦ ἐντὸς τοῦ ὑφάσματος αὐτοῦ. Ἐπὶ πλέον ἐπεκαλέσθη τὴν ἀντιπαράθεσιν τῶν ποῶν ἔκαστε διαφόρων εἰκόνων, ἀπὸ τῶν πρώτων μεταχριστιανικῶν αἰώνων μέχρι σήμερον, διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ σουδαρίου ἀποτυπωμένη μορφή τοῦ 'Ιησοῦ εἶναι ἡ χρησιμεύουσα ὡς πρότυπον. Μὲ τὴν παρατήρησιν ἐν τούτοις ὅτι ἡ μορφή αὐτή, ἀποτυπωμένη ὡς εἶναι ἐν τῇ νότῳ ἀνάποδα ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος, ἀποδίδεται ἤδη διὰ πρώτην φορὰν διὰ τῆς φωτογραφησεως τῆς, ἀπὸ τὴν πραγματικὴν τῆς ὄψιν.

Τὸ σουδάριον εἶναι κατὰ ταῦτα τὸ ἀρνητικὸν μὲς φωτογραφίας ληφθείσης πρὸ 1907 ἐτῶν (ἔφ' ὅσον ὁ 'Ιησοῦς ἐστὶν ὡρίσθαι εἰς ἡλικίαν 33 ἐτῶν) καὶ ἀποκαλυπτικὸν σήμερον χάρις εἰς ἕνα ἐπιστημονικὸν θαῦμα, ἐν ἑννοεῖται πρὸς δεχθῶμεν ὡς ὁρθὰς τὰς ἀπόψεις τοῦ Γαλλοῦ ἐπιστήμονος.

Φ. Κ.

Ὁ συζυγοκτόνος

ΜΙΑ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Οἱ ἐφημερίδες εἶχαν ἀφιέρῳσι ὁλόκληρην στήλην γιὰ τὴν ἀνεξήγητη ἐκείνη δολοφονία. Οἱ τίτλοι, μὲ τὰ μεγαλύ-τερα τυπογραφικὰ στοιχεῖα, ἔγρα-φαν: «Ἡ χθεσινὴ ἀγρία δολοφονία. — Ἐπειτα ἀπὸ συζυγικὴν ζωὴν τριάντα ἐτῶν, ἐφόνευσε τὴν σύζυγόν του. — Ὁ δράστης ἀρνείται νὰ εἰπῇ τοὺς λόγους». Ἐδιάσκαα τὴν περιγραφήν τοῦ δράματος. Ὁ δράστης εἶχε στραγγαλίσει τὴν καὶ μὲν τὴν γυναῖκα του καὶ ἔπειτα εἶχε παραδοθῇ μόνος του στὴν ἀστυνομίαν. Οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν καὶ τίς λεπτομέρειες τῆς πρώτης ἀνακρίσεως.

— Ὁμολογεῖς ὅτι τὴν ἐσκότωσες;
— Μάλιστα.
— Γιατί ἔκανες αὐτὸ τὸ ἔγκλημα;
Μήπως ἀνεκάλυψες ὅτι σὲ ἀπα-τοῦσε;
— Ὁχι.
— Μήπως εἶνε στὴ μέση ζητήματα οἰκονομικά;
— Ὁχι.
— Μήπως ἦσουν μεθυσμένος;
— Ὁχι.
— Μήπως σοῦ ἔκανε σκηνὴς ζηλο-τυπίας;
— Ὁχι!
— Τότε γιατί τὴ σκότωσες;
— Τὸ γιατί θὰ τὸ πῶ στὴ δίκη μου. Ἐπίμονες ἐρωτήσεις ἀστυνόμων, ἀνακριτῶν καὶ δημοσιογράφων σχε-τικῶς μὲ τὰ αἰτίαι τῆς ἀγρίας ἐκεί-νης συζυγικῆς δολοφονίας, δὲν ἔπει-ναν τὸν δράστη νὰ φανερώσῃ τὴν ἀφορμὴν γιὰ τὴν ὁποία ἐκεῖνος, ἕνας ἄνθρωπος 60 ἐτῶν, εἶχε στραγγαλί-σει τὴν γυναῖκα του, ἡλικίας 56 ἐτῶν. Σ' ὅλες αὐτὰς τίς ἐπίμονες ἐρωτή-σεις ὁ δράστης ἔδινε τὴν ἴδια ἀπάν-τησι!

— Τὸ γιατί θὰ τὸ πῶ στὴ δίκη μου. Οἱ ἐφημερίδες ἐτόνιζαν ὅτι, κατὰ τὴν ἰδέαν τους κάποιο πυκνὸ μυστή-ριο ὑπῆρχε στὴν υπόθεσι. Ἕνα μυσ-τήριον ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ διαλευ-κανθῇ παρὰ μόνον στὴ δίκη. Καὶ ὅλοι περίμεναν τὴν ἡμέρα τῆς δίκης τοῦ συζυγοκτόνου γιὰ νὰ ἰκανοποιηθοῦν τὴν περιέργειάν τους. Ὅλοι, καὶ πε-ρισσότερον ἐνῶ, ἰατὶ ἔμενα μ' ἀρέ-σουν αἱ δολοφονίες, τὰ μυστήρια, τὰ ἀστυνομικὰ μυστηριώματα καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενες δίκες. Κάθε μέρα ἐ-πόσεχα στὶς ἐφημερίδες γιὰ νὰ ἰ-δῶ πότε θὰ ὀριζόταν ἡ ἡμέρα τῆς δίκης. Γιὰ ὅλους τοὺς θεασαυροὺς τοῦ κόσμου, δὲν θάχαυα αὐτὴ τὴν ἐνδιαφέρουσα ἱστορίαν. Γιὰ ποῖο λό-γο ἀρᾶ γε ἕνας γέρος ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ τὴν γυναῖκα του, στὴν ἡλικίαν τῶν 56 χρόνων;

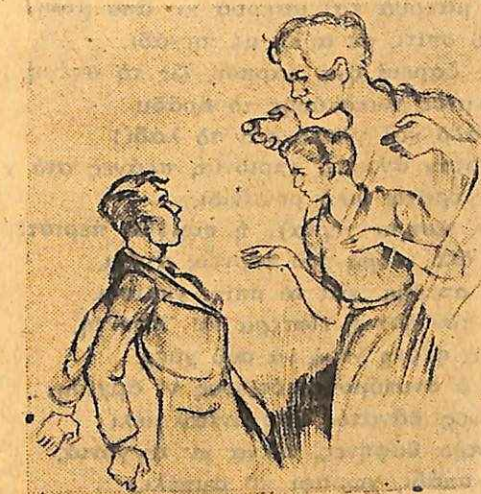
— — —

Ἡ δίκη εἶχε ὀρισθῇ γιὰ σήμερα. Ἀπὸ τίς ὀχτὼ τὸ πρωῒ ἔχω πάσει τὸν πρώτο μπγάκο στὴν αἴθουσα τοῦ Κακούργουδικείου. Περιμένω μὲ ἀνυπομονήσιν νὰ προσαχθῇ ὁ κατη-γορούμενος. Κατὰ τίς ἐννιά τὸν φέρουν διὰ χωροφύλακες. Εἶνε ἕ-νας γέρος ἀστυνοάλης, μὲ ἥρεμη καὶ ἀγαθὴ φυσιογνωμία. Δείχνει θάλαρος καὶ αὐτοπεποίθησι. Δὲν ἔχει καθόλου τὸ στενοχωρημένον ὕψος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρόκειται νὰ τὸν δι-

κασουν γιὰ ἕνα τόσο σοβαρὸ ἔγκλη-μα. Τρῶει ἕνα κουλούρι, πίνει ἕνα καφέ, διαβάσει λίγο ἐφημερίδα καὶ συνομιλεῖ μὲ τὸν δικηγόρον του, ὡς ποὺ νὰ προσέλθουν οἱ δικασταὶ καὶ ν' ἀρχίσῃ ἡ δίκη.

Οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἑνορκιοὶ ἔρχον-ται. Διαβάσεται τὸ κατηγορητήριον, καλοῦνται οἱ μάρτυρες τῆς κατηγο-ρίας ποὺ καταθέτουν πὺς ἔθηκαν τὸ ἀψυχο σῶμα τῆς μακαρίτισσας, κα-λοῦνται καὶ οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερα-σπίσεως ποὺ περιορίζονται νὰ ποῖν πὺς ὁ κ. Θεωράκης ἦταν καλὸς ἄν-θρωπος καὶ ποτὲ δὲν περίμεναν πὺς θὰ ἐγίληματοῦσε.

Φτάνει καὶ ἡ σειρὰ τοῦ κατηγο-

Εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι ἔδωπα τὴν πεθερά μου.

ρουμένου. Τὸν καλεῖ ὁ πρόεδρος ν' ἀπολογηθῇ.

— Γιὰ πές μας, λοιπόν, κατηγο-ροῦμενε γιατί ἐσκότωσες τὴν γυναι-κα σου καὶ λύσε μας αὐτὸ τὸ μυσ-τήριον.

Νεκρικὴ σιγὴ στὴν αἴθουσα. Καὶ ὁ κατηγορούμενος, μ' ἕνα τόνο ἥρε-μο, ἀρχίζει: — Κύριοι δικασταί, κύριοι ἑνορκιοί. Θὰ σὰς διηγῶ μὲ λίγα λόγια τὴν τραγικὴν ἱστορίαν μου καὶ εἰμαι βέ-βαιος πὺς θὰ μὲ καταλάβετε. Παν-τρεῦτῃκα τὴν γυναῖκα μου ἀπὸ ἔρω-τα, πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια, ὅταν δηλαδὴ ἐκείνη ἦταν εἰκοσι ἔξη ἐτῶν. Καὶ τί ἔρωτα, κύριοι δικασταί! Ἐ-ρωτα τέτοιον ποὺ γράφουν τὰ μυθι-στορήματα. Ἡ γυναῖκα μου ὅμως εἶχε καὶ τὴ μαμά της μαζί, τὴ μα-καρίτισσα τὴν Εὐφροσύνη. Πεθερά μὲ τὰ ὅλα της, κύριοι δικασταί. Πε-θερά τέτοια ποὺ βλέπετε στὶς κωμο-δίες. Ἐγκαταστάθηκε καὶ ἐκείνη μα-ζί μας καὶ ἀπὸ τὴν καταραμένη ἐ-κείνη μέρα, ἀρχισε μαύρη ζωὴ γιὰ μένα. Μέρα καλὴ δὲν εἶδα, ψωμί γλυκὸ δὲν ἔφαγα, τὸ χεῖλιν μου δὲν ἐγέλασε, φαρμάκι ἦταν ὅλα.

— Αὐτὰ δὲν ἔχουν σημασίαν, παρα-τηρεῖ ἕνας ἑνορκιος.

— Ἐχουν καὶ παραέχουν ὅπως θὰ δῆτε, ἀπαντᾷ ὁ κατηγορούμενος.

Καὶ συνεχίζει:

— Δέκα πέντε χρόνια ἔζησε ἡ μα-καρίτισσα ἡ πεθερά μου. Δέκα πέν-τε χρόνια μαρτύριο γιὰ μένα. Διάρ-κως παρατηρήσεις, παράπονα, σκη-νές, ἔρισες καὶ πιάτα στὸ κεφάλι. Ὅριστε, κύριοι ἑνορκιοί. Βλέπετε αὐτὰ τὰ δυὸ σημάδια; (Ἐδῶ ὁ κα-τηγορούμενος πλησιάζει κατὰ τοὺς ἐνόρκους καὶ δείχνει κατὰ χαρακτι-ριστικὰ σημεῖα ποὺ ἔχει στὸ κεφάλι του). Εἶναι ἀπ' τὴ μακαρίτισσα τὴν πεθερά μου.

— Γιὰ τὴν γυναῖκα σου νὰ μὰς πῆς. Γιὰ τὴν γυναῖκα σου! Παρατηρεῖ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.

— Θάρροῦμε καὶ ἐκεῖ σιγὰ-σιγὰ, ἀπαντᾷ ὁ κατηγορούμενος. Καὶ συ-νεχίζει πάλιν:

— Στὸ θέατρο ἔλεγα νὰ πᾶω μὲ τὴν γυναῖκα μου, μαζί καὶ αὐτὴ. Πε-ρίπατο, μαζί. Ἐξοχή, μαζί. Δηλαδὴ οὔτε στιγμὴ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω χωρὶς νὰ τὴν δῶ μπροστά μου, μὲ τὸ φαρμακωμένο τὴς πρόσωπο, μὲ τὸ σγρίο βλέμμα τῆς, μὲ τὸ σφιγμέ-νο τῆς στόμα καὶ μ' ἕνα πρῶγμα στὸ χεῖρ. ἔτοιμη νὰ μοῦ τὸ πετάξῃ στὸ κεφάλι στὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ θὰ τολμοῦνα νὰ σηκώσω λίγο τὴ φωνή μου. Πολλὰς φορὲς ἔκανα παράπο-να στὴ γυναῖκα μου καὶ ἐκείνη μοῦ ἀπαντοῦσε: «Αἱ, εἶναι λίγο παράξε-νη ἡ μαμά, ἀλλά, εἶναι μαμά μου». Ἄλλες φορὲς πάλιν τῆς ἔλεγα νὰ ζή-σουμε χωριστά, νὰ τῆς δῶν κατὰ τὸ μήνα, νὰ τῆς νοικιάσω διαμέρισμα ὁλόκληρον. Καὶ ἡ γυναῖκα μου μοῦ ἀ-παντοῦσε: «Τί λές, καὶ μένει! Νὰ διώξω τὴ μαμά ἀπὸ κοντά μου; Οὐ-τε κουβέντα». Καὶ ἔτσι ἀνέ-κα νὰ ὑπομένω. Καὶ νὰ παρακαλῶ κάθε θράδυ στὴν προσευχὴ μου τὸ Θεὸ νὰ τὴν πάρῃ κοντά μου, μὴ ὅ-ρα πῶ μπροστά, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἐκείνη καὶ ἐγώ. Ὁ καιρὸς περνοῦσε ὅμως χωρὶς ὅψιςτος νὰ εἰσέλθῃ τις παρακλήσεις μου. Καὶ ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἀρχισε νὰ δημιουργεῖται μέσα μου ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν πνίξω. Καὶ θὰ τόκανα κύριε ἑνορκιοί, γιατί τὸ εἶχα πάρει ἀπόφασι, πῶς, ἀν δὲν μὲ λυπότανε πῶς ὁ ὕψιστος ποὺ εὐδό-κησε, ἔπειτα ἀπὸ δέκα πέντε ὁλό-κληρα χρόνια, νὰ τὴν καλέσῃ κοντά μου, γιὰ νὰ τὴν κρίνῃ καὶ νὰ τὴν στείλῃ ἐκεῖ ποὺ πῆνεται τώρα. Τότε ἀρχισα λίγο ν' ἀνακουφίζωμαι. Ἀλ-λά εἶχα χάσει τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς μου. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μοῦ εἶνε δηλητηριώσει τὰ νεύρα μου... Ἀλλὰ δὲν ἡσυχάσα τελεῖως. Ἡ πε-θερά μου δὲν ἔλειψε ἐντελῶς ἀπὸ τὸ σπῆτι. Γιατὶ ἡ γυναῖκα μου εἶνε τὴν ὁλέθρια ἐμπνευσι νὰ τῆς κάνῃ μὲ φωτογραφικὴ μενέβουσι καὶ νὰ τὴν κρεμάσῃ στὴ σάλλα. Θὰ πῆτε βέ-βαια πὺς ἄλλο ἦταν ζωντανὴ καὶ ἄλλο φωτογραφία. Ἀλλὰ καὶ φωτο-γραφία τὴ δουλειά της τὴν ἔκανε. Μερικὲς φορὲς νόμιζες πὺς θὰ σοῦ μιλήσῃ.

— Ὅλο γιὰ τὴν πεθερά σου πᾶς λές ὅμως! παρατηρεῖ καὶ πάλιν ὁ πρόεδρος.

— Τώρα θὰ σὰς πῶ καὶ γιὰ τὴν γυναῖκα μου! ἀπαντᾷ ὁ κατηγορού-

μενος και ξανασυνεχίζει:

— Πέρασαν ακόμα μερικά χρόνια. 'Αρχισαμε πια να γερνάμε, κύριοι δικασται και κύριοι ξυνορκοι. Τά καλλιὰ μας άσπρίσανε, οι ρυτίδες αύξάνανε και μαζί μ' αυτά τὰ φροντά που φέρνει ο χρόνος, έρχόντουσαν και όλα τὰ συμπτώματα των γερατειών. Κι' έτσι ένα πρωί παρατήρησα με φρίκη, πώς οσο γερνούσε, τόσο ή γυναίκα μου έμοιαζε με τη μητέρα της! Και σε δύο τρία χρόνια ακόμα, έγινε πια ίδια κι' άπαράλλαχτη! Τά ίδια μοῦτρα, τά ίδια μάτια, τά ίδια σφιγμένα χείλη, ή ίδια έκφρασις. ή ίδια φωνή. Κάποτε-κάποτε έκτύταζα μια τη φωτογραφία της μακαρίτισσας της πεθεράς μου και μια τὸ πρόσωπο της μακαρίτισσας της γυναίκας μου κι' έβλεπα πώς μοιάζανε σαν δυο σταγόνες νερό. Καμιά διαφορά, κύριοι δικασται, καμιά αλλαγή κύριοι ξυνορκοι. Αί, καταλαβαίνετε θέβαια τι φρίκη και τι άπελπισία μ' έπιασε! "Εχω διαβάσει κάπου, κύριοι ξυνορκοι, κάτι που έχει γράψει ένας ξένος σοφός. Λέει δηλαδή πώς τὸ μεγάλο δράμα για τις γυναίκες, είναι οτι έπειτα από χρόνια μοιάζουν της μητέρας τους. Αυτό τὸ υπογράφω κι' εγώ κύριοι δικασται, με τη διαφορά οτι τὸ δράμα δέν είναι για τις γυναίκες, αλλά για τους άντρες τους. "Όπως λέγαμε, λοιπόν, φρίκη κι' άπελπισία μ' έπιασε. Τὸ θράδυ πὸν πέφταμε να κοιμηθοῦσε, είχα την ιδέα πώς κοιμόμουν με την πεθερά μου... Δέν ὑπῆρχε καμιά άμφιβολία πώς ή μακαρίτισσα, καλή της ώρα εκεί πὸν ψήνεται, εξακολουθοῦσε να με τυραννά και μετά τὸ θάνατό της. Είχε μετεμφυχωθή στην κόρη της! Γιατί πρέπει να σας πῶ πώς ή ομοίότης δέν ήταν μονάχα έξωτερική. "Ητανε κι' εσωτερική! "Ο χαρακτήρας της είχε γίνει ο ίδιος... Κι' έτσι οι πολλές ημερες ξανάρθανε... Σιγά-σιγά μὸν δημιουργήθηκε ή ακλόνητη πεποίθησι πώς εζούσα με την πεθερά μου. Κι' έτσι ένα θράδυ, καθώς ή γυναίκα μου άρχισε να με θρίξη επαναλαμβανοντας με την ίδια φωνή τὰ ίδια λόγια πὸν έλεγε πριν από δεκαπέντε χρόνια και ή πεθερά μου και κάνοντας τις ίδιες χειρονομίες, δέν ξέρω πώς σκοτίστηκε τὸ μυαλό μου, την άποαξα και την έπνιξα! 'Ιδού ή άπο-

Η ΜΑΝΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΟΣΤΑ ΒΑΡΝΑΛΗ

Πώς οι δρόμοι εύδανε με θάγια στρωμένοι, 'Ηλιοπάτητοι δρόμοι, ολογύρω μπαξέδες! 'Η χαρά της Γιορτής, πὸν ὅλο πιότερο αύξάνει, Πώς μακρυάθε θογγάει και μακρυάθε άνεβαίνει! Της όργης και τὸν μίσους τηνε θρέψαν άέρες Τη χαρά της λαοθάλασσας τούτης πὸν βόγγει! Πόσες νύχτες λευκές, πόσες μαῦρες ημερες Οι κρυφές, οι μουγγές τηνε θρέψαν φοβέρες!... Πόσον είχα σά μάννα κι' εγώ λαχταρήσει — "Ηταν όνειρο κι' έμεινε, όνειρο ήταν και πάει! — "Όσαν τ' άλλα σου άδέρφια να σ' είχα γενήσει, Κι' από δόξες μακρυά και μακρυά κι' από μιση! Σ' ένα κόκκινο σπίτι, σε αύλή με πηγάδι, Με μιὰ δράνα, θαιρειά από καρπὸν, ὡς τη στέγη, Να γυρίζης σεμνὸς νοικοκύρης τὸ θράδυ Τὸ χρυσό, σιγαλό και γλυκό σαν τὸ λάδι! Κι' ὡς την πόρταν άνοιεις, (πρίονια, πλάνες στὸ χέρι, Με τὰ ρούχα γεμάτα φιλό ροκανίδι, "Ασπρα γένεια, άσπρα χέρια), ή συμβία, περιστέρι, Ν' άναπνέη τ' ὅλο κέδρο πὸν φέρνεις άγέρι, Κι' άφοῦ λίγο σταθῆς και τὸ σπίτι γεμίσει Τὸν καλό σου τὸν ἥσκιο, Πατέρα κι' 'Αφέντη, Στὸ πεζούλι να φέρνη νερό να σου χύση 'Η Καλή σου, ὁ άνυπόμονος δέιπνος ν' άρχισῃ... Κι' ὁ κατόχρονος θάνατος θάρχονταν μέλι Καί πολλή φύτρα θάφηνες, τέκνα κι' άγγόνια, Καθενοῦ και κοπάδι, χωράφι κι' άμπέλι, Τ' άργαστήρι εκείνο, πὸν την τέχνη σου θέλει!... Κατεβάζω στὰ μάτια τη μαῦρην ὀμπόλια: Με τὰ μάτια κι' ὁ νοῦς ἴσως πάψη να βλέπη! Ξεφαντώνουν τ' άηδόνια στὰ γύρω περδόλια. Λείμονιας μὰς κυκλώνει λεπτή μοσκοδόλια! Φεύγεις πάνω στην άνοιξη, γυιέ μου, καλέ μου, 'Ανοιξή μου γλυκειά, γυρισμὸ πὸν δέν έχεις! 'Η ὀμορφιά σου θασίλεψε κίτρινη, γυιέ μου! Δέ μιλάς, δέν κυττᾶς πὸς μαδιέμαι, γλυκέ μου! Καθὼς κλαίει, σαν της παίρνουν τὸ τέκνο, ή δαμάλα, Ξεφωνίζω στὰ νήματα δέν ἔχουν τὰ λόγια! Στήλωσέ μου τὰ δύο σου τὰ μάτια μεγάλα! Δές, πὸς κόβω τὰ στήθη, πὸν σουδωσαν γάλα! Πὸς τὸ δέχτηκε άδύναμη τόσο ή καρδιά σου Στὰ λαμπρά Γεροσόλυμα, ὡς Καίσαρας, νάμπης! Κειά τὰ πλήθη, πὸν αλάλαζαν ξώφρενα, αλιά σου! Δέν ήξέραν ακόμα οὔτε πὸν τῶνά σου! "Αλλα κρέβιν στὰ στήθη, είχαν άλλα στὰ χείλη! Τὸ σφοδρότερον ξύπνησε ή δόξα σου φθόνο! "Αλλα λέγαν τὸ πρωί, κι' άλλα λέγαν τὸ δείλι! Τὸ σταυρό σου κι' ὄχι τὸν τὸν καρφώσαν και φίλοι! "Αχι γιατί να σταθῆς να σε πιάσουν! Κι' ακόμα, Σά ρωτήσανε: «ποιὸς ὁ Χριστός;» τί 'πες «νά μαι;»

"Α! δέν ξέρει τι λέει τὸ πικρό μου τὸ στόμα! Τριάντα χρόνια παιδί μου δέ σ' έμαθα ακόμα!

(«Τὸ Φῶς πὸν καίει»

λογία μου κύριοι δικασται και κύριοι ξυνορκοι. Και νομίζω πὸς δέν χρειάζεται να μιλήσῃ κι' ὁ δικηγόρος!

"Ετσι τελείωσε ὁ κατηγορούμενος, μέσα σε μιὰ γενική ατμόσφαιρα συμπαθείας.

"Η τελευταία του φράση μάλιστα έκανε τέτοια έντύπωση, ὡστε κι' ὁ ίδιος ὁ δικηγόρος του σηκώθηκε και είπε αυτά τὰ λίγα λόγια:

— "Οντως, κύριοι δικασται και κύριοι ξυνορκοι, άγανωρίζω οτι δέν ὑπάρχει λόγος να προσθέσω τίποτε εις ὅσα είπεν ὁ κατηγορούμενος. 'Η άπολογία του είναι ή καλύτερα του ὑπεράσπισις...

— ΠΑΠ — Τὸ οτι οι ξυνορκοι τὸν άθώωσαν τὸν καμένο τὸ γέρο — τὸ καταλαβαίνω. "Αλλά γιατί, την ώρα πὸν έβγαίνει, τὸν χειροκροτήσανε πολλοί, αὐτὸ δέν μπορῶ ακόμα να τὸ καταλάβω. Τὸ θρίσκω λίγο ὑπεροβολικό.

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ἀνέκδοτα

ΣΤΟ-Ι-ΚΙΣΜΟΣ

"Ο Ρενάν έτοιμαζόταν κάποτε να ταξιδέψῃ στην "Ανατολή. "Ενας φίλος του τὸν εἶπε:

— Πρέπει να ξέρετε οτι στὰ μέρη εκείνα ὑπάρχουν λησταί.

— "Α! ἔκαμε απλᾶ ὁ φιλόσοφος.

— Πρέπει να πάρετε τουλάχιστον μαζί σας ένα ὄπλο...

— Περιττό, άπαντὰ ὁ Ρενάν, οι λησταί θα μὸν πάρουν και τὸ ὄπλο...

ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Μιά μέρα ὁ Κλεμανσώ, ὑπουργὸς τότε τῶν "Εσωτερικῶν, θέλησε να εξακριβώσῃ αν οι ὀφιστάμενοί του έρχονται έγκαίρως στην ὑπηρεσία τους. Καταφθάνει, λοιπόν, πρωί-πρωί στὸ ὑπουργεῖο, συνοδευόμενος από τὸν προσωπάρχη. Μπαίνει στην πρώτη αίθουσα. Δέν βρίσκει κανένα. Μπαίνει στην δεύτερη. Δέν βρίσκει κανένα. Στην τρίτη, επίσης. Τέλος, σ' ένα δωμάτιο άντικρύζει έναν γραφέα πὸν κοιμάταν. "Ο προσωπάρχης σπείθει να τὸν ξυπνήσῃ. "Ο Κλεμανσώ τὸν έμπαθίζει:

— Μὴν τὸν ξυπνάς, λέγει... διότι θα σηκωθῇ να φύγῃ κι' αὐτός! Την άλλη μέρα ὁ Κλεμανσώ κοινοποιῶσε την έξις ήμερησία διαταγή: «Παρακαλοῦνται οι ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου να μὴ φύγουν πριν έλθουν».

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ τοῦ Ποντίου Πιλάτου

Ένα επίκαιρο διήγημα της κας Μαυροειδῆ — Παπαδῆς

Είχε κάμει αὐτὸ τὸ ταξίδι, ακολουθώντας τὸν άνδρα της, άνθῆπατο στην Παλαιστίνη! 'Η "Ανατολή με τὸ γελαστό φῶς, τὰ γλυκά παραμῦθια, τις κόρες με τὰ παθητικά μαῦρα μάτια, τὰ λιοκαμένα γυμνά παιδάκια πὸν λούζονταν στὶς ὄχθες τοῦ "Ιορδάνη, τὰ κρίνα γύρω από τη λίμνη Γενησαρέτ, τὸ μυρωμένο ὅλο κέδρο άγέρι σκορποῦσαν μιὰ πρωτογνωριστη γοητεία στην νέα καρδιά της.

Μὰ τὸ ζεστό, ὅλο κέδρο άγέρι, ήταν θαρὺ, για τὸ νέο άγῶρι πὸν τη συνάδευε.

Κι' ὁ μονακρῖος γυιὸς τοῦ Πιλάτου, χωρίς να τὸ νοιάσουν, μαράθηκε, μιὰν αύγή, χλωμός, σαν τὰ κρίνα τοῦ Λιβάνου πὸν στόλισαν τη νεκρή ὄψη του. "Απὸ τότε δέ χάρηκε πια τὸ φῶς και τὸν ὕπνο ή πονεμένη μητέρα Παράλυτη ὕστερα από μιὰ κρίση, δέν πρόφτανε να κλείσῃ τὰ μάτια της κι' άνατοραζόταν έξαλλη από άγωνία. Τ' ὄραμα τοῦ παιδιοῦ της, πάντα νεκροῦ, με την κέρνη ὄψη, τάραζε τη γαλήνη τοῦ ὕπνου της.

Πόσοι σοφοί δέν πέρασαν από την κομψή εκείνη κρεβάτοκάμαρα, καλεσμένοι άπ' τὸν Πιλάτο να τη θεραπεύσουν! Οι γιατροί, διαδέχονταν τὸς μάντιες, οι Σίβυλλες τὸς γιατροῦς. "Ακόμη κι' "Εβραίοι προφήτες την είχαν έπισκεφθῇ, πλεωμένοι άδρά από τὸν Πιλάτο.

Μὰ τ' ὄραμα δέ χανόταν, κι' ή Σουλπικία έμενε καρφωμένη στην κλίνη, άκίνητη και χλωμή, διώχνοντας με φρίκη τὸν ὕπνο.

Και μιὰ μέρα ἦρθε κι' "Εκεῖνος. 'Η Σαλώμη, γειτόνισσα, έκλεκτή, της δέν είχε φέρε. "Ωραῖος, χλωμός σαν "Απόλλωνας από φιλντισι, με μαλλιά, άχτίνες τοῦ ἡλιου, χωρισμένα στη μέση, πάνω από τὸ πλάτῳ μέτωπο, με διάφανα γαλανά μάτια σαν τὸν ανατολίτικο οὐρανὸ... Τί παράξενα πῶσαν τὰ λόγια του!

— "Εγὼ εἰμι ή "Ανάστασις, εἶπε... "Ο Γάιος δέν είναι νεκρός... Πιστεῦε, κι' είναι δικός σου!...

Κι' έχάθηκε... Κι' ὕστερα άκουσε τις φωνές τοῦ πλήθους κι' από τ' άνοιχτὸ παράθυρο, ή μελωδική φωνή του ξεχώριζε μέσ' στὶς άλλες, κηρύττοντας:

— "Αγαπάτε ἀλλήλους... Μόνον ὅτι πληθους κι' από τ' άνοιχτὸ παράθυρο, ή μελωδική φωνή του ξεχώριζε μέσ' στὶς άλλες, κηρύττοντας:

Μὰ τί ὄραμα ήταν αὐτὸ πὸν τάραξε άπόψε τὸνειρό της! "Ο γυιὸς της ὁ Γάιος — ήταν, δέν ήταν; — άντρας τριάντα χρονῶν έμπαινε στην μεγάλη αὐτὴ πολιτεία καθάλλα άπάνω σ' ένα πούλαρι... Μαλλιά άκτίνες τοῦ ἡλιου, μάτια ανατολίτι-

κος γαλανὸς οὐρανός... — Χαίρε Καίσαρ! αλάλαζαν τὰ πλήθη κι' εκείνη καμάρωνε. Κι' ὁ κόσμος έστρωνε θάγια και προσκυνοῦσε.

Κι' άξαφνα, δέν ήταν ὁ Γάιος! Τὸ παιδί, άγῶρι δεκατεσσάρων χρονῶν ὅπως ήταν, καθόταν πλάι της και καμάρωνε κι' αὐτὸ τὸν ὠραῖο Καίσαρα... Κι' αὐτός, ήταν ὁ χλωμός "Εβραῖος προφήτης, ὁ φιλντισένιος "Απόλλωνας! Καί φοροῦσε στέμμα θαυλικὸ στὸ κεφάλι, πὸν εζήφνου γεμίσε μυτερὰ άγκάθια και τρυποῦσε τὸ χλωμὸ μέτωπο και τὸ μάτωσε.

Και δέν πήγαμε πια καθάλλα "Ανεβαίνε, φορτωμένος ένα σταυρό, στὸν άπότομο λόφο, άντίκρυ στην πύλη... Και να, την ξανακυττάζει... Κι' ήταν πάλι ὁ Γάιος κι' έπήγαγε να πεθάνῃ στὸ Γολγοθά.

Μὰ ποιά ήταν εκείνη ή συμπαθητική πατρικία, κοντὰ του πὸν κυττοῦσε με τόση στοργή; "Οχι, ὄχι, δέν ήταν ὁ Γάιος! "Ηταν ὁ Ναζωραῖος με τὸ χλωμὸ μέτωπο, πὸν της είχε μιλήσει για την άνάστασις... Καί τώρα πήγαμε να πεθάνῃ! Κι' ή ευγενικὰ Δέσποινα με την γαλάζια καλύπτρα, ήταν σίγουρα ή μητέρα του... Γύρισε και την κύτταξε μ' ικεσία. «Σῶσε τον!» σὰ να της έλεγε, κι' ὁ προφήτης ξανάγινε πάλι ὁ Γάιος.

— Χαίρε Καίσαρ! φώναζαν πάλι τὰ πλήθη — κοροϊευτικά αὐτὴ τη φορά — κι' εκείνος έγειρε άποκείμενος κι' ὁ σταυρὸς κυλίστηκε κάτω με κρότο. 'Η Σουλπικία ζύπνησε τρομαγμένη. "Επρεπε να τὸν σώσῃ! Δέ μπορεί νάφτεξεν σε τίποτε εκείνα τὰ διάφανα γαλανά μάτια! Κι' όμως ὁ Πόντιος της τῶς πῆ χτες τὸ θάδυ: Θά σταυρωνόταν. Οι άρχιερεῖς τῶν "Εβραίων ήταν άμείλικτοι. Τὸν έλεγαν συναμώτη...

Με τί άγωνία περίμενε να γυρίσῃ ὁ άντρας της!

Τὸ γράμμα της θάφερνε άποτελεσμα, δέ μπορεί. Τη λάτρευε τόσο ὁ Πόντιος, και σεβόταν πάντα τη γνώμη της. Δέν ήταν δυνατόν να τὸν καταδικάσῃ. Και να τον! Μὰ ὄχι, δέν την κυττάζει χαρούμενα...

— Δέ φταίω εγώ, Σουλπικία. "Εκαμα ὅτι μποροῦσα. Μὰ ήταν άνένδοτοι οι "Εβραίοι. "Αρον, άρον να τὸν σταυρώσω. Και πὸς με φοβέριζαν; «"Αν τὸν άθώωσῃς, δέν είσαι φίλος τοῦ Καίσαρος!»

»Τότε έπλυνα τὰ χέρια μου κι' είπα: Κάμετε οτι θέλετε. Εἰμαι άθῶος από τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ δικαίου. Ναί, έτσι εἶπα, αὐτοῦ τοῦ δι-

καίου, όπου ακριβώς μούγραψες, Σουλπικία.

— Έπλυνες με νερό τα χέρια σου, Πόντιε! Μά ποιός θα ξεπλύνει απ' την ψυχή σου το κρίμα; Δεν είχες τη δύναμη να σώσης έναν άθωο από το μίσος; Κι' ύστερα λές πως ζητῶς την αλήθεια...

— Τι είναι αλήθεια; Είπε όνειρο-πολῶντας ο Πόντιος. Τὸν ρώτησα με λαχτάρα. Μά δὲ ἡ ἀποκρίθηκε. Κι' ὥσως ἦταν ὁ μόνος ποὺ μπορούσε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ...

Τις δυὸ μέρες ποὺ ἀκολούθησαν, ἡ Σουλπικία δὲ μίλησε πιά. Τοῦ κάκου, σκυμμένος μερόνυχτα στὸ προσκέφαλό της, τὴν παρακαλοῦσε ὁ Πόντιος ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια. Δὲν ἀκούγε καν. Μόνο τὰ ματόκλαδα τρεμόπαιζαν λίγο κι' ὁ ἀνασασμός τοῦ στήθους μαρτυροῦσε πὼς ζοῦσε ἀκόμη.

Ζοῦσε, μά ἡ ψυχή της ἔρισκόταν μακριά. Ἀκολουθοῦσε τὸν νέο προφήτη στὸ Γολγοθᾶ, πλάι στὴ χλωμὴ Δέσποινα με τὴ γαλάζια καλύπτρα.

Τὸν εἶδε νὰ τὴν κυττάξῃ με πόνο καὶ νὰ τὴν παραδίδῃ στὸ μαθητὴ τοῦ. Τὸν εἶδε νὰ πίνῃ τὸ ξύδι καὶ τὴ χολή, νὰ τρυπιέται ἀπὸ τὴ λόγχη καὶ νὰ γέρνῃ νεκρὸς στὸ σταυρό του. Ὡρες—ὥρες γινόνταν ἕνα με τὴ θλιμμένη μάννα κι' ὁ Σταυρωμένος ἔπαιρνε τὴ μορφή τοῦ Γαίτου. Πὼς τὸν ἀγκάλιασε σὰν τὸν κατέβασαν ἀπὸ τὸ Σταυρό, πὼς τὸν ἄλειψε μύρα καὶ τὸν ἀπόθεσε στὸ κενὸ μνημεῖο! Καὶ τώρα, δὲν ἦταν, ὄχι στὴν κλίνη της στὴν κρεβάτοκάμαρα τοῦ ἀνθυπάτου. Γύριζε γύρω ἀπὸ τὸ μνημα ποὺ ἡ Ρωμαϊκὴ κουστωδία φρουροῦσε με τόσο πείσμα.

Ἦταν μεσάνυχτα τοῦ Σαββάτου. Ἡ Λουκίλλη κι' ὁ Πόντιος ἀγρυπνοῦσαν ἀκόμη... Κι' ἄξαφνα — ὄραμα ἦταν; — ἡ Σουλπικία ἀναταράζεται καὶ με θία σηκώνεται ἀπ' τὸ κρεβάτι... Δὲν ἦταν παράλυτη πιά. Καὶ τί φλόγα ποδοῦν τὰ μάτια της!

— Χαῖρε Καῖσαρ, φωνάζει ἐξαλλή κι' ὄλο καὶ προχωρεῖ...

Μπροστά της, ὁ Ναζωραῖος, με φωτοστέφανο γύρω τοῦ τὸν ἥλιο — ποὺ ἔβρεθηκε μέσ' στὰ μεσάνυχτα; — κρατεῖ ἀπ' τὸ χέρι τὸ Γαίτο, κρίνο ὁλόδροσο τοῦ Λιβάνου ποὺ τὴν καλεῖ.

— Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις. — Χαῖρε Καῖσαρ...

Ὁ Πόντιος ἔτρεξε με χαρά... Μά δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ... ἐκείνη σωριάστηκε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ καὶ τὰ μεταξένια ματόκλαδα δὲν τρεμόπαιζαν πιά. Εἶχε φύγει γιὰ πάντα μαζί με τὸν Γαίτο καὶ τὸν ξανθὸ Ναζωραῖο προφήτη...

ΣΟΦ. ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ — ΠΑΠΑΔΑΚΗ

(Εἰκονογράφησις κ. Ἀν. Φωνίου Θεοφιλοπούλου)

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ

“ΕΒΔΟΜΑΣ”

μέ 68
σελίδες

ΓΕΜΑΤΗ
ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΚΑΙ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΥΛΗ
ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ
ΕΙΚΟΝΕΣ

Θά ἐνθουσιάσῃ
τοὺς ἀναγνώστας μας

Κατόπιν κοινῆς συμφωνίας, ὅλα τὰ περιοδικὰ ποικίλης ὁλῆς, ὅπως ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ», θὰ ἐκδῶσιν τὸ Πασχαλινὸ τεῦχος εἰς 68 σελίδας.

ΕΞΥΠΝΑ 50010

ME MIKPAH TACHYTHTA

Μία κηδεῖα κατευθύνεται στὸ νεκροταφεῖο. Κάποιος διαδότης πλησιάζει ἕναν γυναικὸς τοῦ ἀπὸ τοὺς ἀκολουθώντας τὸ φέρετρο, καὶ τοῦ λέει:

— Γεῖά σου, φίλε. Πὼς πάει ἡ γυναῖκα σου;

— Ὅπως βλέπεις, σιγά-σιγά, λέει ἡ κηδεῖα, δείχνοντας τὸ φέρετρο.

Ἦταν ὁ σύζυγος τῆς νεκρῆς!

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΤΑΧΥΤΗΤΕΣ

Ὁ κ. Χ. εἶναι προσκαλεσμένος με τὴν γυναῖκα του σ' ἕνα γάμο. Ἐκείνη ὅμως ἀρεῖ νὰ ἐτοιμαστῇ:

— Κάμε γρήγορα, γυναῖκα! λέει ὁ κ. Χ., κινδυνεύουμε νὰ μὴν προφθάσωμε παρὰ τὸ διαζύγιο...

ΑΠΟΡΙΑ

— Ὡστε τὸ καλοκαίρι θὰ παραθερίσῃ; στὸ Μαρρόκο; Μά ἐκεῖ φίλε μου κάνουν 45 βαθμοὺς ὑπὸ σκιά!

— Καὶ ποιός θὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ μὲνω στὴ σκιά;

ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ

Ὁ καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς (στὸν μαθητὴ).— Πές μου τί εἶναι τὸ ἥλιον.

Ὁ μαθητὴς.—.....

Ὁ καθηγητὴς.— Πές μου τί εἶναι τὸ οὐρανίον;

Ὁ μαθητὴς.—.....

Ὁ καθηγητὴς.— Οὐτε αὐτὸ δὲν τὸ ξέρεις; Πές μου τοῦλάχιστον τί διαφορά ὑπάρχει μεταξὺ ἡλίου καὶ οὐρανόου;

Ο ΛΟΓΟΣ

Ὁ περιηγητὴς.— Δὲν καταλαβαίνω πὼς ζήσατε εἰκοσι χρόνια σὲ μιά παρούσα ἔρημο.

— Καὶ ὅμως ἔζησα.

— Δὲν κατορθῶ νὰ φαντασθῶ πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ ἀπασχόληση ἐδῶ πέρα!

— Μά, ἀκριβῶς! Ἔμεινα γιὰ νὰ μὴν ἔχω ἀπασχόληση!

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ γέρο Μαθιὸς ἔχει δυὸ ζευγάρια γυναικιά. Τὸ ἕνα τὸ φορεῖ, τὸ ἄλλο τὸ ἔχει στὴν τσέπη του.

— Σὲ τί σοὺ χρησιμεύει, τὸ δεύτερο ζευγάρι; τὸν ρωτᾷ κάποιος φίλος.

— Γιὰ νὰ βρῶσκω τὸ πρῶτο, ὅταν τὸ χάνω, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

ΧΩΡΙΣ

Ὁ κ. Ζ. ρωτᾷ τὴν νοικοκυρὰ ποὺ ὑπενονιάζει δωμάτια.

— Πόσο ζητᾷτε γιὰ τὸ δωμάτιο;

— Χίλιες δραχμὲς τὸν μῆνα. Ἀλλὰ ἔχει τρεῖς μεγάλα παράθυρα.

— Καὶ χωρὶς τὰ παράθυρα, δὲν γίνεται καμμιὰ ἐκπτώσις; ρωτᾷ πάλιν ὁ κ. Ζ.

Τὸ αὐθιμὲν τοῦ δικαστηρίου Ὁ βήχας

Τοῦ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Γκούχ-γκούχ! Περί βήχας πρόκειται. Ἐβήχε, δηλαδή, μέσα στὸ τραῦ ἕνας λαϊκὸς τύπος, πρωτῆ-πρωτῆ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ ἔβήχε. Τούλάχιστον ἡ δεκάτη θὰ ἦταν. Καὶ ἔβήχε κατὰ τρόπον—πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ—ἀρκετὰ ἐκνευριστικόν.

Γκούχου-γκούχου!

Ὁ βήχας ἦταν στὴν ἀρχὴ διπλὸς καὶ ζωηρὸς—ὡς εἶδος διπλοῦ πυροβολισμοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἐσταματοῦσε ἐκεῖ. Γινόταν ὕστερα σπασμωδικός, συνεχής, καὶ συναδεδεμένο ἀπὸ διακεκομμένα λόγια ὀργῆς.

Γκούχου-γκούχου, νὰ σὲ παρ' ὁ διάολος, γκούχ-γκούχ, πᾶ νὰ πνιγῇ κανένας, δηλαδή, γκάχα-γκούχ, δὲν φτάνουν τ' ἄλλα τὰ θάσανα ἀλλὰ νάχῃς κι' αὐτὸ τὸ γκούχ-γκούχ-γκούχ φτοῦ νὰ σὲ πάσῃ καὶ νὰ σὲ σηκώσῃ, δηλαδή, γκάχα-γκούχ-γκούχ-γκούχ.

Δὲν μπορῶ, βέβαια, νὰ μεταδώσω τὰ ἐστενογραφημένα πρακτικά τοῦ μετὰ σχολίων βήχους, ποὺ οὐτε ἐσταματοῦσε, οὐτε ἐφαίνετο ὅτι θὰ μπορούσε νὰ σταματήσῃ κάποτε. Τὸ γεγονός, ὅμως, εἶναι ὅτι τὸ πρᾶγμα γιὰ μὲν τοὺς φιланθρώπους ἦταν ἐξαιρετικῶς θλιβερόν—διότι ἔβλεπαν ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν. Οἱ ἄλλοι ὅμως, οἱ κύριοι, δὲν ἔβλεπαν τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ὄψιν αὐτὴν, ἀλλὰ τὸ ἀντιμετώπιζαν μόνον ὡς γεγονός ἐκνευριστικόν καὶ ἀπὸ πολλῆς ὥρας ἐξυμνῶν τὰ μούτρα, ἐδυσφοροῦσαν καὶ ἐσχολίαζαν με ἄγρια θλέμματα, ποὺ πότε διεσταυροῦντο, πότε ἐπεφταν ἐπάνω στὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον.

Ἰδιαιτέρως ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἐξευερίζε ἕναν κύριον, μᾶλλον κοντόν, με ὕψος κακομοίρικου ποὺ λόγῳ τοῦ πρωῒνου συνωστισμοῦ δὲν ἤμπορουσε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἀκτῖνα βράσεως τοῦ ἄλλου. Ἦταν καθηλωμένος ἐκεῖ, ἀκριβῶς μπροστὰ στὸν κίνδυνον, καὶ ἐδέχετο εἰς τὰ ἀκουστικά του τύμπανα τὰς ἐκρήξεις τοῦ βήχους καὶ τὰ σχόλια τοῦ βήχοντος ποὺ ἦσαν ἀκόμα ἐκνευριστικώτερα. Ἐκανε ὑπομονὴ μία, ἔκανε ὑπομονὴ δυό, ἔκανε ὑπομονὴ τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ὅποτε πλέον δὲν ἤμπορεσε νὰ κρατηθῇ καὶ γύρισε:

— Μά ἐπὶ τέλους!

— Γκούχ!

— Τί δουλειὰ εἶν' αὕτη;

— Γκάχ-γκούχ, τί συμβαίνει, δηλαδή, κύριε; Γκούχ, νὰ μὴ βήχουμε, δηλαδή, κι' ὅλας, ὥραϊος εἶσαι μὰ τὸ θεό! Γκούχου-γκούχου, γκούχ.

— Κάνε πάρα-πέρα!

— Γκούχ;

— Θὰ συνεχιστῇ αὕτη ἡ ἱστορία;

—Τί νὰ κάνω; Νὰ πηγαίνω με τὰ πόδια κ. Πρόεδρε;

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ δεικτὴς τοῦ βήχοντος εἰς τὸ σκηνικόν τῆς ἐπιδείξεως τοῦ μούτρου τοῦ ἀνθρώπου ἀκούμπησε στὴ μύτη του, πρᾶγμα ἀναιδέστατον καὶ ἀρκετὰ ἐξευτελιστικόν γιὰ τὴν περίστασι.

— Ζῶν!

— Τί εἶπες ἔρε;

— Εἶπα ζῶν!

— Ἐμένα;

— Ἐσένα!

— Ἀρχίζει, πρῶτον, κ. πταιματοδίκτα ἕνα βήχα, μὰ ἕνα βήχα τρομακτικόν πλέον, ποὺ μ' ἐξεκούφαινε καὶ μ' ἐπιτιλοῖζε με σάλια κι' ὕστερα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν σπασμωδικόν τοῦ βήχα ἐπετοῦσε τέτοιες ἐριστὲς ποὺ σὰς βεβαίῳ τὰ ἔχασα. Ὅριστε, μερικοὶ κύριοι ποὺ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ ἔλθουν ἐδῶ ὡς μάρτυρες, ἤμπορον νὰ σὰς διαβεβαιώσωσαν γιὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὧσαν σὰς λέγω.

Ὡρισμένοι κύριοι, πράγματι, ποὺ εἶχαν τὴν καλωσύνη ν' ἀφήσουν πρωτῆ-πρωτῆ τις δουλειές τους καὶ νὰ ἔλθουν ὡς μάρτυρες εἰς τὸ αὐτόφωρον, περιέγραψαν τὰ πράγματα με χρώματα ἀκόμα ἐκνευρωμένα. Ὁ δημιουργήσας τὴν ἱστορίαν ἄνθρωπος εἶναι παραπέρα καὶ βήχει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σπασμωδικῶς. Τὸν καλεῖ ὁ πταιματοδίκτης νὰ ἐκθέσῃ τὴν συμπελοκή:

— Τί συνέβη, δὲ μοῦ λές;

— Γκούχου!

— Λέγει!

— Ἀρπάξα τις προάλλες κ. δικαστή μου ἕνα κρύωμα. Πὲς ὁ καιρὸς, πὲς ἡ γρίπη, μιά φορά μὰ ἑβδομάδα τώρα μ' ἐτάραξε. Γκάχα-γκούχα, γκούχ! Στὸ σπῆτι ἡ γυναῖκα μου τὰ θάζει μαζί μου, μ' ἔκαψες μ' αὐτὸν τὸν γαϊδουρόβηχα εὐλογημένε, γκούχ-γκούχ. Στὸ μαγαζὶ, τὸ ἴδιο, δὲν με πλησιάζει κανένας. Στὸ δρόμο, ὅσοι ἐρίσκονται κοντὰ μου ἀλλάζουν δρόμο. Στὸ τραῦ τὸ ἴδιο, κάθομαι, μ' ἀγριοκυττᾷ ὁ πλανιός, σηκώνομαι, μ' ἀγριοκυττᾷ ὁ εἰσπράκτωρ, βγαίνω ἔξω, μ' ἀγριοκυττᾷ ὁ τραμβαγιέρης. Τί νὰ κάνω; Νὰ πηγαίνω με τὰ πόδια; Γκάχ-γκούχ-γκούχ! Σήμερα τὸ πρωτῆ ὁ κόσμος ἦταν πολὺς, δὲν μπορούσα νὰ κουνηθῶ καὶ κόλλησα ἐκεῖ. Τὸ λοιπόν, ἀρχισε νὰ με θρίζῃ ὁ κύριος. Μ' ἐννοεῖτε; Τί νὰ κάνω; Νὰ πάω νὰ πνιγῶ ἐπείδη βήχω; Κύριε ἐλέησον! Γκάχ-γκούχ-γκούχ!

Εἶναι τόσο ἐκνευριστικὸς ὁ βήχας του, ὥστε ὁ πταιματοδίκτης θιάζεται νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἀπαλλάσσει λοιπὸν τὸν βήχοντα, ἐνῶ ὁ ἄλλος γίνεται κόκκινος σὰν παπαρῶνα. Ὁ πρῶτος δὲ τὸν πλησιάζει συντριπτικὸς καὶ τοῦ ζητεῖ συγγνώμην:

— Μὲ συγχώρησ' ἀδερφέ μου ποὺ σ' ἔβρισα κι' ἐγὼ, μὰ τί διάολο νὰ κάνω ποὺ μ' ἐπνιξε αὐτὸς ὁ γαϊδουρόβηχας γκάχα-γκούχα-γκούχ.... Ὅπου ὁ ταλαιπωρητὴς τὸ θάζει στὰ πόδια ἑξαλλος. Ματαίως, φεῖ! ἀπαιτιόλη νὰ τοῦ κόψῃ τὸν βήχα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΣΚΕΥΕΙΣ

ΛΙΓΑΚΙ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ

Ὁ κόσμος θὰ ἦταν φοιτισμένος λιγώτερο ἀπαισιόδοξος ἂν δὲν ἦσαν λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ πίνουν πολλὴ οὐίσκιν, καὶ πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν πίνουν διόλου.

— ΠΙΝΕΙΣ—

Τὸ νὰ ξεδύσῃς γούνατα εἶναι ὁλόκληρη ἐπιστήμη. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην χρειάζονται πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ τὴν μάθῃς.

— ΠΙΝΕΙΣ—

Οἱ γυναῖκες ὅταν εἶναι νέες ζοῦν γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐρωτεύωνται. Ὅταν ὠριμάσουν ἐρωτεύονται γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ζοῦν.

— ΠΙΝΕΙΣ—

Ἐνας ἄνθρωπος με καλὴ ἀνατροφή, δὲν εἶναι ποτε ἀναιδὴς κατὰ λόγον.

Ο 'ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ

Πού γύρισε από τόν 'αήλιο κόσμο

Από τὰ προηγούμενα

Ο Γιάγκος Φρέδης, κυνηγημένος από τη θύλα του ευρωπαϊκού πολέμου το 1914—1918 ξαναγύριζε στην Χαλκίδα από την Γαλλία, όπου έμενε ως τότε. Αντίκρου στο πατρικό του σπίτι μένει η πατέρας, ένα όμορφο κορίτσι, του οποίου ο πατέρας είχε εργοστασιακή. Ο ίδιος νέος συναντώνται αργότερα στην Αθήνα όπου ο πατέρας της είχε πάει την Λούλα για να την γράψει στο Αρσάκειο, και ένα δαμάσκηνο αναπτύσσεται μεταξύ των. Ο Γιάγκος ζητάει την Λούλα από τον πατέρα της, αλλά αυτός τον απορρίπτει. Ο νέος ύστερα από αυτό αποφασίζει να ενεργήσει διαφορετικά. Γράφει της Λούλας μέσω μιας φίλης της, της Ζωζώ και μέσω αυτής πάλι του άπαντα ή Λούλα. Καθώς, όμως, η Ζωζώ πήγαινε το γράμμα της φίλης της στον Γιάγκο, την συλλαμβάνουν στον δρόμο ως συννεύρο κατασκοπείας, και την οδηγούν στο Ταγμα όπου και την θέτουν υπό κράση. Η Μιμή, φίλη άλλου της Λούλας από την οποία έκλεισε τον άνδρα που θαύμαζε εκείνη, τον Αγγέλο, μαθαίνει από τις εφημερίδες την σύλληψη της Ζωζώ και αναστατώνεται.

21ον

Αρχισε να ντύνεται νευρικά. Ανησυχες σκέψεις την απασχολούσαν. Ίσκιος αγωνίας συννεφίαζαν το συνήθως εύθυμο και γελαστό, πρόσωπό της. Και κάθε τόσο μονολογούσε:

Δεν πρέπει να την αφήσω έτσι. Αφού μένει στο Οικοτροφείο, σίγουρα δεν θα έχω κανέναν εδώ. Και μπορεί να μη φταίει σε τίποτε, να είναι άθωα και να την ανάκατεψαν, χωρίς να πάρη ειδηση.

Επήγε στην Τράπεζα. Ο Αγγελος που την είδε ξαφνικά να μπαίνει στο γραφείο του, έτρεξε.

Τι συμβαίνει; την ρώτησε κι έσηκώθηκε κι έπληγε ανήσυχος κοντά της.

Πρέπει να σου μιλήσω ιδιαίτερα, του είπε η Μιμή, νευριασμένη. Έβγαλαν στο μεγάλο χώλο της Τραπεζας κι από εκεί προχώρησαν σ' ένα μικρό δωμάτιο.

Με κάνεις και... την ρώτησε.

Η Μιμή, αφού έριξε μια ματιά γύρω της, για να βεβαιωθεί αν τους άκουσε κανένας, άρχισε την διήγηση:

Σου είχα πη, ότι έχω μια αδελφή, που από μικρή την πήρε κάποιος θείος μου και δεν την ξαναείδα από τότε, ούτε και ήξερα ποιά έμενε. Είναι από την δεύτερη γυναίκα που παντρεύτηκε ο πατέρας.

μου. Η αδελφή μου, που την λένε Ζωζώ, βρίσκεται εδώ, στην Αθήνα...

— Ήλθε στο σπίτι; την ρώτησε χαρούμενος ο άνδρας.

Η Μιμή έκαμε ένα νευρικό μορφασμό.

Της συνέβη κάτι φοβερό, του είπε.

Και με ζωηρή ταραχή διηγήθηκε στον άνδρα της την περιπέτεια της αδελφής της.

Ο Αγγελος άκουγε με μια δυσάρεστη έκπληξη όλ' αυτά. Πριν ακόμη φύγουν από την Χαλκίδα, είχε μάθει, πως η Μιμή είχε μια αδελφή, από άλλη μητέρα, μα τα ίχνη της αδελφής αυτής ήταν χαμένα από πολλά χρόνια. Τον δυσάρεστοσε, λοιπόν, τώρα η ανεπάντητη ανεύρεση της αδελφής της γυναίκας του. Γι' αυτό, χωρίς να διστάση, της είπε, όταν η Μιμή τον ρώτησε: «Τι θα κάνουμε τώρα;»

— Σου συνιστώ να μην ανακατευθής καθόλου, στην υπόθεση αυτή. Δεν ξέρεις τι σε βρίσκει έτσι όπως είναι τα πράγματα.

Η Μιμή έγινε έξω φρενών. Και ξεχνώντας, που βρισκόταν, άφηνοντας ότι μπορούσαν να την ακούσουν οι συνάδελφοί του άνδρος της, έφώναξε:

— Πώς; Είσαι λοιπόν τόσο άκαρδος, ώστε μου λες ν' αφήσω την αδελφή μου, που την βρήκα ύστερα από τόσα χρόνια, άρροσάτευστη;

— Κι αν ένοχοποιήσουν και σένα; επέμεινε ο Αγγελος.

— Δεν μ' ενδιαφέρει. Εγώ θα τη σώσω, γιατί είμαι σίγουρη, πως η αδελφή μου είναι όθωα. Σου όμως, είναι ένας υποκριτής, που λες πως έχει ευγενικά αισθήματα, ενώ δεν έχει. Είπαι ένας δειλάς!

Και πριν προλάβει ο Αγγελος να την έμψοι, η Μιμή φουριόζα έφυγε. Αλλά έως που να την προλάβει, η Μιμή έγραψε να την προλάβει. Αλλά έως που να την προλάβει, η Μιμή έγραψε να την προλάβει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑ'.

«Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ...»

Στην αρχή αποφάσισε η Μιμή να ζητήσει τη βοήθεια του κ. Θεοφάνη, για την περιπέτεια της αδελφής της. Έπειτα, όμως, συλλογίσθηκε πως έπρεπε να μάθει τι είχε συμβεί κι ύστερα να καταλάβει στον προσηνισμό του άνδρος της. Γι' αυτό ναυόις η Μιμή καιρό έπληγε κατ' εὐθιαν στον άνδρα, που είχε αναλάβει τις διακρίσεις στην υπόθεση της Ζωζώ.

Ο ανακριτής κ. Μ... (που δεν έρρεκε πιά στη ζωή) έθεωρε τον άνδρα που έβγαζε από τις δίνες δικαστικές διαδικασίες Κομφειόμενος και τεταπέντατος, είναι εδωκνία στις δημοφες κυρίες. Μόλις, λοιπόν, ο ναυαμ-

μία αληθινή ιστορία

πού μοιάζει σ'έν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

ΑΠ ΠΑΠΑΡΙΜΟ

ματεύς του του είπε, ότι μια κομψή κυρία έπεριμενε έξω από το γραφείο του, αμέσως την έδεχθηκε. Φουριόζα και ύπεροπτική η Μιμή μπήκε στο ανακριτικό γραφείο. Ο κ. Μ... σηκώθηκε και με πολλή αβρότητα της έδειξε την πέτινη πολυθρόνα, που ήταν κοντά στο γραφείο του.

— Η Γεωργία η Ζωζώ Π... είναι αδελφή σας, την ρώτησε μόλις η Μιμή του έξηγησε το σκοπό της επίσκεψής της. Περίεργο. Δεν σας μοιάζει στην όμορφη.

Η κοκκεταρία της Μιμής έκολα-κεύθηκε. Και παρ' όλη την ταραχή της, η γυναίκα του Αγγέλου, έχα-μογέλασε.

— Πρώτα-πρώτα δεν έχει το χαμόγελο της Τζοκόντας, που έχετε σεις, έξηκολούθησε ο ανακριτής περιφέροντας το βλέμμα του, στην κομψή τάνια της Μιμής.

— Πώς θέλετε να χαμογελά η δύστυχη, έπειτα απ' αυτό που την έρρηκε; του είπε η Μιμή.

Μα όταν ο ανακριτής έμαθε πως η γυναίκα του Αγγέλου είχε να ιδή την αδελφή της από μικρούλα, τότε έφώναξε:

— Η περίπτωση σας, κυρία μου, είναι αλήθεια κινηματογραφική.

— Σας παρακαλώ, του είπε η Μιμή — ταραγμένη αυτή τη φορά — δεν μπορώ να μάθω πού την έχουν;

— Έδωσα έντολη να την κρατήσουν στην αστυνομία και να μη την μεταφέρουν στις Κεντρικές Ένομοτιες, όπου μετεφέρθησαν οι συννεύοί της.

— Δεν μπορώ να την ιδώ;

Ο ανακριτής έδιστασε. Έπειτα είπε:

— Είναι κάπως δύσκολο, γιατί έχει διαταχθεί η αστυνομία απομόνωσης των κατηγορουμένων.

— Σεις, ένας ανακριτής, δεν μπορείς να μου επιτρέψετε να την ιδώ;

— Θα ιδούμε. Θα ιδούμε της ώ-

ποσχέθηκε εκείνος. Μου επιτρέπετε δυό λεπτά;

— Σας παρακαλώ, του είπε η Μιμή, που παρακολουθούσε κάθε κίνησή του.

Ο ανακριτής άρχισε να φυλλομετρή ένα ογκώδη φάκελλο, που είχε μπροστά του. Έπειτα από λίγο σήκωσε τα μάτια του και κυττάζοντας τη Μιμή της είπε, τονίζοντας την κάθε λέξη:

— Η κατηγορία είναι αρκετά σοβαρή. Από τις καταθέσεις των μαρτύρων, που έχω εδώ, φαίνεται, ότι η αδελφή σας ήταν έν γνώσει, ότι εργαζόταν σ' ένα γραφείο ξένης προπαγάνδας.

— Αδύνατον! έφώναξε η Μιμή, που ύστερα απ' τα λόγια αυτά του ανακριτού, άρχισε να κλονίζεται η βεβαιότητά του, που είχε, ότι η αδελφή της, ήτο άθωα.

— Πώς αδύνατον; είπε ο ανακριτής. Οι μάρτυρες που τα λένε, δεν μπορούν να πάρουν όρκο έτσι...

— Κι' εγώ σας λέω, ότι η αδελφή μου δεν ήξερε τίποτε απ' όλ' αυτά. Έπειδή είναι φτωχούλα, έπληγε και ζήτησε δουλειά. Πού να φαντασθώι το γραφείο όπου εργαζόταν, ήταν ξένης προπαγάνδας.

— Έπρεπε να το ξέρη. Έξ' άλλου, εδώ βλέπω, ότι πρόκειται για μια κοπέλλα μορφωμένη, αφού σπουδάζει. Δεν μπορείτε, λοιπόν, να με πείσετε, ότι δεν έχει αντίληψη.

— Γελιέται ένας άνδρας, εύκολα, όχι μια κοπέλλα, στην ηλικία της. Γέλος πάντων δεν μπορώ να την ιδώ; επέμεινε η Μιμή. Έλάτε στη θέση μου. Ύστερα από τόσα χρόνια, να την συναντήσω μέσα στη φυλακή, αυτό θα είναι φρικτό για μένα και για κείνη. Σκεφθήτε ότι η αδελφή μου δεν ξέρει καν ότι ζώ, ούτε με θυμάται γιατί ήταν πολύ μικρούλα, όταν έχωριστήκαμε.

— Για χάρη σας θα κάνω μια εξαίρεση, της αποκρίθηκε ο ανακριτής. Θα στείλω να την φέρουν εδώ. Αμέσως έδωσε έντολη στο χωροφύλακα, που έστεκόταν έξω από την πόρτα του γραφείου του, να πάη στην αστυνομία και να φέρη μ' ένα άμαξι, την κρατούμενη έν χύστηρά απομονώσει Γεωργίαν η Ζωζώ Π...».

Η Μιμή έπεριμενε με αγωνία, στην πέτινη πολυθρόνα του ανακριτικού γραφείου. Τα είκοσι λεπτά, που έπέρασαν έως ότου ο χωροφύλακας πάη από την δδον Σάντα Ρόζα στο γραφείο της αστυνομικής διευθύνσεως, που ήταν τότε στην δδον Πατησίων, της έφάνηκαν (ρόνος).

Επί τέλους η πόρτα του γραφείου του ανακριτού άνοιξε και η Ζωζώ — μια Ζωζώ χλωμή, κατάχλωμη, αδυνατισμένη, με κλαμμένα μάτια και με μαρμαμένα τα ρόδα της νεότητος της, μπήκε συνοδευόμενη από δυο χωροφύλακες. Το βλέμμα της, ένα βλέμμα στυσμένο και τρομαγμένο, δεν έπεσε στην κομψή κυρία, που έκαθόταν στην πολυθρόνα, αλλά στον ανακριτή. Και τόν έκτυπαε φοβισμένα, ανήσυχος... Την ίδια στιγμή όμως η Μιμή έσηκώθηκε από την πολυθρόνα, όπου έκαθόταν και προχωρώντας με συνκίνηση προς την αδελφή της, της είπε:

— Ζωζώ! Δεν με γνωρίζεις;

Ο ανακριτής παρακολουθούσε βουβός τη σκηνή αυτή.

Με δλάνοιχτα μάτια η Ζωζώ έκτύπαε την Μιμή.

— Όχι, είπε. Δεν σας γνωρίζω. Δεν έτυχε λοιπόν ν' ακούσης ποτέ, πως έχεις μια αδελφή...

Η Ζωζώ έπληξε μια κραυγή, σαν άκουσε την λέξη «αδελφή» κι' έκαμε μια κίνηση σ'α να ήθελε να όρμήση στην αγκαλιά της Μιμής. Την έπρόλαβε όμως η Μιμή και αγκαλιάζοντάς την ξεφώνισε:

— Αδελφούλα μου... Χαμένη μου αδελφούλα... Σε ξαναβρήκα, λοιπόν; Δεν είσαι ψέμμα; Δεν όνειρεύομαι;

Η Ζωζώ έκλεισε και φιλούσε την αδελφή της, χωρίς να μπορεί να πη ούτε λέξη από τη συγκίνησή της.

— Πόσα χρόνια έπέρασαν, αδελφούλα μου, της έλεγε η Μιμή, που για μια στιγμή εξέχασε πως βρισκόταν στο ανακριτικό γραφείο.

Μα η Ζωζώ δεν θυμόταν καθόλου την άγνωστη αυτή αδελφή. Μέσα στις μακρινές, θολές αναμνήσεις της, θυμόταν μόνο τα λόγια του μακρινού εκείνου συγγενούς της, που πριν ακόμη φύγη από κοντά του, της είχε πη, σε μια στιγμή θυμού, πως ο πατέρας της είχε αποκτήσει, με μια άστεφάνωτη, και δεύτερη κόρη. Δεν έτυχε ωστόσο ν' ακούση να γίνεται λόγος η Ζωζώ, για την άγνωστη αυτή αδελφή, που έβλεπε τώρα ξαφνικά και ανασπντεχα κοντά της να την σφίγγη στην

όλες αυτές τις λεπτομέρειες στον άνδρα της. Κι' εκείνος, που ήταν στενοχωρημένος, γιατί με τους φόβους του, την έπικρανε στην Τράπεζα, της είπε:

— Με συγχωρείς, μα συλλογίσθηκα, πως θα σε αναστάτωνε αυτή η ιστορία και δεν ήθελα να ανακατευθής.

— Δεν με αναστάτωσε καθόλου, του αποκρίθηκε η Μιμή. Ο ανακριτής, μάλιστα, μου έδωσε το λόγο του, ότι πολύ γρήγορα θ' απάλλαξη τη Ζωζώ, από την κατηγορία γιατί έχει την γνώμη, πως την άδικόβανανε. Είδες; Κι' αυτό το πρόβλεψα. Πρέπει να ύπερηφανεύεσαι, γιατί έχεις μια θαρραλέα γυναίκα!

Έπειτα η Μιμή είπε στον Αγγέλο, ότι η Ζωζώ της είχε μοιάσει στο μάτι κι' όταν τις κύτταζε κανείς και τις δυό, προσεκτικά, δε θ' άργούσε να καταλάβη πως ήταν ό-δελφές.

— Το κακόμοιρο το κορίτσι, έχει περάσει ολόκληρη δύσσοια, έπρασσε αναστενάζοντας. Έπασε στα χέρια ενός έλεεινού συγγενούς μας. Σ' έψου όμως τί σύμπτωση! Να ξαναέρω την αδελφή μου, που δεν ή-ε-κα καλά—καλά αν 'ήσους από την υπόθεση αυτή, που έχει αναστατώσει την Ελλάδα ολόκληρη. Πα-άλεσα τον ανακριτή να μην κά-

—Με συγχωρείς που σε έπικρανα, της είπαε μετανοημένος.

αγκαλιά της και τα δάκρυά της να σμίγουν με τα δικά της.

Και πόσο όμορφη, πόσο κομψή ήταν η άγνωστη αδελφούλα της! Η δύστυχη η Ζωζώ εξέχασε τη συμφορά της και έκτυπαε τη Μιμή με ματιές θαυμασμού, ενός παιδιαστικού θαυμασμού.

Ο ανακριτής, που είχε συγκινηθεί κι' αυτός — θούρκωσαν τα μάτια του — παρακολουθούσε τη σκηνή αμίλητος.

Ζεστά, πυρίνα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της άμοιρης Ζωζώ, που ξεχνιόταν για λίγες στιγμές, μέσα στην αγκαλιά της αδελφής της...

.....

Το μεσημέρι, η Μιμή διηγήθηκε

τη λόγο για την συνάντησή μου, στο γραφείο του, με την αδελφή μου, γιατί άφορμη θέλουν οι εφημερίδες να πλάσουν δλόκληρο μυθιστόρημα, γύρω απ' αυτό.

Και πηγαίνοντας κοντά στον άνδρα της, η Μιμή, του είπε με μία γεμάτη υποκρισία, τρυφερότητα:

— Δεν πιστεύω να έχης καμιά αντίρρηση, μόλις θα ξεπερδέψη με το καλό, η αδελφούλα μου, να μείνη εδώ μαζί μας; — Εξ άλλου μπορούμε να παρακαλέσουμε τον κ. Θεοφάνη να της βρή μια θέση, όταν θα πάρη το δίπλωμά της.

— Είναι περιττό να με ρωτάς της αποκρίθηκε ο 'Αγγελος, αφού το ξέρεις πολύ καλά, ότι η θέλησή σου είναι νόμος για μένα.

— — —

Η Μιμή έκρυψε από τον άνδρα της, ότι ο άνακριτης της είχε πη, πως αυτός θα έκανε, ότι μπορούσε για ν' απαλλάξη από την κατηγορία την αδελφή της. Μά θα χρειαζόταν για να διαταχθή ή αποφυλάκιση της Ζοζώ, και ή επέμβαση κάποιου άλλου ισχυρότερου προσώπου, που είχε μεγάλη επιρροή την εποχή εκείνη. Η Μιμή, με τη φόρα που είχε πάρει, αποφάσισε να ιδή και το πρόσωπο αυτό κρυφά από τον άνδρα της. Είχε φθάσει από καιρό ως τ' αὐτιά της γυναίκας του 'Αγγελου ότι το ισχυρό αυτό πρόσωπο έκανε, ότι ήθελε, έφθανε να μπαίνη στη μέση ο ποδόγυρος. Ο ίδιος μάλιστα ο άνδρος της, μία μέρα, που έτυχε να ιδή τη φωτογραφία του ανθρώπου αυτού στην εφημερίδα, είχε στη Μιμή, γελάοντας:

— Φοβερός γυναίκα!

Γι' αυτό εκείνη απέφυγε να του πη, πως ο άνακριτης την έβεβαίωσε ότι αν δεν έλεγε ο φοβερός γυναίκας το ναί, ή αδελφούλα της δεν θα έβγαινε από τη φυλακή, με όλη την καλή διάθεση του άνακριτου.

Όμορφοστολιότηκε λοιπόν ή Μιμή και χωρίς να χάση καιρό, έπληγε να συναντήση το ισχυρό πρόσωπο, για να το παρακαλέση για τη Ζοζώ. Εκείνος την έδέχθηκε, έπειτα από πολλές διατυπώσεις, γιατί στην άρχή ένιωμι, πως θα ήταν καμιά από τις ένοχλητικές εκείνες ηλικιωμένες κυρίες, που τον έφορτώνοντο συχνά, τότε για το ένα και τότε για το άλλο ρουσφέτι.

Άλλ' όταν ο ιδιαίτερός του τον έπληροφόρησε, ότι ήταν μία κομψή κυρία, που έπερίμενε στον προθάλαμο του γραφείου του, τότε του είπε να την φέρη άμέσως μέσα.

Έμεινε έκστατικός, σαν αντίκρυσε τη Μιμή. Και με τη συγκίνηση του γυναικοκατακτητού, της έδειξε μία πολυθρόνα, ενώ την ρωτούσε:

— Σε τι όφελω την ευχαρίστηση της επισκέψεώς σας;

Η Μιμή άκρες—μέσες του είπε τι ήθελε. Εκείνος την άκουε μ' ένα λάγνο χαμόγελο που άσχημιζε περισσότερο το κοκκινομέλανο πρόσωπό του με τις πολλές ρυτίδες. Κι' ενώ από το άνοιχτό παράθυρο του γραφείου του ανέβαινε ή μοσχοβολιά των λουλουδιών, σαν θυμίαμα στις άμαρτίες του πρόωρα γερασμένου γυναικοκατακτητού, ή Μιμή, μαζί με την ύπόσχεση, που του άποσπούσε, για τη Ζοζώ, άποκτούσεν ένα άκόμη ισχυρό προστάτη...

Ο νέος δμως φίλος της γυναίκας

του 'Αγγελου δεν προσπαθούσε να κρύψη, όπως ο κ. Θεοφάνης, το ένοχο αίσθημά του, για τη Μιμή, κάτω από μία φαινομενική λεπτότητα κι' ευγένεια, άλλ' ενώ άδέξιος, άπότομος, όπως ήταν, έριξε χάμω την άστραφτερή θαρύτιμη χτένα, που συγκρατούσε τα μαλλιά της όμορφης άμαρτωλής και οι όδοι της έσκορπίσθηκαν με μιά σαν λαμπερά κύματα στους κομψούς ώμους της γύρω από τους όποιους τ' άχοντρά χέρια του έσχημάτισαν μία γερή άλυσίδα, της έλεγε:

— Πρέπει να μου φέρετε να γνωρίσω την προστατευομένη μου, γιατί αν κρίνω από την άδελφή της, πρέπει να είναι πολύ όμορφη, αφού είναι πιο νέα!...

Τέτοιο κυνισμό δεν τον έπερίμενε ή Μιμή. Και σε μία στιγμή ένιωσε να πληγώνεται ή εύαισθησία της. Μά μπροστά στα σχέδιά της, ή εύαισθησία της έπνιγόταν. Και δεν άκουε μέσα της άλλη φωνή, παρά μόνο τη φωνή του συμφοροντος. Αύτη την άδηγούσε στο γλυτερό κατήφορο της άμαρτίας, που είχε πάρει...

— — —

Με όλην την επέμβαση του ισχυρού φίλου της Μιμής, έχρειάσθηκε να περάση μία δλόκληρη έδομάδα, έως ότου βγη από τη φυλακή ή Ζοζώ. Έν τω μεταξύ ο 'Αγγελος και ή Μιμή έγκρατεστάθηκαν στην κομψή μονοκατοικία του κ. Θεοφάνη, στην πόρδο εκείνη του Κολωνακίου, που τους άφησε μ' ένα μικρό πολύ μικρό νοίκι. Ο 'Αγγελος έλεγε για τη νέα αυτή έπιτυχία ότι ο προϊστάμενός του τον συμπαθούσε, γιατί ήταν έργατικός και τίμιος, στη δουλειά του, γι' αυτό τους παρέχώρησε το σπίτι μ' ένα τόσο μικρό νοίκι. Η Μιμή τ' άκουε όλ' αυτά, πνίγοντας ένα σαρκαστικό γέλιο στα χείλη της, που τ' είχαν μόλυνει τα ένοχα φιλά των έραστών. Ο 'Αγγελος, εξ άλλου, για να εύχαριστήση τον κ. Θεοφάνη, είχε πέσει με τα μούτρα, στη δουλειά. Καταντούσε να φεύγη τώρα στις δέκα σχεδόν κάθε θράδυ από την Τράπεζα. Η Μιμή σκόπιμα τον άφηνε με την ιδέα αυτή, γιατί έτσι τ' άραντεβού της με τον κ. Θεοφάνη, διευκολύνονταν περισσότερο. Ίκανοποιημένη τώρα γιατί έπόζαρε, με την κομψή μονοκατοικία (την τριγυρισμένη από το περιβόλι, για το όποιο μάλιστα είχε φέρει και κηπουρό) ως άριστοκράτισσα, έξεχνούσε, πως το νοίκιασμα του σπιτιού αυτού το ζήτησε από τον έραστή της, για να συναντάται εκεί, χωρίς καμιά παρεξήγηση κι' έπληγαινε και στα ραντεβού, που της ώριζεν ο κ. Θεοφάνης άλλου, τότε στη βίλλα της Κηφισιάς και τότε σε μία πιο μακρινή έξοχό της 'Αττικής, άφηφώντας πια κάθε κίνδυνο.

Ο κ. Θεοφάνης εξ άλλου είχε συστήσει στον 'Αγγελο μία μέρα που τον έκάλεσε στο γραφείο, ότι έπρεπε να κρύψη όσο μπορούσε, από τους άλλους συνάδελφους του, πως ο προϊστάμενός του τους παρέχώρησε, μ' ένα πάμφθονο νοίκι το ίδιο κτητο σπiti του.

Δεν έβλεω, του είπε ο κ. Θεοφάνης να γίνη λόγος, γιατί θά με φορτωθούν κι' άλλοι.

Και ο άφελής 'Αγγελος έπίστεψε πως αυτή ήταν ή αίτία της έχεμύ-

θειας, που του έζητούσεν ο προϊστάμενός του...

— — —

Ένα πρωί, ενώ ή Μιμή έστολιζόταν για έξω, για τη συνθησμένη της βόλτα στα μαγαζιά κι' ήταν άκόμη μπροστά στον καθρέφτη της ντουλάπας της μισόγυμνη, άκουσε ξαφνικά το θόρυβο ενός άμαξιού, που έσταμάτησε, μπροστά στο σπίτι. Έπειτα άκούσθηκε να χτυπά το κουδούνι της σιδερένιας πόρτας του περιβολιού. Η Μιμή έφόρεσε διαστικά—θιαστικά ένα γαλάζιο πενιούαρ κι' έτρεξε στο χώλ. Εκεί είδε ξαφνικά μπροστά της τη Ζοζώ. Έπεσαν ή μία στην άγκαλιά της άλλης, με χαρούμενα ξεφωνητά, με δάκρυα χαράς και με σφιχταγκαλιάσματα. Η Ζοζώ δεν μπορούσε να μιλήση από τη συγκίνησή της. Κι' όταν ή Μιμή τη ρώτησε: «Τελείωσαν όλα; Ξεμπερδέψες;» ή Ζοζώ της αποκρίθηκε ναί, με ένα γέμμο. Η περιπέτεια αυτή είχε τσακίσει τη δύστυχη κοπέλλα!...

Και θά περνούσε πολλούς καιρούς, για να συνέλθη. Μά ή Μιμή, που θριάμβευε για μία άκόμη φορά, πανηγύριζε τη νίκη της....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Μάτωσε ή καρδιά της Λούλας, εκείνο το πρωί, που μία από τις κοπέλλες που έμεναν στο Οικότροφείο, ξεκίνησε ντυμένη νυφούλα για να πάη στην κοντινή έκκλησία, όπου θα έγινόνταν οι γάμοι της. Δεν τη φθογούσε για την τύχη της, ή Λούλα. Όχι, ή άγνη, τρυφερή καρδιά της δεν ήξερε τί θά πη ζήλεια, φθόνος. Μά πονούσε, σαν συλλογιζόταν, πως θά ήταν κι' αυτή κοντά σε μία τέτοια εύτυχία, αφού ο Γιάγκος την είχε ζητήσει, από τον πατέρα της, άλλ' εκείνος, σκληρόκαρδος, όπως ήταν, άνήθηκε, άδιαφορώντας για το άγνό αίσθημα της κόρης του.

Όλες σχεδόν οι άλλες κοπέλλες του Οικότροφείου έδοήθησαν τη νεαρή νυφούλα να στολισθή. Κι' όταν το άμάξι, που θά την έπληγαινε στην έκκλησία, στάθηκε έξω από τη σιδερένια πόρτα του Οικότροφείου, τότε γελαστές και πρόσχαρες οι κοπέλλες του Οικότροφείου την έρραναν με ρύζι και με φρεσκοκομμένα άπριλιάτικα τριαντάφυλλα, άνοιγαν τώντας την και εύχόμενες κάθε χαρά, γιατί δεν θά την ξανάβλεπαν πια, άνάμεσα τους.

Με πόσο κόπο, ή άμοιρη ή Λούλα έκρατούσε τα δάκρυα!... Είνε μάθει πια την περιπέτεια της Ζοζώς από τις εφημερίδες και την είχε κυριεύσει ο φόθος, μη τυχόν την ένογοποιήσουν κι' εκείνη, αφού ήταν φίλη της Ζοζώ. Και άνησυνούσε περισσότερο, γιατί συλλογιζόταν ότι το πρώτο γράμμα που έγραψε στον άγαπημένο της, βρισκόταν στα γέμια της Ζοζώ. Από την ήμερα, εξ άλλου, όπου ο Γιάγκος έφριξε νύμφα το μπουκέτο τα λουλούδια στο περιβόλι του Οικότροφείου κι' έκοψε, άνάμεσα στα δροσερά φύλλα των λουλουδιών του μπουκέτου, το λιγόλογο, μά γεμάτο από ύποσσεις γραμματάκι, δεν είχε μάθει τίποτε για τον άναπημένο της. Κι' έννοιθε να σφίγεται ή καρδιά της, να χτυπάνε δυνατά τα μηνίγγια της.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

και στέκεται σούζα!

Σαν έφυγαν, ή Προφύρια με την Πηνέλα πήγαν μέσα.

— Τώρα που κοιμάται το μωρό, έπε ή Προφύρια, έλα να μου μεταπίσης να τ' άκούω, έλα να κάνω μία παντεσπάνια με τ' αυγά.

Πήγε μέσα, έβγαλε όχτώ αυγά, τ' άσπασε κι' άρχισε να τ' άχτυπά. Κατόπιν είπε στην Πηνέλα:

— Τρέξε κόρη μου στο μπακάλη

Η Κατίνα του Τάβλα, εξαδέλφη της Προφύριας, ήρθε να πάρη την κόρη της τη Σουλτάνα, να πάνε στο λουτρό.

Η Προφύρια βγήκε στην πόρτα: — Καλώς τηνε! Έλα μέσα Κατίνα μου, να έτοιμασθ ή κόρη μου. Γση ψήνω καμπόσα σαφνοκούκου-τσα με το λάδι. Να τ' άθνετε στα μαλλιά σας πριν λουστήτε. Γυαλίζουμε και μαλακώνουμε και γίνεται ή τρίχα σαν το μετάξι.

— Άχ! να σε χαρώ καλή μου νοικοκυρά, που όλα τ' άθυμάσαι κι' όλα τ' άπειρίζεις!

Η Προφύρια περηφάνευσε: — Άμ' τί θαρρείς, πως είμαι σαν και μερικές—μερικές που κάνουνε πως δεν τ' άξέρονε, σαν νάναι μωρά τ' άκούνας; Ήγεράσαμε πιά, Κατίνα μου, κατάλαβέ το.

— Θά πάρη και το μωρό ματζι ή Σουλτάνα;

— Τί λες καλέ; Το μωρό θά μείνη εδώ ματζι μου. Να π' ά να κρυσώ, να θρούμε καράβι να φύμε από τη γρίνια του μπαμπά τ' ά; Θά τήνε κρατήσω π' άς που νάρθετε.

Η Κατίνα είπε:

— Άλήθεια! Μπας θες Προφύρια μου, να σ' άφήσω τη κόρη μου να το νταντεύη; Δέ θέλει νάρθη στο λουτρό ματζι μας, και καλύτερα έχω να μ' ήν την πάρω με το ζόρι.

— Ότι δεν ήθελε ή Προφύρια. Εύκαιρία να δώση στη μικρή της Κατίνας, να κρατά το μωρό.

— Έλα Πηνέλα μου, φώναξε, κάτσε ματζι μου, κι' άς πάνε οι δύο σου.

Η Σουλτάνα κατέβηκε με τα λουτρικά της σ' ένα δέμα.

Η μητέρα της φώναξε:

— Τά πήρες όλα; Το καλό σου το χέλο; το λουτροπούκάμισο, τ' άσσι, τ' άσόκαρο, τ' άσσομμία; Πάρε τ' άσ σαφνοκούκουτσα και το τσιριπιτό.

— Καλέ τί θά το κάνης το τσιριπιτό; είπε ή Κατίνα. Δεν ήπειριάσαμε, χριστιανή μου!

Κάνει καλό τ' άς ρίξες, φώναξε ή Προφύρια. Άχ! να μ' ήν το συλλοιστώ να σ' άς πάρω λίγη θουνιά του θωδιού, να τριφτήτε να γίνη το πε-τσί σας σαν το γαντί!

— Εκείνη πρέπει νάναι Μαγιατίκη, είπεν ή εξαδέλφη. Πάμε κι' άργήσαμε.

Βγήκαν στην πόρτα. Η Κατίνα φεύγοντας φώναξε στην κόρη της — Ένα κορίτσι μαιψιδερό — ως 15 χρονώ:

— Πηνέλα, να κάτσης φρόνιμα ως που νάρθουμε.

— Καλά μαμά.

— Έννοια σου και μ' έμένα δεν περνούνε τα μπουλασικλίκια! φώναξε ή Προφύρια. Σού τήνε κάνω έγώ

— Άντε φύγε, γιατί θά σ' άς κάνω απ' άσπρου και τους δύο!

και πάρε μου μισή όκά ζάχαρη και μισή άλάτι. Μά τρέχα γλήγορα.

Η μικρή πήγε και γύρισε σε λίγο. — Έλα τώρα ρίχνε μου λίγη-λίγη τη ζάχαρη μέσα στ' αυγά.

Αφού έφριξαν και το άλευρι, ή Προφύρια θουτύρωσε ένα ταμνί και τ' άδωσε στην Πηνέλα να το πάη στο φούρνο.

— Πέ του φουρνάρη να το φουρνίση στο μουμένο, γιατί αν θά μείνη δέω, θά κατακάτη και θά χαλάση.

Σαν γύρισε ή Πηνέλα, της είπε: — Πάρε κόρη μου τ' άλάτι και ρίξε δυο κουταλιές στα ρεθύθια, που τάχω στο τζάκι και θ' άράζουνε. Έγώ πάω να δώ μέσα που κλαίει το μωρό.

Η Πηνέλα πήρε τη σακκούλα και πήγε κι' έφριξε δυο κουταλιές στα ρεθύθια. Τ' άδοκίμασε, δεν της φάνηκε πολύ άλμυρά κι' έφριξε άκόμα δυο.

— Αυτό τ' άλάτι το φιλό, δεν πιάνει σκέφτηκε, καλά το λέει ή μάνα μου, πως το άνακατεύουμε με τριμμένα κόκκαλα!

Έβαλε πάλι το φαί στη φωτιά και πήγε μέσα στο μωρό.

— Τη θλέπεις όμορφή ή μικρή; της είπε ή γιαγιά. Είναι και γυναικίκα. Μόλις με 'δε ήσώπασε το πουλάκι μου.

— Έδωκε το μπιμπερό στο μωρό και κάθισε κοντά στο παράθυρο να

περιμένη την κόρη της με την Κατίνα να γυρίσουνε από το λουτρό.

Θά ήταν δυο ή ώρα, όταν φθάσανε κατακόκκινες και ιδρωμένες.

— Καλέ τί νύφες ήπήατε και ήκάνετε τ' άση ώρα; φώναξε ή Προφύρια.

— Ηύραμε εκεί παλές φιλενάδες, είπε ή Κατίνα και με τ' άλογία πέρασε ή ώρα.

— Σουλτάνα, πήγαινε να βυζάξης το μωρό κι' έλα να φάμε. Έγώ ήπέθανα από την πείνα. Θά σ' άς π' ά και κάτι: Σ' άς ήκανα και μία παντεσπάνια να γλύφετε τ' άδχτυλά σας. Είχα όχτώ αυγά φρέσκα και σ' άς τ' άκανα γλύκισμα.

Περάσανε μέσα στο σαλονάκι του φαγητού. Εκείνη την ώρα ήρθε και ή Πηνέλα από το φούρνο με την παντεσπάνια.

— Μοσκοβόλησε ο κόσμος! είπεν ή Κατίνα. Έλάτε, τί μ' άς έχετε; ρώτησε.

— Ρεθύθια! Μά είναι άφράτα και καλόφητα. Θά τ' άς και θά γλύψετε.

Σαν καθήσανε στο τραπέζι, ή Προφύρια είπε:

— Με τ' ά νειαίς σας ο λουτρούς! Και συμπεθέρες πιά! Και άρχισε να σερβίρη τ' άρεθύθια ενώ ή Σουλτάνα έκοβε το παντεσπάνι.

Η Προφύρια έκανε το σταυρό της κι' έβαλε στο στόμα την πρώτη κουταλιά. Στράβωσε τ' ά μούτρα και δεν μπόρεσε να καταπιή.

— Καλέ τί είν' αυτό; Μωρή κόρη μου, είπε στην Πηνέλα, άλάτι δεν ήσάλες!

— Ησάλα τέσσερις κουταλιές.

— Άχ! μαμά, φώναξε ή Σουλτάνα ήσάλε ζάχαρη στα ρεθύθια, δεν τρώγονται.

Τ' άρεθύθια ήταν με το λάδι και το λεμόνι, μά είχαν τ' άση ζάχαρη, που ήταν άδύνατο να τ' ά φάνε.

— Ηθελ, νηστικές θά μ' άς άφήση σήμερα ή Πηνέλα! φώναξε ή Προφύρια. Φέρτε την παντεσπάνια να χορτάσουμε μπάρε μου.

Μοίρασαν από δυο κομμάτια.

— Άχου! σκύλα με ήκαψε, ξεφώνισε ή Προφύρια. Καλέ ήσάλε μισή όκά άλάτι στην παντεσπάνια και τη ζάχαρη στα ρεθύθια! Καλέ είναι λύσσα άλμυρά κι' έφριξε άκόμα δυο.

Η Πηνέλα σηκώθηκε με τ' ά κλάμματα.

— Τί φταίει το παιδί; είπεν ή μάνα της. Έσ' ά γονά γυναίκα, τ' ά μάτια σου που τάχες;

Και πήρε την κόρη της να φύγη.

— Άντε, άντε, φύγε με την προκομμένη σου γιατί θά σ' άς κάνω απ' άσπρου και τ' άς δυο! Μαύρη νάτ' ά ή ώρα που την άφησες να με βοηθήση τη νοσοκόμα! φώναξε ξωπίσω τους ή Προφύρια.

ΣΥΛΒΙΟ

40 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Η αναμνήθειτ τῆς κ. Φ. Γιοφύλλης

Στὸ θέατρο τῆς Νεαπολεως

ΤΗ ΓΑΥΚΑ τῆς τζαμπατζήδικης θεατρικῆς εἰσόδου τὴν πρωτο- γνώρισα στὸ θερινὸ θέατρο τῆς Νεαπόλεως. Δηλαδή, στὸ θέατρο τῆς ἀθηναϊκῆς συνοικίας, πού ἔχει αὐτὸ τὸ ὄνομα. Τὸ θέατρο αὐτὸ βρισκόταν στὴν ὁδὸν Ἰπποκράτους, στὸ τετράγωνο τὸ μεταξὺ τῶν ὁδῶν Σόλωνος καὶ Ναυαρίνου. Ἐκεῖ πού τώρα εἶναι τὸ γκαράζ τοῦ κ. Μπαχίου.

Ἦσαν τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1907. Ὁ καιρὸς ἦταν ἀκόμη καλὸς καὶ ἡ καλοκαιρινή σαιζὸν ἐξακολούθησε. Ἦσαν λοιπὸν ἕνα βράδυ ἕνα, τὸ πρῶτο, τζαμπατζήδικο εἰσιτήριο ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις» — ὅπου ἐργάζονταν τότε — καὶ πῆγα νὰ ἰδῶ τὴν παράσταση τοῦ θε- ατροῦ τοῦ «Νεαπόλεως».

Οἱ πρὶν καλοὶ θιάσοι ἐπαιζαν τότε στὰ θέατρα τῆς Ὀμονοίας καὶ τοῦ Συντάγ- ματος. Στὴν Ὀμόνοια ὁ θιάσος Βονασέ- ρα—Κοτοπούλη—Μυράτ καὶ στὸ Σύντα- γμα ὁ θιάσος Νίκα—Σαγιώρ. Αὐτοὺς τοὺς εἶχα ἰδῆ. Ἀλλ' ὑπῆρχαν καὶ θιάσοι λαϊ- κοί. Ἐπρεπε νὰ τοὺς ἰδῶ κι' ἐκεῖνους.

Στὸ θέατρο τῆς «Νεαπόλεως» ἐπαιζε τότε ὁ θιάσος «Ἀναγέννησις» τοῦ κ. Δαμάσκου.

Τὸ βράδυ πού ἐπῆγα στὸ θέατρο αὐτὸ ἐπαίζοντο αἱ «Δύο Ὁρφα- ναί». Ἐκείνητα στοὺς ἐλκεῖνους ξύλι- νους μπάγκους τῆς πλατείας τοῦ θεάτρου καὶ εἶδα τὸ ἔργο μὲ ὑπομονή. Τὰ σκη- νικά ἦσαν φτωχὰ μὲ παλιὸ τρόπο φτια- γμένα. Κουίντες δεξιά κι' ἀριστερὰ κι' ἕνα κινητὸ φόντο στὸ βάθος. Οἱ ἡθοιοὶ ἐπαιζαν μὲ ἔμφαση, μὲ δραματι- κές φωνές, μὲ ἀπαγγελία τῆς σχολῆς τῆς Παρασκευοπούλου.

Τὸ ἔργο προχωροῦσε ὁμαλὰ καὶ ἡ Κα Χέλιμη ἐξαντλοῦσε ὅλη τὴν τέχνη τῆς γιὰ νὰ ἐμφανίσῃ τὴν σκληρότητα τῆς κυρὰ-Φροσάρ πού ὑπεδύετο. Μὰ ξαφνικὰ ἀκούεται μιὰ ἄγρια φωνὴ ἀπὸ τὴν πλατεία:

— Ἀφῆσε ρε παλιόγορμα, τὰ κορί- ταια, γιατί θ' ἀνεβῶ ἐπάνω...

«Οἱ οἱ θεατῆς γύρισαν κατὰ 'κει ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ἡ φωνή. Ἕνας ἄνδρας εἶχε σηκωθῆ ἀγριεμένος. Ὁ ἱπποτισμὸς του εἶχεν ἐξεγερθῆ! Δὲν μπορούσαν ὁ ἀ- πλόκος θεατῆς ν' ἀνεβῇ τὴν ἀγριότητα τῆς Φροσάρ περισσότερο... Τέλος ὁ- μως οἱ παρακαθήμενοὶ του τὸν καθυσῆ- ρσαν καὶ ἐπέβη κι' αὐτός... ἂ μὴ ἐ- πειθῇ. Ἐπεί δὲν ἀνέβηκε τὴν σκηνή. Ἐμεινε στὴν πλατεία ἕως τὸ τέλος τοῦ ἔργου.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες στὸ θέατρο τῆς «Νεαπόλεως» ἐπαίιζον οἱ «Ἀ- θλιοι» τοῦ Οὐγκώ. Τὸ ἔργο ὅμως αὐτὸ διακοῦσε δύο βραδιές. Ἐπεί οἱ θεατῆς τῆς μῆς βραδυῆς ἔπρεπε νὰ πῶν καὶ τὴν ἐπομένη γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν συνέχεια.

μιὰ παράστασις με τὶς «Δύο Ὁρ- φανές» καὶ ἕνας ἱπποτικός θεα- τῆς. — Παράστασις... μὲ συνέ- χειαν στὸ προσεχές». — Τὸ «Τζι- ωτικό Ραδαίσι» — Εὐάγγελος Παν- τόπουλος. — Ἀγραμμάτωσύνη... καὶ τῶν γονέων! — Ἕνας καλὸ- καρδὸς νέος πού σώζει... τὸν ἑαυτὸ του.

Ὁ Εὐάγγ. Παντόπουλος

Στὸ ἴδιο θέατρο ἀργότερα παρακολου- θήσαμε τὸ θρίαμβὸ τοῦ Μουστάχα στὸ «Τζιωτικό Ραδαίσι» τοῦ Τίμου Δεπά- στα. Γιὰ τὸ τυχερὸ αὐτὸ ἔργο θὰ μιλή- σουμε ἄλλη φορὰ. Σημειώσουμε μόνον ὅτι ἕως τότε κανένα νεοελληνικὸ θεατρικὸ ἔργο δὲν ἐπέεσε τὸν ἀριθμὸ τῶν παρα- στάσεων τοῦ «Τζιωτικού Ραδαΐσιου». Συ- νολικὰ ἐξέπαιζε περίπου τὶς 3.000 παρα- στάσεις ἐδῶ καὶ στὶς ἐπαρχίες!...

Κατὰ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1913 ἐπαιζε στὸ θέατρο τῆς «Νεαπόλεως» ὁ θιάσος τοῦ μακαρίτη Εὐαγγέλου Παντοπούλου. Ὁ ἐξαίρετος κωμικός μας ἦταν τότε στὸ τέλος τοῦ σταδίου του. Ἐπειτα ἀπὸ ἀκμὴ καὶ θρίαμβους τριάντα χρόνων. Γιατί τάχα; Ἐφταιγαν τὰ γεράματα του, ἡ κοῦραση τοῦ κοινῶ; Κανείς δὲν ξέρε!...

Ὁ θιάσος τοῦ θεάτρου τῆς «Νεαπόλε- ως» τοῦ 1913 ἦτο ὁ τελευταῖος του, γιατί τὸν Ὀκτώβριο τοῦ ἴδιου χρόνου ὁ Παντόπουλος πῆλανε στὸ Δημοτικὸ Νο- σοκομεῖο φθισικός, παραγκωνισμένος, ἔ- ρημος, ἐγκαταμένος καὶ φτωχός...

Κι' ὅμως ὁ Παντόπουλος ἦταν ἡθο- ποῦς μὲ τάλαντο μεγάλου κωμικοῦ, συγ- γραφέα, ποιητῆς καὶ διανοούμενος γε- νικὰ μὲ καλὴ μόρφωση. Ἦναι ἀλλοῖστα γνωστὸ πῶς ἐστενοχωροῦτο πολὺ ὅταν ἔ- βλεπε ἡθοποιὸς ἀνορθότατος. Καὶ ἀγω- νίζονταν νὰ τοὺς μάθῃ γράμματα.

Εἶναι νοσημώτατο τὸ ἀνέκδοτὸ τοῦ μὲ

μὴν παλαιὰ ἡθοποιό. Αὐτὴ ἡ δύστυχη δὲν μπορούσε νὰ μάθῃ τοὺς κανόνες τοῦ τσιγανισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας. Εἶπε, λοιπὸν, κάποτε σὲ μιὰ συγκέντρωση ἡ- θοποιῶν, πού ἦταν καὶ ὁ Παντόπουλος:

— Ὁ παίζουμε τὸ λοιπὸν καὶ τοὺς «Ἀτίμους» τοῦ Μπαράκκο...

Ὁ Παντόπουλος τότε ἐπενέβη συμ- βουλευτικά:

— Ὁχι, κυρία. Μὴ λέςτε τοὺς «Ἀτι- μους». Τὸ σωστὸ εἶνε τοὺς «Ἀτίμους».

— Καλὰ... Τοὺς «Ἀτίμους»...

Σὲ λίγην ὥρα ἡ ἡθοποιὸς ἐξακολούθη- σε τὴν κουβέντα τῆς:

— Φαίνεται πῶς εἶναι ὠραῖο ἔργο οἱ «Ἀτίμοι»...

— Ὁχι, κυρία. Μὴ λέςτε οἱ «Ἀτίμοι», διώρθωσαν ὁ Παντόπουλος. Τὸ σωστὸ εἶ- ναι οἱ «Ἀτίμοι»...

— Ἰ! Ἰ! Ἰ! Κύριε Παντόπουλε... Λέω ἄ- τίμοι, μὴ λέςτε ἄτιμοι. Ἐπὶ τέλους πῶς νὰ τὸ τυνίσω; Δὲν ξέρω πιά...

— — —

Ὅταν λοιπὸν, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1913, ὁ τελευταῖος θιάσος τοῦ Εὐάγγ. Παντο- πούλου ἐπαιζε στὸ θέατρο τῆς «Νεαπό- λεως», ἡ ἐπιχείρησις ἐπῆλπιε ἀθλίως... Οἱ θεατῆς ἦσαν ἀραιότατοι... Μάλιστα ὁ Παντόπουλος ἄλλαξε διαρκῶς ἔργα. Τὸ ταμείον ἦταν ἔρημο καὶ ἡ πλατεία τοῦ θεάτρου γυμνὴ θεατῶν...

Τότε παρουσιάσθη στὸν Παντόπουλο κάποιος νέος ἀπὸ τὴν Σμύρνη. Προσε- ποιήθη τὸ δημοσιογράφος καὶ τοῦ ἐπρό- τεινε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ παίξῃ τὸ ἔργον ἐ- νὸς ἀγνωστοῦ συγγραφέως... Τοῦ εἶπε:

— Θαυμάζω τὴν τέχνη σας, κύριε Παντόπουλε, καὶ δὲν θέλω νὰ βλέπω τὴ- τοια ἀποτυχία. Θέλω νὰ σὰς ἐνισχύσω... Ὁ νέος εἶπεν ὅτι τὸ ἔργον εἶναι καλὸ. Ἀλλὰ ἔργον δὲν ὑπῆρχε. Καὶ ὡς ὅμως συγγραφέας ἀνέφερεν ὁ νέος τὸ ὄνομα ἐ- νὸς ἀγραμμάτου γαλατῆ. Ἐξήγησε δὲ ὁ νεαρὸς καὶ εἰσιτήριο νὰ τὰ προπωλῇ, γιὰ νὰ καλυφθοῦν τὰ ἐξόδα τῆς παραστα- σεως.

Ὁ Παντόπουλος ἐνόμισεν ὅτι αὐτὴ ἦ- ταν ἡ ἀγκυρα τῆς σωτηρίας του. Ἐδέ- χθη λοιπὸν νὰ παίξῃ τὸ ἀγνωστὸ ἔργο τοῦ ἀγνωστοῦ συγγραφέως κι' ἔδωκε στὸ νέον αὐτὸν νὰ τοῦ πούλῃσι εἰσιτήρια.

Ἐκεῖνος κατάφερε νὰ πούλῃσι ἀρκε- τὰ εἰσιτήρια χάρις στῇ μεγάλῃ φή- μη τοῦ Εὐάγγ. Παντοπούλου. Ἀδιέφορο ἂν τὸ ἔργο ἦταν ἀνυπόκριτο... Μὰ ὁ μακαρίτης Παντόπουλος δὲν ξαναεἶδε οὐ- τε τὰ εἰσιτήρια, οὔτε τὸν νεαρὸ πωλε- γέτην του, οὔτε φυσικά, καὶ πεντάρια ἀ- πὸ τὰ εἰσπραχθέντα!...

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ σκηνῆς

ΣΕ ΜΙΑ πολίχνη τῆς Βαυαρίας, στὸ Ὁμπεραμεργκάου, γινόνταν, προπολεμικῶς, κατὰ περιόδους, στὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς τοῦ Πα- σχα, οἱ περίφημες παραστάσεις τῶν Πα- θῶν τοῦ Σωτῆρος, μὲ πρωτοφανῆ καὶ μοναδική στὸν κόσμον μεγαλοπρέπεια.

Ἕνας λαὸς ἀποτελούμενος ἀπὸ ἀπλοῦ- κούς γεωργούς καὶ τεχνίτες, ἡθοποιούς σύμφωνα μὲ τὴν αἰωνόβια παράδοση, πα- ριστάει τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, ὅχι ἁ- πλῶς ὑποκρινόμενος, ἀλλὰ αἰσθανόμενος βαθειὰ τὸ θεῖον δράμα.

Ἡ ἡσυχὴ μικρῆς πολιτείας προσλαμβάνει μὲ τὴν ευκαιρίαν τῶν παραστάσεων, μιὰν ἀσυνήθιστη καὶ ζωηρὴ κίνησι. Ἀπειροὶ περιηγηταὶ καὶ ξένοι φτάνουν ἐκεῖ ἀπὸ διαφόρους τόπους. Ἡ παράστα- σις ἀρχίζει πρῶτ' ὅς 8 ἀκριβῶς. Οἱ κά- τοικοι τοῦ Ὁμπεραμεργκάου εἶναι ὅλοι ἐπὶ ποδός. Σχεδὸν οἱ μισοὶ πού θὰ λά- βουν μέρος στὴν παράσταση, ἔχουν ἤδη φορέσῃ τὶς πολυτελεστάτες ἐνδυμασίας τῶν, ὅμοιες μὲ τῶν ἀρχαίων Ἰουδαίων. Καὶ τὰ φυσικά μακρὰ μαλλιά τους, κι' οἱ γενειάδες τῶν ἀνδρῶν προσδίδουν στὴν ὄψη τους τὸ ἀπαραίτητο διδλκὸ ὄφρος.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς κατοίκους δὲν εἶναι ἡ- θοποιοὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν περιποίησι τῶν ἐπισκεπτῶν, στὰ ξενοδοχεῖα, στὰ ἐστιατόρια, στὰ καφενεῖα, στὰ σπίτια τους σὲ τρόπο ὥστε ἡ διαμονὴ νὰ ἀποβῇ εὐχάριστη ὅχι μόνον ἀπὸ ἀπόψεως θεά- ματος.

Τὸ θέατρον ἀπὸ τίς ὁχτῶ τὸ πρῶτ' εἶ- ναι ἤδη γεμάτο ἀπὸ θεατῆς πού παρα- κολουθοῦν μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ συγ- κρατώντας τὴν ἀναμνήσιν, τὶς πρῶτες εὐ- αγγελικῆς σκηνές. Στὶς δώδεκα ἐκκεῖναι, ἡ παράστασις σταματᾷ γιὰ τὸ διαιεῖμα, καὶ ἐξακολουθεῖ στίς δύο γὰ νὰ τελειώ- σῃ τὸ βράδυ.

Πρόκειται, ὅπως καταλαβαίνει εὐκολα κανεὶς, γιὰ μιὰ ὁλοήμερη παράσταση, γιὰ μιὰ ἱεροτελεστία, κατὰ ἀνάλογον μὲ τὶς ἀρχαίες τραγωδίας.

Τὸ θέατρον τῆς Ὁμπεραμεργκάου δὲν εἶναι πολὺ ἀρχαῖον, ὅσο ἡ ἴδια ἡ παρά- δοσις τῶν παραστάσεων. Ἐχει κτισθῇ μόλις τὸ 1930. Ἐκεῖ ἕνα ὄλο ἀπὸ με- τάλλινους δοκοὺς σὰν κι' αὐτοὺς πού βλέ- πουμε στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς.

Μπροστὰ ἡ ἀψὶς τοῦ προσκηνίου βρίσκε- ται στὸ ὑπαίθριον, κι' ἔχει στὸ βάθος τῆς τοῦ φυσικοῦ τοπίου τῶν πρασίνων λόφων, καὶ τοῦ δεντροφυτευμένου κάμπου. Ἡ σκηνογραφία εἶναι μόνιμη καὶ συμβολικὴ, ἀπαράλλακτα ὅπως ἦτανε στὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ θέατρα. Δηλαδή δεξιά εἶ- ναι τὸ παλάτι τοῦ Ἀννα καὶ ἀρι- στερὰ τὸ παλάτι τοῦ Πιλάτου.

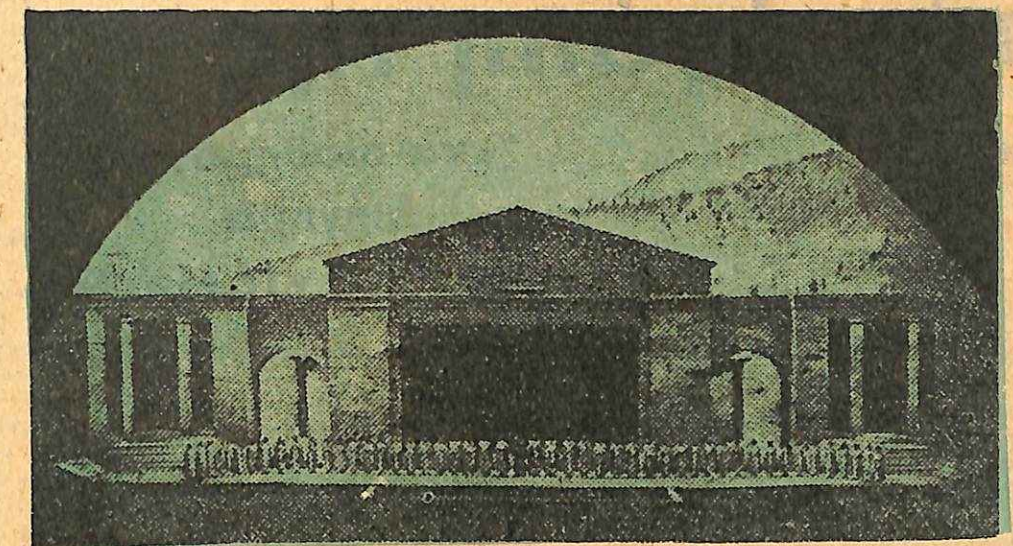
Στὴν σκηνὴ φαίνονται καὶ δύο καλῆ- ρες, οἱ ὁποῖες ὁδηγοῦν πρὸς τὸν δρόμο τῆς Ἱερουσαλῆμ.

Θὰ παραξενεύθῃ πολὺ κανεὶς βλέπον- τας στὸ κέντρο τῆς σκηνῆς ἕνα δεύτερο θεατράκι πού ἔχει μιὰ σκηνὴ κλεισμένη μὲ μιὰ κουρτίνα. Ἐνθ' ἡ μεγάλη σκηνὴ εἶναι ἀκίνητη, ἡ μικρὴ εἶναι κινητὴ, κι' ὅπως στὴν μεγάλη σκηνὴ παρίστανται:

Ἡ σύγχρονη σκηνοθεσία εἶναι ἔργον ἐ- νὸς μέλους τῆς οἰκογενείας Λάγκ, ἡ ὁ- ποία καὶ συνεισφέρει γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν παραστάσεων. Σημειώσω ὅτι μέ- λος τῆς ἰδίας οἰκογενείας ὑποδύεται τὸν ρόλο τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δοκιμασιολογία τῶν ἐπεισοδίων τοῦ Εὐαγγελίου γίνεται μὲ ὑπερβολικὴ κά- πως ἀκρίβεια. Βλέπουμε, λόγου γάρ, μιὰ σκηνὴ πού παριστάνει τὴν Δίκην τοῦ

Δὶ παραστάσεις τοῦ Ὁμπεραμεργκάου

Ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου τοῦ Ὁμπεραμεργκάου

τὰ Πάθη τῆς Νέας Διαθήκης, ἡ μικρὴ ἐμφανίζει ὠραίες κινητὲς εἰκόνες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως θὰ ἐξηγήσουμε κατωτέρω.

Ὁ χορὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ καμμιά πενήν- ταρια πρόσωπα ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυ- ναικῶν. Οἱ χορευταὶ, τακτοποιημένοι στὴν ἀράδα ἔχουν στὴ μέση τους ἕναν γέρο γενειοφόρο. Κι' ὅταν ἀρχίζουν τὰ τραγούδια, ἀνοίγει ἡ αὐλαία τοῦ μικροῦ θεάτρου, κι' οἱ ἀλληγορικῆς παραστάσεις τῶν πατριάρχων καὶ τῶν προφητῶν φαί- νονται ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ μικρὴ σκηνή, γιὰ νὰ δύνουν μιὰν ἀρμονικὴ καὶ ζηλευτὴ ἀντίθεση στὰ δράματα τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούγεται συγχρόνως μιὰ θα- γνερικὴ μουσικὴ νὰ συνοδεύῃ τὸν χορὸ καὶ τὴν ρυθμικὴ ἀπαγγελία τῶν δύο κο- ρυφαίων.

Ὡς γνωστὸν, ἡ παράστασις αὐτὴ στη- ρίζεται σὲ καλὸς λαϊκὴ βάση. Τὸ κεί- μενο σέρνεται σὲ ὑπερβολικὸ μᾶκρος, ἔ- ται πρὸς νὰ ἀποτελῇ ἕνα ὀγκωδέστατο τόμο, τὸν ὁποῖο οἱ ἡθοποιοὶ ἀπαγγέλλουν κατὰ γράμμα, μὴ παραλείποντας καν ὅ- τε ἕνα ἱῶτα. Μένει ὅπως πρωτογράφτηκε στὰ 1634 (ἀπὸ τότε δηλαδή πού ἀρχίζει ἡ παράδοσις αὐτὴ τῶν Παθῶν) καὶ μό- νον κατὰ τὸ 1815 ἐτροποποιήθηκε λίγα. Ὅσο γιὰ τὴν μουσικὴ πού συνοδεύει τὴν δράση, εἶναι δημιούργημα τοῦ 17ου αἰῶ- νος καὶ μένει κι' αὐτὴ ἀναλλοίωτη. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τὴν σκηνοθεσίαν ἡ ὁποία προσαρμόζεται πάντα μὲ τὸ γούστο τῆς κάθε ἐποχῆς.

Ἡ σύγχρονη σκηνοθεσία εἶναι ἔργον ἐ- νὸς μέλους τῆς οἰκογενείας Λάγκ, ἡ ὁ- ποία καὶ συνεισφέρει γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν παραστάσεων. Σημειώσω ὅτι μέ- λος τῆς ἰδίας οἰκογενείας ὑποδύεται τὸν ρόλο τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δοκιμασιολογία τῶν ἐπεισοδίων τοῦ Εὐαγγελίου γίνεται μὲ ὑπερβολικὴ κά- πως ἀκρίβεια. Βλέπουμε, λόγου γάρ, μιὰ σκηνὴ πού παριστάνει τὴν Δίκην τοῦ

Χριστοῦ. Οἱ δικηγόροι τοῦ Συνεδρίου τῆς Ἱερουσαλῆμ συζητοῦν ἐπὶ ὥρες ὁ- λόκληρες ἀναλύοντας λεπτομερῶς τὰ ζή- τήματα. Σὲ ἄλλη πάλιν σκηνὴ βλέπουμε τὸν Χριστὸ στὸν κῆνο τῆς Γεθσημα- νῆ νὰ ἐκδηλώνῃ τὸν πόνο του, μονολο- γώντας ἐπὶ μιὰν ὁλόκληρη ὥρα. Βλέπου- με τὸν Ἰούδα νὰ ἀπαγγέλλῃ μιὰ μακρο- σκελὴ αὐτοκαταδίκη, πρὸς τοῦ κορμαστή. Βλέπουμε τὸν Πιλάτο νὰ ὑπερασπίζῃ τὴν ἀθωότητά του, ὅπως θάκανε σ' ἕνα σημεῖον δικαστήριον.

Ἐκκερτικὰ συγκινητικὴ εἶναι ἰδίως ἡ σκηνὴ, ὅπου τὸ πλῆθος φωνάζει μὲ μιὰ φωνή: «Σταύρωσον! Σταύρωσον!» μπρο- στὰ στὸ Ἀρχιερατεῖον. Ἐπίσης ἡ στιγμὴ καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι ὁρμοῦν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, πεσμένου χάμω μὲ τὸν Σταυ- ρό. Ὑποδλητικὴ εἰς τὸ ἐπακρον εἶναι ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία τὸ πλῆθος, τρο- μοκρατημένο, ἀκούει τὴν βοή πού ἀναγ- γέλλει τὸν θάνατο τοῦ Κυρίου.

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκηνές, ἀλλήθινά ὑπέ- ροχες, συγκινοῦν βαθύτατα ὁποιοῦδήποτε θεατῆ, καὶ τὸν πρὸς ἄπιστο καὶ τὸν πρὸς ψυχρό. Γιατί παίζουν δύναμη καὶ ζωὴ ἀπὸ τὴν πίστι τῶν μονίμων αὐτῶν ἐ- ρασιαστῶν ἡθοποιῶν, πούνα τέχνα τοῦ λαοῦ, ἀπλόχοι τεχνίται. Κι' ὅμως κα- τερθάνουν νὰ προσδίδουν ἀσάφιστη με- γαλοπρέπεια καὶ γοητεία στὴν παράστα- σιν τὴν ὁποία ἐξαιρεῖ ἐπίσης καὶ ὁ πλοῦ- τος τοῦ βεστιαρίου, τὸ πλῆθος τῶν προ- σώπων τοῦ δράματος (πρωταγωνιστῶν, χορευτῶν καὶ δορυφῶν προσώπων, κομ- πάσων) καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν.

Δὶ παραστάσεις τοῦ Ὁμπεραμεργκάου, πού ἔχουν ὅπως εἶπαμε τὸ 1634 ἐπα- νελανθάνονται τακτικῶς κάθε δέκα χρόνια. Πρόκειται περὶ μιᾶς παραδόσεως πού μετεβλήθη σὲ ἄγραφο νόμο. Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα αἶμα πού ἔπωσε τὴν Βαυαρίαν ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ἐπιδημία.

Γαλλική φιλολογία

Εΐχε κερδίσει τὴν ἀγάπη της

Κ ΑΘΩΣ ἀντίκρισε τὸ θαυμάσιο κολλίε πὺλ κρατοῦσε ὁ Μάζ, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ φωνὴ εὐχάριστης ἐκπλήξεως:

— Τί ὥραϊο πού εἶναι! φώναξε.

— Σοῦ ἀρέσει; Αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα ἡ πὺλ μεγάλη ἱκανοποίησις. "Ἦθελα νὰ σοῦ χάρισω τὸ ὥραιότερο δῶρο τοῦ κόσμου γιὰ τοὺς σημερινούς ἀργυρούς μας γάμους καὶ εἶμαι εὐχαριστημένος πὺλ τὸ κατὰφερα.

Πόσο καλὸς ἦταν ἀλήθεια πάντοτε μαζί μου ὁ Μάζ! Εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια πὺλ ζούσαμε τώρα μαζί προσπαθοῦσε πάντα με κάθε τρόπο νὰ με περιποιῆται, νὰ κάνει τὴν ζωὴ μου εὐχάριστη.

— Εἴστερις ὅτι ἡ ὥρα εἶναι ἐπτά, μοῦ εἶπε σὲ λιγάνι. Πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇς γιὰτὶ ὅπου κι' ἂν εἶναι θὰ ἔρθουν οἱ καλεσμένοι μας γιὰ τὸ δείπνο. Σὲ παρακαλῶ, ὅταν θὰ ἐτοιμασθῇς, νὰ με φωνάξεις νὰ σὲ θανατώσω με τὸ καινούργιο σου φόρεμα καὶ με τὸ κολλίε. Θέλω νὰ εἶσαι σήμερα πὺλ ὁμορφὴ ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ. Εἶσαι, ἀλλοστε τόσο νέα ἀκόμη. Κανέννας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πιστεῖται πὺλ εἶσαι ἡ μητέρα τοῦ Μπόμπ, μὰς πὺλ γιορτάζει κι' αὐτὸς σήμερα κατὰ σύμπτωσιν τὰ 21 τοῦ χρόνου.

Καθὼς φοροῦσα τὸ καινούργιο μου φόρεμα πὺλ, σύμφωνα με τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Μάζ, εἶχε κοστίσει μιὰ μικρὴ περιουσία ξανάφερα στὴν μνήμη μου τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια πὺλ εἶχα ζήσει στὸ πλευρό του. "Όταν με ζήτησε σὲ γάμο δὲν ἐνθουσιάσθηκα καθόλου. Τίποτα δὲν με τραβοῦσε κοντά του. Δὲν ἤμουν ὅμως ἐλεύθερη νὰ διαλέξω. Ἡ μόνη μου προίκα ἦταν ἡ ὁμορφιά μου. Ζούσα με τὴν μητέρα μου σὲ ἕνα μικρὸ σπιτάκι, ἐπειδὴ τὰ οἰκονομικά μας ἦταν μάλλον περιορισμένα.

— Ἐχασες ὡς τώρα δυὸ θαυμάσιες εὐκαιρίες, εἶπε ἡ μητέρα μου. Αὐτὴν δὲν πρέπει νὰ τὴν χάσεις. Ὁ Μάζ εἶναι τόσο καλός! Προσπάθει νὰ τὸν ἀγαπήσεις. Δὲν θὰ εἶναι καθόλου δύσκολο.

"Όχι. Δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο. Ὁ Μάζ ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ μοῦ κάνει τὴν ζωὴ εὐχάριστη. Καὶ ὅμως, κάθε φορὰ πὺλ με τραβοῦσε κοντά του γιὰ νὰ με χαϊδέψῃ ἢ νὰ με φιλήσῃ ἐνοικωθῇ ἕνα εἶδος τέρμου. Προσπαθοῦσα ἐν τούτοις νὰ πείσω τὸν ἐαυτό μου ὅτι ἤμουν εὐτυχισμένη. Εἶχα αὐτοκίνητο, σωφέρ, δύο πολυτίμες γυναικας, κοσμήματα, καὶ ὅτι, ἄλλο μποροῦσε νὰ ἐπιθυμήσῃ μιὰ ὁμορφὴ καὶ φιλάρεσκῃ γυναῖκα. Κατοικοῦσαμε σὲ ἕνα πολυτελέστατο ἀπαρτῆμα καὶ τὸ σπιτί μας ἦταν πάντοτε ἀνοιχτό. Εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιο σπιτί στο ὁποῖο γιορτάζαμε τώρα καὶ τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια τῶν γάμων μας.

Εἰκοσιπέντε χρόνια! Τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ δὲν εἶχε συμβῇ μέσα στὸ τόσο μακρὸ αὐτὸ χρονικὸ διάστημα. Τίποτα, ε-

“Ἐνα αἰσθηματικὸ διήγημα τοῦ Ρενέ ντέ Μονζι

ἰκτὸς ἀπὸ τὴν γνωριμία μου με τὸν Φιλίπ.

Τὸν γνώρισα κάποιον καλοκαίρι πὺλ εἶχαμε πάει γιὰ νὰ περάσουμε λίγες μερες στὴν ἐπαυλὴ τῶν Ρουζιέ. Ὁ Μάζ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ σχεδὸν ἁπλῶς: ἐπειδὴ τὸν κάλεσαν τηλεγραφικῶς νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι. Μαζί με τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους πὺλ εἶχαν ἐρθῇ ἐκεῖ γιὰ νὰ περάσουν τὸ Σαββατοκύριακόν τους, ἦταν καὶ ὁ Φιλίπ. Τὸν εἶχα διπλα μου στὸ τραπέζι καὶ μπόρεσα νὰ θανατώσω τὰ ὥραϊα λεπτὰ τοῦ χέρι καὶ τοῦ, ἀκόμη πὺλ λεπτοῦς τρόπου του.

— Εἴσατε Γαλλίς; με ρώτησε.

— Βέβαια, τοῦ ἀποκρίθηκα. Γιὰτὶ ρωτᾷτε;

— Δὲν μοιάζετε καθόλου με τίς ἄλλες. Εἴσατε τόσο παρῆενος καὶ ἐνδοξέων τύπος! Νομίζω ὅτι προτιμᾷτε νὰ σπαταίετε παρὰ νὰ μιλάτε με ἀνθρώπους πὺλ δὲν σᾶς καταλαβαίνουν.

Εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε διαβάσῃ μέσα στὴν ψυχὴ μου. Μετὰ τὸ δείπνο γνωρισθήκαμε καλύτερα. Μὲ συνώδευσε ἔξω στὴν βεράντα καὶ ἀρχίσε νὰ μοῦ διηγῆται διάφορα ἐνδιαφέροντα πράγματα. Ἡ φωνὴ του ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά μου σὰν γλυκὴ μελωδία.

Τὸ ἄλλο βράδυ τὸν ξανα συνάντησα ἔξω στὴν βεράντα. Πόσο ἐλαφρυνμένο ἐνοιόθα τὸν ἐαυτό μου ἐκείνο τὸ βράδυ!

— Ἐλάτε μαζί μου, ψιθύρισε ὁ Φιλίπ. Πᾶμε νὰ ἀπολαύσουμε τὸν οὐρανὸ πὺλ εἶναι κεντημένος με ὀλόγρυστα ἀστρά!

— Πᾶμε, τοῦ εἶπα χωρὶς νὰ φέρω τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση. Θὰ εἶναι τόσο ὥραϊα νὰ περπατήσω μαζί σας στοὺς ἀγρούς, νὰ γοῦσω τ' ἀγκάθια νὰ τρυποῦν τὰ πόδια μου. Πᾶμε...

Περπατήσαμε κάμποσην ὥρα, ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον, πιεσμένοι ἀπὸ τὸ χέρι. Χωρὶς νὰ θέλω, ἐσπινγα ὅλο καὶ περισσότερο τὸ λεπτὸ ἐκείνο χέρι, πὺλ εἶχα θανατώσῃ ὅρες ὁλόκληρες. Πόσο διαφορετικὴ μοῦ φαινόταν ἡ ζωὴ ἐκείνο τὸ βράδυ! Ἦσουν γιὰ πρώτην ἱσως φορὰ εὐχαριστημένη! Ἀφίνα τὸν ἀέρα πὺλ φυσοῦσε νὰ ἀνακατέψῃ τὰ μαλλιά μου ὅπως τὰ ἀνακάτευε ὅταν ἤμουν μικρὸ κοριτσάκι καὶ ἐπαίξε με τίς φίλες μου κυνηγῇ τὸ. Ἦθελα νὰ τρέξω, νὰ φωνάξω, νὰ τραγουδήσω! Ἦμουνα τότε, πὺλ εὐτυχισμένη! Ὁ Φιλίπ ἀρχίσε νὰ σιγομουρμουρίζῃ ἕνα ὥραϊο παλιὸ τραγουδάκι.

— Μήπως κουρασθήκατε; με ρώτησε σὲ λίγο.

— "Όχι, τοῦ ἀπάντησα. Νομίζω ὅτι

θὰ εἶχα κουράγιον νὰ περπατήσω ὡς τὴν ἄλλῃ ἀκρὴ τῆς γῆς.

Σταθῆκαμε κάτω ἀπὸ ἕνα ὥραϊο, μεγάλο δένδρο. Ὁ Φιλίπ ἔδωλε τὸ σκακιάκι του, τὸ ἄπλωσε χάμω καὶ με κάλεσε νὰ καθίσω. Ἐνοίωσα τὸ χέρι του νὰ ἀπλώνεται γύρω στὴ μέση μου καὶ σὲ λιγάνι σμίγανε τὰ χεῖρά μας σὲ ἕνα ἀτελείωτο φιλή. Δὲν εἶχα πὺλ δική μου θέληση. Εἶχα μεθύσῃ ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὸ ἄρωμα πὺλ σκορποῦσε γύρω του ὁ φρεσκοκαμμένος ἀγρὸς καὶ πὺλ πάντων ἀπὸ τὰ φιλιὰ τοῦ Φιλίπ.

— Φιλίπ, αὐτὸ πὺλ κάνουμε εἶναι τρέλλα! τοῦ εἶπα κάποια στιγμή.

"Ἦστερα δὲν θυμᾶμαι τίποτα πιά. Τὸ μόνο πὺλ ξέρω εἶναι ὅτι εἶχα μεταφερθῇ σὲ κάποιον ἄλλον κόσμον, σ' ἕναν κόσμον ἀπέραντης ὁμορφίας.

Πόσην ὥρα μείναμε ἐκεῖ; Μιὰ, δυό, τρεῖς; Δὲν ξέρω. Ὁ Φιλίπ χάιδευε τὰ μαλλιά μου πὺλ εἶχαν ἀνακατεθῇ ἀκόμη περισσότερο καὶ μοῦ ψιθύριζε μαγευτικὰ λόγια ἀγάπης:

— Ἐλα μαζί μου, ἔλεγε. Ἡ ζωὴ αὐτὴ πὺλ κάνεις εἶναι πολὺ κοινὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα σὰν ἐσένα. Ἐλα μαζί μου! Θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη! Θὰ σοῦ δώσω τὴν χαρὰ πὺλ σοῦ λείπει. Ἐλα! Ὁ ἄνδρας σου σὲ ἀγαπάει. Ἀλλὰ σὲ ἀγαπάει, μονάχα γιὰ τὸν ἐαυτό του. Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη! Τὸ ξέρω. Ἐλα μαζί μου νὰ γνωρίσεις τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς.

— Θὰ ἔρθω, τοῦ εἶπα. Αὐριο κιόλας! Εἶχα ἀποφασίσει μέσα σὲ μιὰ στιγμή

— Τὰ ξέρω ὅλα, ἀποκρίθηκε, μὰ δὲν ἔχει σημασία....

νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Μάζ. Ὁ Μπόμπ δὲν εἶχε γεννηθῇ ακόμη, καὶ ἔτσι ὁ χωρισμός μας θὰ ἦταν πολὺ εύκολος. Ἦδιστα το ἄλλο ἀπόγευμα στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ με τὸν ἄνδρα μου. Θὰ τοῦ ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια, θὰ ὁμολογοῦσα ὅτι εἶχα παραδοθῇ σ' ἕναν ἄλλον καὶ θὰ τὸν ἐπέβη ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ πὺλ εὐτυχισμένος με κάποιον ἄλλον.

— Ὁ κύριος εἶχε κάποιον μικρὸ αὐτοκίνητο-δυστόχημα μοῦ εἶπε ἡ κυμαριέρα μὲ τις ἀνοίξε τὴν πόρτα. Τὸν ἔχουν μεταφέρει στὴν κλινικὴ Πουζιέ. Μὴν ἀνησυχῆτε! Δὲν εἶναι φαίνεται, τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ σοβαρό.

Ἀλλοῖμονο! Ἦταν πολὺ πὺλ σοβαρό, ἀπὸ ὅτι ἤθελαν νὰ με κάνουν νὰ πιστέψω. Τρεῖς μερόνυχτα πάλευε ὁ Μάζ με τὸν θάνατο.

— Θὰ περάσουν, ἴσως, δώδεκα ὡς δεκατέσσαρες μῆνες γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σηκωθῇ, μοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Ἀλλὰ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ γίνῃ ἐντελὸς καλὰ. Στὸ μεταξύ, χρειάζεται ἀπόλυτὴ ἡσυχία καὶ πὺλ πάντων ὅσο τὸ δυνατόν ὀλιγώτερες συζητήσεις.

Δὲν ξανα συνάντησα τὸν Φιλίπ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέρα. Ἐφυγε γιὰ τὴν Ἀφρική ὅπου ἦταν μονίμως ἐγκατεστημένος. Ἦστερα ἀπὸ δεκαεξὶ μῆνες φύγακε κι' ἐμεῖς με τὸν Μάζ γιὰ τὴν Ἑλβετία.

— Ὅταν γυρίσατε, μοῦ εἶχε εἰπῇ ὁ γιατρός, θὰ μπορῇ πιά ὁ σύζυγός σας νὰ ξαναρχίσῃ τὴν κανονικὴν τοῦ ζωῆ.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἡ γέννησις τοῦ Μπόμπ με ἔκανε ἀγρότερη νὰ ξεχάσω καὶ τὴν τελευταία ἀνάμνησιν τῆς ὁμορφῆς βραδυᾶς πὺλ εἶχα ζήσει μαζί με τὸν Φιλίπ. Καὶ μοῦ φαινόταν παρῆενος πὺλ τὸν θυμόμουν τώρα ἀκριβῶς, τὴν ἡμέρα πὺλ ἐώραξα τοὺς ἀργυρούς μου γάμους καὶ τὰ εἰκοσιενα χρόνια τοῦ γιοῦ μου.

— ❦ —

Τὸ δείπνο τῶν ἀργυρῶν μου γάμων ὑπῆρξε στ' ἀλήθειαν κατὰ τὸ ἐξαιρετικόν. Ὅλοι εἶχαν νὰ κάνουν με τὴν φρεσκάδα μου πὺλ με ἔκανε νὰ φαίνομαι σὰν νέα κοπέλλισσα καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλους με πείραξε ὁ Μπόμπ, λέγοντας πὺλ ἂν δὲν ἤμουν μητέρα τοῦ θὰ με ἐρωτεύονταν. Μετὰ τὸ φαγητὸ ἦρθαν καὶ διάφοροι ἄλλοι καλεσμένοι καὶ μαζί με αὐτοὺς καὶ ἡ κυρία Ρουζιέ πὺλ μὰς εἶχε φιλοξενήσει ἐκείνο τὸ ἀξέχαστο καλοκαίρι: στὴν ἐπαυλὴ της.

— Σὰς ἔχω μιὰ μεγάλη ἐκπλήξι γιὰ τοὺς ἀργυρούς σας γάμους, εἶπε καθὼς μῆλκε μέσα. Φέρνω μαζί μου κάποιον παλιὸ γυνώκειο πὺλ ἔλειπε χρόνια καὶ χρόνια ἀπὸ τὸ Παρίσι!

Τὴν ἴδια στιγμή ἐμφανίσθηκε στὴν πόρτα ἕνας ἡλικιωμένος κύριος, με σχεδὸν κάτιστα μαλλιά καὶ με κουρασμένο πρόσωπο. Ἦταν ὁ Φιλίπ.

— Μὲ συγγωρεῖτε πὺλ φθῆνω ἀπὸ σκλητός, μοῦ εἶπε τὴν στιγμή πὺλ τὸν ὑποδέχθηκα. Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι χωρὶς νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ. Αὐριο φεύγω γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα ὅπου με περιμένει ἡ γυναῖκα μου. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος πὺλ σᾶς βλέπω πάντοτε νέα καὶ ὥραϊα.

Τὴν ὑπόλοιπὴ βραδυὰ τὴν πέρασε ὁ Φιλίπ ἀποτραβηγμένος ὁλομόλινος σὲ μιὰ γωνία καὶ πίνοντας τὸ ἕνα οἶσκα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Ὅταν ἔφυγε, ἦταν ἐντελὸς μεθυμένος.

Ἀνέκδοτα

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΣΟΦΟΥ

Ὁ περίφημος φυσικομαθηματικὸς Μπραβλὺ, ἐφευρέτης τῶν βάσεων τῆς ραδιοτηλεγραφίας, ἀπέθανε πρὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι. Ὁ μεγάλος ἐπιστήμων ἦτο συγχρόνως κι' ἕνας μεγάλος μετριοφρων κι' ἕνας μεγάλος σιωπηλός. Κάποια μέρα παρουσιάστηκε στὸ ἐρναστήριό του ἕνας ἀγνωστος καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ δῶ τὸν καθηγητὴ Μπραβλὺ.

— Ὁραῖα! Καθίστε λοιπόν. Ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἔδειξε ἕνα κάθισμα καὶ συνέχισε τὴν ἐ' ἀσία του. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ ἐπισκέπτης ἐπανελάβε τὴν παράκλησίν του:

— Σᾶς εἶπα τὼς θέλω νὰ δῶ τὸν κ. καθηγητὴ.

— Εὐχαρίστω! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Καὶ συνέχισε ἀκόμη μιὰν ὥρα τὴ δουλειά του. Στὸ τέλος, σηκώθηκε, πήρε τὸ καπέλό του καὶ ὄληκε ἔξω. Ἐξω φρενῶν, ὁ ἐπισκέπτης τὸν ἠκολούθησε εἰς τὴν ἐξώπορτα. Ἐκεῖ συνήτησε τὸν θυρωρὸ καὶ ἀρχισε νὰ διαμαρτυρεῖται:

— Οἱ ὑπάλληλοί σας κοροϊδεύουν τὸν κόσμο. Σ' αὐτὸν ἐκεῖ εἶπα πὺλ θέλω νὰ δῶ τὸν κ. καθηγητὴ. Ἀφοῦ με ἄφησε νὰ περιμένω μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, σηκώθηκε κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ δῶ τὸν κ. Μπραβλὺ.

— Μὰ τὸν εἶδατε, λοιπόν με ὅλη σας τὴν ἡσυχία, ἔκαμε ὁ θυρωρός. Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ κ. Μπραβλὺ.

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑ

Στὸ Παρίσι ἐορτάζεται ἡ ἑκατονταετηρίς τοῦ Ζολᾶ. Ὁ ἐνδοξὸς συγγραφεὺς γνώρισε στὴν νεότητά του μεγάλῃ φτώχεια. Πολλὰς φορές ἀναγκάστηκε νὰ πούλῃ τὰ ρούχα του γιὰ ν' ἀγοράσῃ λίγο ψωμί. Ἔτσι, χωρὶς ρούχα, ἀναγκάστηκε νὰ μένῃ σπíti του, τυλιγμένος μέσα σὲ μιὰ κουβέρτα. Μ' ὅλα ταῦτα, δὲν ἔκανε τὸ θάρρος, κι' ἔλεγε στοὺς φίλους του, ἀστεειώμενος, ὅτι «παριστάνει τὸν ἄρκα-βαν». Μιὰ χειμωνιάτικὴ μέρα πὺλ ἔκανε τρομερὸ κρύο, μιὰ φίλη του τοῦ ὤρισε σαντεδὸ ἔξω ἀπὸ τὸ παρισινὸ Πάνθεον. Ὁ Ζολᾶ πήγε εἰς συνάντησίν της, ἀλλὰ ἦτο τελείως ἀδέκαρος. Ὅταν ἐπληροφορήθη ὅτι καὶ ἐκεῖνη δὲν εἶχε καθόλου χρήματα, ἔβγαλε τὴν ζακέττα του, τῆς τὴν ἔδωσε καὶ εἶπε: «Πήγαίνε τὴν στὸ ἐνεχυροδανειστήριο». Καὶ ἐπέστρεψε σπíti του μετὰ τὸ πουκάμισο!

ΚΡΙΤΙΚΗ

Ὁ ζωγράφος Φαλγκέρ ἔδειξε κάποια μέρα στὸν φίλο του κριτικὸ Χέννερ τὰ ἔργα του. Μπροστὰ σ' ἕνα μέτριο πίνακα, τὸν ὁποῖον ἐξεθείαζε ὁ Φαλγκέρ, ὁ Χέννερ, γιὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσῃ, εἶπε:

— Περιφνημός!

Σ' ἕναν ἄλλο πίνακα, ὁ Φαλγκέρ ἐπανελάβε τοὺς ἰδίους θριάμβους. Καὶ ὁ Χέννερ, ἀναγκάστηκε νὰ θαυμάσῃ κι' αὐτόν:

— Ἐξαισιός!

Ὅταν στὸ τέλος ὁ Φαλγκέρ τοῦ ἔδειξε καὶ ἕναν πίνακα του πὺλ ἦτο πραγματικὰ ὥραϊος, ὁ Χέννερ ἔμεινε λίγο σιωπηλός κι' ἔπειτα εἶπε:

— Αὐτὸς ἐδῶ, φίλε μου, εἶναι καλός!

Καὶ αὐτὸ τὸ λιτώτατο «καλός» ἔλεγε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ «περίφημος» καὶ «ἐξαισιός»!

— Τί κρίμα, εἶπε ὁ Μάζ ὅταν μείναμε καὶ πάλι μόνοι. Ἦταν τόσο χαριτωμένος ἄνθρωπος αὐτός ὁ Φιλίπ! Τώρα τὸ ἔχει ρίξει στὸ πιστό.

— Ὅπως ὅλοι οἱ Γάλλοι πὺλ ζοῦν στίς ἀποικίες, ἀποκρίθηκα ἐγώ, προσπαθώντας νὰ φανῶ ὅσο πὺλ πολὺ μποροῦσα ἀδιάφορη.

— Καὶ πόσο γερασμένος εἶναι! πρόσθεσε ὁ Μάζ. Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μπόρεσε ἐδῶ καὶ εἰκοσιετρία χρόνια νὰ ξεμυαλίσῃ ἐσένα, πὺλ εἶσαι ἀκόμη τόσο νέα καὶ τόσο ὁμορφὴ.

Κύτταζε τὸν Μάζ ἐμβρόντητη καὶ τὸν ρώτησα:

— Ὅστε ξέρεις;...

— Τὰ ξέρω ὅλα! ἀποκρίθηκε. Μὰ δὲν ἔχει σημασία. Ἦσουν βέβαιος πὺλ ἦταν μιὰ περαστικὴ σου τρέλλα. Σοῦ εἶχα ὑποσχεθῇ ἄλλωστε ὅτι θὰ ἔκανα ὑπομονὴ ὡς νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπη σου. Καὶ πιστεύω πὺλ τὸ κατώρθωσα.

Πόσο ὑπερήφανος μοῦ φάνηκε ὁ Μάζ ἐκείνη τὴν στιγμή! Τὸ ἤξερε! Εἶχε ὑποφέρει! Καὶ ὅμως ποτέ του δὲν μοῦ μίλησε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Αἰσθανόμενος τὸν ἐαυτό μου ταπεινωμένο μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἀνεκτίμητο ἄνθρωπο πὺλ εἶχα ζήσει εἰκοσιπέντε χρόνια ὁλόκληρα μαζί του χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ διαβάσω στὰ βόθρη τῆς ἐγγενικῆς του ψυχῆς! Θέλησα κατὶ νὰ τοῦ πῶ. Μὰ ἐκεῖνος με τραβῆξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά μου, μοῦ εἶπε:

— Ἐλα! Πάψε! Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κλαῖς τὴν ἡμέρα τῶν ἀργυρῶν μας γάμων...

PENE NTE MONZI

6 ΣΚΨΙΣ γιὰ τὴν φιλαργυρία

Ὁ φιλάργυρος ἔχει ταυτοχρόνως ὅλες τίς σκοτούρες τοῦ πλοσίου καὶ ὅλα τὰ βάσανα τοῦ φτωχοῦ.

ΛΑΜΠΕΡ ΓΚΙΝΟΝ

"Όσο περισσότερο μαζεύει ὁ φιλάργυρος τόσο περισσότερο πτωγαίνει, διότι ὅσα περισσότερα ἔχει, τόσο πὺλ πολλὰ ἐπιθυμεῖ. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἀληθινὴ πενία.

ΑΓ. ΙΩΑΝ. Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος εἶναι ὁ οἰκονόμος καὶ ὁ πτωχότερος ὁ φιλάργυρος.

ΣΑΜΨΟΡ

Μὴν κρύβῃς τὰ μάρτια πλούτη σου. Θυμήσου ὅτι μιὰ μέρα θὰ πεθάνῃς. Θὰ μπορέσῃς νὰ πᾶρῃς τὰ πλούτη σου στὴν Κόλαση;

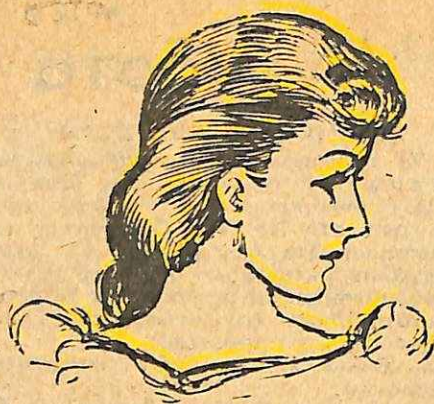
ΦΩΚΥΛΕΙΑΝΗΣ

Ὁ σπάταλος κλεῖνει τοὺς κληρονόμους του, ὁ φιλάργυρος τὸν ἐαυτό του.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Ὁ φιλάργυρος εἶναι πάντα πτωχός. Χρειάζεται πάντα ἐκεῖνο πὺλ ἔχει καὶ ἐκεῖνο πὺλ δὲν ἔχει.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Γα προηγούμενα

Η Μαργαρίτα Μπερτέν, μια νέα και όμορφη γυναίκα, αφού έζησε μια μαρτυρική ζωή κοντά στον άνδρα της, χηρεύει. Η πρώτη της σκέψις μόλις πέθανε ο άντρας της ήταν να αναζητήσει μια κόρη που είχε από τον έραστή της Ροβέρτο, προτού παντρευθεί. Για την κόρη αυτή που είναι τώρα 19 ετών δεν ξέρει η Μαργαρίτα τίποτε και ο μόνος που θα μπορούσε να την πληροφορήσει ήταν ο πρώην θαλαμηπόλος του συζύγου της, Πέτρος. Τον καλεί λοιπόν κοντά της και ο Πέτρος την πληροφορεί ότι κάποιο γράμμα είχε φανερώσει στον σύζυγό της το νεανικό της παράπτωμα. Το γράμμα αυτό που ήταν από τον ίδιο τον Ροβέρτο, το βρήκαν μέσα στην βιβλιοθήκη. Η Μαργαρίτα το διαβάζει και άμέσως αποφασίζει να πάγει στο Ρομύλλο για να μάθει για την κόρη της. Την ίδια μέρα στην πόλη Τροάι ένας κατάδικος, ο Λεοπόλδος Λαντιέ, συγγενής της Μαργαρίτας, διαπερνάει από την φυλακή. Τον βοηθούν σ' αυτό δυο κορίτσια του γειτονικού οικοτροφείου, η Παυλίνα και η Ρενέ, στο δωμάτιο των οποίων σκαρφαλώνει ο δραπέτης.

5ον

Τα δυο κορίτσια που καθόντουσαν στο θάθος, τινάχτηκαν τρομαγμένα.

— Μη φοβάσθε, ψιθύρισε ο δραπέτης. Κανείς δεν με πήρε είδηση.

Ετράβηξε γρήγορα τα σεντόνια επάνω και αφού έλυσε την άκρη τους από το παράθυρο, τα έκανε ένα δέμα και τα πέταξε στην αυλή της φυλακής. Κατόπι στράφηκε προς τα δυο κορίτσια.

— Να είσθε εύλογημένες, δεσποινίδες, είπε. Ο Θεός να σας ανταμείψει. Χάρης σε σας είμαι τώρα ελεύθερος!

— Ελεύθερος; Όχι ακόμη, είπε η Παυλίνα, πρέπει να γυίτε και έδω μέσα.

— Αυτό θα είναι εύκολο, αν το θελήσετε.

— Μπορούμε τώρα να ανάψουμε φως;

Η Παυλίνα άναψε ένα κερί που η φλόγα του φώτιζε παράξενά το πρόσωπο του δραπέτη.

Η Κόρη

Η Ρενέ έφρικήσσε και έκαμε ένα θήμα προς τα πίσω.

— Σας φοβίζω, δεσποινίς, ρώτησε ο Λεοπόλδος, εν τούτοις δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτε από μένα. Απ' εναντίας η εύγνωμοσύνη μου για σας θα είναι απεριόριστος και θα έδινα και την ζωή μου για σας τις δύο...

— Έλάτε, τώρα, φύγετε γρήγορα απ' εδώ μέσα, ψιθύρισε η Παυλίνα. Δεν πρέπει να μάς πάρουνε είδηση γιατί τότε είμαστε χαμένοι και οι τρεις...

— Πέστε μου από που να φύγω; — Εδώ μέσα, ψιθύρισε η Παυλίνα. Δεν πρέπει να μάς πάρουνε είδηση γιατί τότε είμαστε χαμένοι και οι τρεις...

— Θά περπάτω μόνη νύχτα, απήντησε ο Λαντιέ.

— Εγείτε χρήματα;

— Ούτε πεντάρα!

— Που θα πάτε τότε, χωρίς χρήματα και μ' αυτά τα ρούχα; Θά σας πιάσουν μόλις ξημερώσει...

— Θά περπάτω μόνη νύχτα, απήντησε ο Λαντιέ.

Η Παυλίνα άνοιξε ένα συρτάρι και θγάζοντας από μέσα ένα εικόσφραγχο το έδωσε στον δραπέτη.

— Πάρτε το κύριε, είπε, αυτό διαθέτω για την ώρα. Είναι μια μικρή βοήθεια.

— Στην οποία θα προσθέσω και την δική μου, ψιθύρισε η Ρενέ, δίνοντας και αυτή ένα εικόσφραγχο στον φυγάδα. Εκείνος ανέλυσσε σ' εύχαριστίες.

— Μη χάνετε καιρό, του είπε η Παυλίνα. Έλάτε μαζί μου, και θα δίδετε σιγά. Έχομε να κατεβούμε δυο πατώματα.

— Σας ακολουθώ, έκανε ο Λεοπόλδος. Πριν απομακρυνθώ, όμως, για να μη σας ξαναϊδω, ίσως, ποτέ, άλλοτε, έπιθυμώ να μάθω τα όνοματά σας για να εύλογω μέχρι τελευταίας μου πνοής τους άγγελους που με έλευθέρωσαν.

— Όνομάζομαι Παυλίνα Λαμπέρ, είπε η όμορφη μελαχροινούλα.

— Και σεις δεσποινίδες;

— Ρενέ, έψέλλισεν η ξανθούλα φιλενάδα της.

— Ρενέ; επανέλαθε ο Λαντιέ.

— Ναί... δεν έχω άλλο όνομα.

— Παυλίνα, λοιπόν, και Ρενέ. Θά τα θυμώμαι σ' όλη μου τη ζωή. Έμένα με λένε Παύλο Πελισσιέ...

— Έλάτε, κύριε, κάμετε γρήγορα! είπε πάλι η Παυλίνα επί μαλλον και μάλλον ανήσυχη.

Ο Λεοπόλδος έριξε ένα τελευταίο βλέμμα στην Ρενέ που φρικιούσεν ολόκληρη και ακολουθούσε την Παυλίνα που πήγαινε μπροστά κρατώντας στο χέρι το κερί.

Κατέβηκαν χωρίς να γίνουν αντιληπτοί τα δυο πατώματα και έφθασαν στον διάδρομο του ισόγειου του σπιτιού η θύρα άνοιξε προς τον κήπο και ήταν κλεισμένη από μέσα όνουν μ' ένα σύρτη.

Η νέα την άνοιξε:

Πηγαίνετε, είπε του φυγάδος, ο

τοίχος είναι απέναντί σας. Ο Θεός βοηθός...

— Ο Θεός να σας προστατεύει και να σας ανταμείψει δεσποινίς για την καλή σας την καρδιά, χαίρετε!...

Και μ' ένα άλμα θρέθηκε στον κήπο.

Η Παυλίνα ξανάκλεισε την πόρτα και ανέθηκε επάνω.

Ο Λαντιέ δεν έμεινε διόλου στον κήπο για να αναπνεύσει, όπως θά ήθελε, τον αέρα της ελευθερίας. Με δυο δρακελιές θρέθηκε στον τοίχο, που δεν ήταν διόλου ύψηλός και τον πήδησε εύκολώτατα χρησιμοποιώντας και ένα δένδρο που ήταν εκεί κοντά.

— Τώρα χρειάζεται μεγάλη προσοχή, ψιθύρισε όταν θρέθηκε στον δρόμο. Δεν πρέπει να φαίνωμαι πώς φεύγω. Πρέπει να προχωρώ με θάρρος. Μέσα στο σκοτάδι που κρύβει κανείς δεν θα διακρίνη τι ρούχα φοράω. Για καλό και για κακό, όμως, ας πετάξουμε αυτό από το κεφάλι.

Και φεύγοντας έβγαλε τον σκούφο του καταδίκου και τον πέταξε πίσω από τον τοίχο της αυλής της φυλακής, που ήταν εκεί δίπλα. Κατόπι πήρε τον πρώτο δρόμο που θρέθηκε μπροστά του και άρχισε να προχωρή με θήμα ανθρώπου που δεν είχε κανένα λόγο να διασθί.

— Τέλος πάντων, μονολογούσε καθώς έπηγαινε. Είμαι ελεύθερος!

Εκαμα πολύ καλά να παραστήσω τον ευαίσθητο. Οι μικρούλες πιστεψαν άμέσως ότι η γυναίκα μου πεθαίνει και ότι τα μικρά μου παιδιά ζουν χάρις στην ελεημοσύνη των φίλων.

— Κέρδισα και δυο ώρες ελευθερίας... Έχω, δηλαδή, πέντε ώρες μου σωστά εκατό φράγκα. Λιγότερα από όσα μου χρειαζόταν.

— Εν τω μεταξύ, το βαλόνι είναι να μη συλληφθώ και αυτό πρέπει ν' αλλάξω ρούχα πριν ξημερώσει. Τον τρόπο τον ξέρω...

Ο Λαντιέ, όπως είχαμε πει, είχε γεννηθεί στο Τροάι. Και συνέπειαν, ήξερε καλά την πόλη, αν και την εγκατέλειψε σ' ηλικία δέκα ετών.

Από διάφορους αποκέντρους δρόμους έφθασε στις όχθες του ποταμού που διασχίζει την παλιά αυτή πόλη. Πολλά μικρά πλοία ήταν δεμένα εκεί. Τα περισσότερα από αυτά είχαν στην πρόμη τους θαλαμίσκους στους οποίους κοιμόνταν οι ναύται, όταν βρίσκονταν μακριά από την πόλη.

— Θυμώμαι καλά τις συνήθειες αυτών των ναυτικών του γλυκού νερού, είπε συνεχίζοντας τον μονόλογό του ο Λεοπόλδος Λαντιέ. Δεν πιστεύω να τις έχουν αλλάξει από τότε. Όσα από τα πλοία είναι έτοιμα φορτωμένα και έτοιμα για να φύγουν, θά έχουν ανθρώπους μέσα. Όσα περιμένουν φορτίο, δεν θάχουν. Οι ναύται πηγαίνουν και τρώγουν και κοιμούνται στις ταβέρνες, αφήνοντας

της Μαργαρίτας

δύως τα πράγματά τους στις καμαρούλες των. Με μικρό κίνδυνο θά εύρω ότι μου χρειάζεται και για φθάσω στο Ρομύλλο και εκεί ντύνομαι όπως πρέπει. Θά ήταν θέλεια, προτιμότερον να μην κάμω διάρρηξη, αλλά μήπως είναι στο χέρι μου η έκταξη των μέσων; Είναι ανάγκη να διακινδυνεύσω όλα για όλα. Ο μπάμπας Βαλλεράν θά μου δώσει τα λεπτά που μου χρειάζονται για να περάσω τον Ώκεανό. Θά μου δώσει θέλει δεν θέλει και τότε αντί ν' έλ πασάτο!... Αντίο παρελθόν και χωροφύλακες!

Εκείνη την ώρα ακούστηκε ένα ρολόι να σημαίνει.

— Τέσσερις η ώρα, ψιθύρισε ο Λαντιέ. Έπειτα από δυο ώρες ξημερώνει, πρέπει να ντυθώ.

Μπροστά του ήταν ένα ποταμόπλοιο από τα μεγαλύτερα. Από το ύψος που είχε το σκάφος έξω από το νερό, ο δραπέτης κατάλαβε ότι ήταν αδειανό.

— Ώραϊα, ψιθύρισε. Μου φαίνεται πως θά εύρω έδω αυτό που μου χρειάζεται.

Μια στενή σανίδα έωνε το πλοίο με την ξηρά.

Ο Λεοπόλδος πάτησε στην σανίδα αυτή με προφύλαξη και έφθασε στο κατάστρωμα της φορτηγίδος.

Στάθηκε για μια στιγμή και άφουγκράσθηκε. Κανένας. Με τις ίδιες πάντα προφυλάξεις ο δραπέτης διευθύνθηκε προς την μικρή καμπίνα που ήταν στην πρόμη του πλοίου.

— Να βεβαιωθώμε τώρα αν είναι κανένας μέσα, ψιθύρισε.

Χτύπησε ελαφρά στο παράθυρο της καμπίνας. Καμιά απάντηση. Ξαναχτύπησε, πάλι κανείς δεν παρουσιάσθηκε.

— Έν τάξει, ψιθύρισε ο Λεοπόλδος.

Έβγαλε τότε ένα μαντήλι, το έθερε στο νερό και τύλιξε μ' αυτό καλά την δεξιά γροθιά του. Κατόπι χτύπησε μ' αυτή δυνατά το τζάμι του παραθύρου. Αυτό έσπασε με έναν υπόκωφο κρότο, χωρίς να πληγώσει τον Λεοπόλδο. Αυτός άφουγκράσθηκε για λίγες στιγμές και όταν είδε ότι κανείς δεν είχε αντιληφθί το σπάσιμο του τζαμιού, έβγαλε με προσοχή τα σπασμένα κομμάτια από το παράθυρο και πήδησε μέσα στην καμπίνα. Όπως έπεριμένε, ήταν άδειανή. Διάφορα ρούχα ήταν ρεμασμένα ολόγυρα σ' καρφιά. Ο δραπέτης τα κύτταξε προσεκτικά και χαμόγελο χαράς και θριάμβου ρώτισε το πρόσωπό του.

— Ό,τι μου χρειάζεται! ψιθύρισε.

Πραγματικά, υπήρχαν εκεί ένα ωραίο μάλλινο μπλέ παντελόνι, μια χονδρή μπλέ φανέλλα από εκείνες που φορούν οι ναυτικοί, ένα σακκάκι, από το ίδιο ύφασμα με το παντελόνι, ένα ναυτικό κασκέτο και διάφορα άλλα πιο ασημένια για τον ήρωά μας πράγματα. Ο Λεοπόλδος ξεκρέμασε ότι του χρειαζόταν και κατόπι άρχισε να γδύνεται θιαστικά. Σε λίγο είχε μεταμορφω-

Ένα δραματικό
X υοιγωνιμό
δου μυθιστόρημα
Ξ.Υέ MONTEPEN

θη σε ένα αληθινό θαλασσόλυκο... του γλυκού νερού. Αφού τελείωσε την τουαλέττα του, έκανε ένα δέμα τα ρούχα του καταδίκου και τα πέταξε στον ποταμό, λέγοντας:

— Καλό ταξίδι... και να μου γράψετε!... Κατόπι πήδησε κι' αυτός έξω στο κατάστρωμα και με το φυσικώτερο ύφος του κόσμου, σαν να-ταν ο ίδιος ο ιδιοκτήτης της φορτηγίδος, βγήκε έξω και απομακρύνθηκε.

Όταν ενόμιζε ότι αρκετή πιά πόστασε τον χώριζε από την φορτηγίδα, μπήκε στο πρώτο οινόπωλειον που συνήντησε και έζητησε να φάγη. Μόλις είχε άρχεισει να χαράξη και ο ταβερνιάρης έτριβε ακόμη τα μάτια του. Δεν παραξενεύθηκε με τον πολύ πρωινό αυτόν πελάτη. Ήταν συνηθισμένος να βλέπει τέτοια ώρα στο μαγαζί του ναυτικούς που ήταν έτοιμοι για ταξίδι και έρχόντουσαν διασπικτοί να φάνε λίγο. Ο Λεοπόλδος αφού πήρε δυνάμεις με το φαγητό και την ανάπαυση, επλήρωσε και συνέχισε τον δρόμο του. Θά διευθύνετο στο κοντινότερο χωριό ψάχνοντας δήμε για ναύλο και από εκεί θά πήγαινε στο Ρομύλλο. Εκεί θά περιμένε την κατάλληλη ώρα για να παρουσιασθί στον πύργο του θείου του, βουλευτού κ. Ροβέρτου Βαλλεράν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Αφήσαμε την Μαργαρίτα Μπερτέν να παίρνει το τραίνο για το Ρο-

— Είναι ακόμα μακριά απ' έδω το Βιρύ; ρώτησε ο ναυτικός.

μιλλύ. Μετά μιά ώρα και κάτι το τραβό εφθάνει εκεί. 'Η Μαργαρίτα κατέβηκε, έδωσε την θαλίσα της σ' ένα λουστρό και τον παρεκάλεσε να την οδηγήσει σ' ένα καλό ξενοδοχείο.

— Θά σάς πάω κυρία μου στο «Ξενοδοχείον του Ναυτικού» που είναι το καλλίτερο του τόπου της είπε ο λουστρός. Είναι εδώ κοντά.

Σε λίγο εφθάναν. Ήταν πραγματικά ένα πολύ εύπρόσωπο ξενοδοχείο, όπου εύρισκε κανείς καλή τροφή και ήσυχο ύπνο.

'Η Μαργαρίτα διάταξε να της φέρουν κάτι να τσιμπήσει στο δωμάτιό της και αφού έφαγε και ξεκουράστηκε καμιά ώρα βγήκε και διευθύνθηκε στο Δημαρχείο. 'Ανυπομονούσε να μάθει.

'Ο υπάλληλος των πληροφοριών του δήμου Ρομιλλύ την επληροφόρησε ότι εδώ και δέκα έννεα χρόνια είχε καταγραφη στα ληξιαρχικά βιβλία του δήμου ένα κοριτσάκι με το όνομα Ρενέ, θυγάτηρ Ροδέριου Βαλλεράν και Μαργαρίτας Κλερμόν.

— Αυτό είναι είπε χαρούμενη η Μαργαρίτα, μήπως ξέρετε που βρίσκεται σήμερα;

— Για το κορίτσι, απήντησε ο υπάλληλος δεν θά ήμουν σε θέση να σας πω σχεδόν τίποτε, ο πατέρας του όμως...

— 'Ο πατέρας του όμως;... Έκαμε με μια λάμψη στα μάτια η Μαργαρίτα.

— Είναι εδώ...

— 'Επείστε, λοιπόν, από την 'Αμερική;

— Πρό πολλού. Και συγκεκριμένα προ πέντε ετών. Δεν ξέρετε, λοιπόν, τον θολευτή μας κ. Ροδέριον Βαλλεράν;

— Βουλευτής σας!... 'Ο κ. Ροδέριος Βαλλεράν!...

— Μάλιστα. Και πολύ αγαπητός σε όλους. Πρόσθεσαν ο υπάλληλος.

— Και πού μένει;

— Στον πύργο Βιρύ, μεταξύ Ρομιλλύ και Κομφλάνς...

— Μακριά απ' εδώ;

— Πέντε χιλιόμετρα περίπου.

— Και είναι εκεί τώρα;

— Μάλιστα κυρία, και κατάκοιτος...

— Είναι λοιπόν άρρωστος; ρώτησε με ανησυχία η Μαργαρίτα.

— Και θάραϊ μάστα.

— 'Ω! Έκανε χλωμιάζοντας η νεαρά χήρα.

— Οι γιατροί δεν κρύβουν τις ανησυχίες τους, συνέχισεν ο υπάλληλος.

— Ξέρετε αν ο κ. Ροδέριος Βαλλεράν έχει κοντά του μιά νέα... την κόρη του δηλαδή;

— Σας είπα ότι δεν ξέρω που βρίσκεται ή δεσποινίς Βαλλεράν κυρία. Με τον κ. θολευτή μένει μιά γυναίκα μόνον, εκτός του προσωπικού του πύργου: μιά ηλικιωμένη κυρία που του κάνει την οικονόμο.

— Εισθε βέβαιος;

— Βεβαιότατος...

— Μά... τότε τί απέγινε ή κόρη του;

— Δεν ξέρω, κυρία. 'Ισως ο κ. Βαλλεράν σας διαφωτίσει επ' αυτού, αν θέλατε να τον ιδείτε.

— Σας εύχαιστώ κύριε, θά πάω να τον συναντήσω.

Γεμάτη χαρά ή Μαργαρίτα επέστρεψε στο ξενοδοχείο της.

— Μπορείτε, είπε του ξενοδόχου να μου προμηθεύσετε ένα άμαξι;

— Τό μόνο εύκολο κυρία μου. Μόνο να έχετε το Ρομιλλύ δεν είναι Παρισι...

— Τό ξέρω αυτό και δεν μ' ενδιαφέρει αν δεν θάνα το άμαξι όπως του Παρισιού.

— 'Ωραία. Και θά πάτε μακριά;

— Στόν πύργο Βιρύ...

— Στόν θολευτή μας;

— Μάλιστα.

— Δεν θάχετε και πολύ δρόμο να κάνετε. Θά σάς συστήσω εγώ έναν άμαξι πρώτης τάξεως. Είναι της απολύτου έμπιστοσύνης μου.

— Σας εύχαιστώ, κάμετε, όμως, πρὸς Θεού, γρήγορα.

— 'Ετρεμε ή δυστυχισμένη μήπως φθάσει άργά.

— 'Υστερα από μισή ώρα ένα έλαφρό άμαξι εστάθμευσε έξω από το ξενοδοχείο. Ήταν ένα δίτροχο μόνιπο από εκείνα που κυκλοφορούν σ' όλες σχεδόν τις επαρχίες.

'Η Μαργαρίτα πήρε θέση δίπλα στόν άμαξιλάτη γιατί άλλη θέση δεν ύπήρχε και το άμαξι ξεκίνησε.

— Σας έφερα αυτό το έλαφρό άμαξι, δικαιολογήθηκε ο άμαξιλάς για να πάμε πιο γρήγορα, μιά και θιάζεσθε. 'Αλλοιώς είχα και άλλο άμαξι να σας φέρω...

— Καλά, δεν πειράζει, κάνε μόνο γρήγορα φίλε μου, και θάχης ένα καλό πουρμπουάρ, είπε ή Μαργαρίτα.

— Θά πάμε σάν έμπρὲς κυρία μου! είπε ο άμαξιλάς και μαστίγωσε το άλογό του. 'Ο Ντοής μου είναι γερό και πρόθυμο ζώο!...

Σε λίγο το δίτροχο έτρεχε στόν μεγάλο έξοχικό δρόμο. Κανένα άλλο τροχοφόρο και κανέναν πεζό δεν ύπήρχε στόν δρόμο αυτό. Τό άμαξι λοιπόν, έτρεχε άνεμπόδιστο. Στό άθροος μόνο του όρίζοντος ύπήρχε ένα σμήνος κορακιών που είχαν κατέβη να ξεκουρασθούν. 'Αλλά σε λίγο πέταξαν κι αυτά. Κάτι όμως μαύριζε ακόμη και έκινεϊτο στό άθροος του δρόμου. 'Η Μαργαρίτα πρόσεξε καλύτερα και είδε ότι ήτο άνθρωπος.

— Κανέναν στρατοκόπο, είπε ο άμαξιλάς, που είχε ιδη κι' αυτός τόν όδοιπόρο.

— 'Υστερ' από λίγα λεπτά τόν κατέφθαναν και τόν προσπερνούσαν. Ξαφνικά, όμως, άκούσθηκε μιά φωνή από πίσω τους:

— 'Ε. από το άμαξι!...

— Μας φωνάζει. να σταματήσουμε; ρώτησε ο άμαξιλάς.

— 'Αν και άνήσυχ' ή Μαργαρίτα εντούτοις, είπε του άμαξιλά να σταματήσει.

'Ο όδοιπόρος τούς πλησίασε. Ήταν αρκετά νέος με κανονικά χαρακτηριστικά και με εμφάνιση ναυτικού.

— Είναι ακόμα μακριά από εδώ το Βιρύ; ρώτησε με χοντρή φωνή τόν άμαξιλά.

— 'Αφού κανείς καμιά έκασοστή δέματα, θά στρίψης δεξιά, και θά ιδής τόν πύργο.

— Νάσαι καλά! Έκανε ο ναυτικός. Και άπευθυνόμενος πρὸς τήν Μαργαρίτα πρόσθεσε θιάζοντας το κασκέττο του:

— Με συμπαθάτε ωραία μου κυρία που σας σταμάτησα.

Και συνέχισε τόν δρόμο του.

Τό ίδιο και το άμαξι.

— Στόν πύργο θά πηγαίνει και ή όμορφόλα, φαίνεται, είπε μόνος του ο όδοιπόρος, παρακολουθώντας

(Η συνέχεια στο προηγούμενο)

Μιά καινούργια «καμπάνια»

της Δίδος Χριστίνας Μέγα

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

'Απαντών, σήμερα στο έρώτημά μας ο ποιητής κ. Μίλτος Μαλακάσης και ο μυθιστοριογράφος κ. Στρατής Μυριβήλης.

Ο κ. ΜΙΛΤΟΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΕΥΓΕΝΙΚΑ και εχάρδια μας υποδέχεται στο σαλόνι της 'Αθηναϊκής Δέσμης ο ποιητής των «Ασφοδέλων». Και προθυμότητα ιπαντά στο έρώτημά μας.

— 'Αν πείνασα ποτέ; 'Οχι!... Γιατί, ήταν ήμουν νέος—πάνε πάρα πολλά χρόνια από τότε—και τύχαινε να μένω χωρίς λεπτά, κατέδιναν στο Σύνταγμα και πήγαινα και δαναϊζόμουν απ' το καπνοπωλείο Βάρκα—πλάι στού 'Ζαχαράτου—όπου είχα καλούς φίλους. Μόνο μιά φορά, πείνασα.

Και ο κ. Μαλακάσης γλώνεται σε μιά μακρυνή ανάμνηση:

— Ήταν παρκαμένοι Χριστουγέννων, θυμάμαι... Κατέδιναν απ' το Κολωναί—πρέπει νάχουν περάσει τουλάχιστον 40 χρόνια από τότε—μ' έναν μοναδικό λιμνοκοντόρο στην τσέπη μου και με μιά...δεκάρα, και διαβόουν να φτάσω στο καπνοπωλείο που σας είπα να πάω λεπτά.

» Έφτασα στην λεωφόρο Πανεπιστημίου και εκεί που είναι τώρα του 'Ορφανίδη βλέπω έναν τυφλό ζητιάνο στόν όποιον συνήθιζα κάτι να δίνω κάθε φορά που περνούσα.

» Για μιά στιγμή, σκέφτηκα ν' αλλάζω πεζοφόριο, για να μην αναγκασθώ να περάσω από κοντά του χωρίς να του δώσω τίποτα. Μά μετάνιωσα. Και έβγαλα το χέρι μου στην τσέπη να πιάσω τη δεκάρα. Μά είχε γίνει άφαντη! 'Ετσι τούδωσα τόν λιμοκοντόρο μου, τη δραχμή, δηλαδή, όπως την έλεγαν τότε—της τύχης του ήταν! σκέφτηκα—και συνέχισα τόν δρόμο μου συλλογίζόμενος τί να είχε γίνει ή δεκάρα. 'Εν τώ μεταξύ φθάνω στού Βάρκα. Κυτάζω μέσα... Κατά στανική σύμπτωση, οι «φίλοι» από τούς όποιους δαναϊζόμουν, έλειπαν!

» 'Αρχισα να «σπατζάρω» γύρω στούς Βασιλικούς σταύλους.

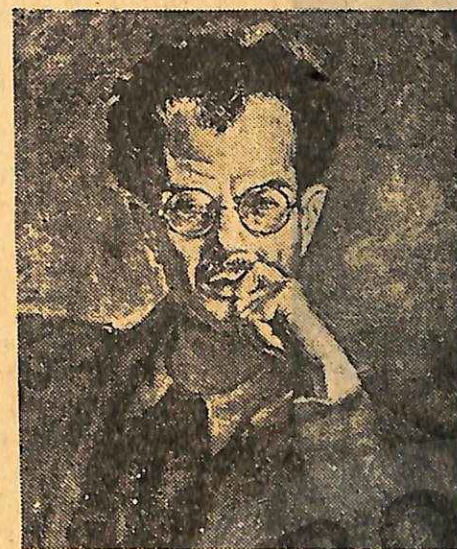
» Νεύρα, πείνα, δίψα, αγωνία... όλα τ' είχα! Και νά σκέφτομαι και πώς να χάθηκε ή δεκάρα μου!...

» Σε μιά στιγμή, καθώς βολτάριζα, πατάω μιά ξεκολλημένη πλάκα του πεζοδρομίου, με πιπιλίζουν τ'α νερά, και λερώνεται το παντελόνι μου. 'Αλλα νεύρα! Ντυμένος στην τρίχα, όπως ήμουν πάντα, στενοχωρήθηκα πολύ. Στό μεταξύ είχα σκοτεινιάσει. 'Ανάω λοιπόν ένα σπρίτο να δώ τί είχε γίνει. Τότε θυμήθηκα! Τήν δεκάρα την είχα δώσει για σπρίτο! Συγγνώμη, καθώς κύττιζα γάμω, βλέπω ένα μίσσο... διφορού!

» 'Ιδωσα δολοχίτρος!... Τί να κάνω; Νά σκούψω να τ'α πάω φρόδουν... Νά φύγω; 'Ενας λόγος ήταν... 'Αποτελούσαν για μένα τήν σωτηρία. Και καθύουν 'εσι άκίνητος, σάν στήλη χλωρού χλωρού τήν δύναμη και το θάρρος, ούτε να

φύγω, ούτε να σκούψω. Μά στό τέλος το απεφάσισα. «Θά τ'α πάω!» είπα και έσκυφα και σήκωσα το δέμα και τόχωσα στην τσέπη του παλτού μου. Ξεκίνησα πρὸς τ'α κάτω. Σοβαρός-σοβαρός και διαστικός ενῶ το χέρι μου μέσα σ'ή τσέπη προσπαθούσε να κάνει αναγνωρίσεις. Μά πού να τ'α καταφέρω; Δίφραγμα, δίφραγμα πολλά έπαινα και τίποτ' άλλο! 'Φτάνω στην αγορά, σε ένα μαγειρείο όπου τρώγαμε ο Παπαδιαμάντης, εγώ, ο Καρχαδίτσας ο Μητσάκης, ο Παπαγιάννης και άλλοι... και βρίσκω τόν ιδιοκτήτη...

»—Μου κάνεις χοντρά αυτά; τοῦ λέω και τοῦ δίνω κάμποσα δίφραγμα...

'Ο κ. Στρ. Μυριβήλης

» Τ'α μέτρησε και μούδωσε εκατόν πενήντα τσέπες, δύο εικοσάρικα!

» Τήν ώρα εκείνη θυμήθηκα κάτι φτωχές γαρυτοκόρες που καθόντανε άλλοτε στο ίδιο σπίτι με μένα στην Δεξαμενή και με περιποιόνταν. 'Εκείνες τις μέρες είχαν μετακομίσει στην Γαρυτσά, σε κάποιο σπίτι, και τούς είχα υποσχεθῆ να πάω να τ'α δω. Μπαίνω στο 'Αι-Λέιφ, φωνίζω χριστόφωνα, τσουρέκια, κουραμπιέδες, γλυκά, γάλασα περι τ'α 30 δραχμές—ποσόν τεράστιο δαλ. για τήν εποχή—και ύστερα πήρα ένα «λάντω» να με πάη στη Γαρυτσά. Τήν ώρα που έφτασα, τ'α κορίτσια σφουγγαρίζαν. Μά υποδέχτηκαν με χαρά, μά μάλιστα με είδαν φορτωμένο πακέτα, τ'α χασαν... Τούς έβλεπα: «Σας έφερα να κάνετε Χριστούγεννα» και συγγνώμη τούς έβαλα και 20 δραχμές στο χέρι της καθενιάς. Οι καυμένες αυτές έκλαιγαν γελοῦσαν απ' τή χαρά τους! Τσακίστηκαν να με περιποιηθούν... Μούψωσαν αγγά... μου έτοιμασαν διάφορα ποτάμια. Μά θά το πιστέψετε; από τήν ώρα που βόηξα τ'α λεπτά, ενῶ ως εκείνη τήν στιγμή τοελλανόμουν στην πείνα μου κόρηκε ή βρέση και δεν υπέρεσα να δώλω μπροστά στο στόμα μου.

» 'Ας είναι, όμως... Νά σας συνεχίσω

τήν ιστορία μου:

» Λοιπόν πού λέτε, οι γιορτές πέρασαν... Μά τί τ'α θέλετε. Μαύρες γιορτές! Είχα τύψεις... Τίνος ήταν τ'α λεπτά; Παρακολουθούσα τις εφημερίδες, ό...λ... Πουθενά, λέξη... Και πέρασε καιρός, αρκετός. Μιά μέρα συναντώ έναν φίλο μου γιατρό, και τοῦ διηγούμαι τήν περιπέτεια μου.

»—Σωπα καβόμε! με καθισχύχασε, θήταν κανενός πάμπλουτου Ρώσου, απ' αυτούς που μέναν στην «Μινέρβα». Ποιος ξέρει! 'Ισως νάταν μεθυσμένος και να τ'αχασε χωρίς να τ'α πάρη είδηση.

»Και πραγματικά ήσυχασε κάπως. 'Ως πού τ'α ξέχασα...»

Ο κ. ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

Πάμε τώρα στην βιβλιοθήκη της Βουλής για να συναντήσουμε τόν κ. Στρατή Μυριβήλη, τόν πιο δυνατό τών μεταπολεμικών διηγηματογράφων μας.

— 'Αν πείνασα λέει; Μά υπάρχει τάχα 'Ελληνας που νάκανε φοιτητής και φαντάρος, και να μην πείνασε;

Και άργά-άργά, με φωνή συρτή καθώς συνηθίζει να μιλή πάντα, αρχίζει να μάς διηγείται:

—Οι συμπαθητικότερες πείνες είναι εκείνες που τραδούσαμε φοιτητές. Πέρασα κάμποσα χρόνια, άλλωστε ως φοιτητής, και κάτι ξέρω «π' αυτόν». Είχαμε—θυμάμαι—μιά παρέα, διαφόρου οικονομικής καταστάσεως ο καθένας, αλλά με κοινό ταμείο όλοι. Καθόμαστε μαζί σε ένα ημιμόγειο αντίκρυ στο σπίτι του «Ρωμηού»...

— Τόῦ Σουρή;

— Ναι. 'Ακριβώς. Τ'α πρώτες δομάδες τού μνηός καλοπερνούσαμε πάντα. Παίρναμε απ' τ'α σπίτια μας, οι ολιγώτεροι πλούσιοι γράφαμε και σε καμιά εφημερίδα, ή δουλεύαμε σε κανένα γραφείο και τ'α βολεύαμε.

» Μά κατά τή τρίτη εβδομάδα, γινόμεστε όλοι—πλούσιοι και φτωχοί—έξ' ίσου άποροι. Και αρχίζει ή περίοδος τών ισχνών αγελάδων. 'Αρχίζει ή τοποθέτησις ρολογιών, ή πώλησις λείκων και κάποτε και έπανωφοριών, κλπ.

» Τί κάναμε λοιπόν άμα εξηγητόντο και αυτό τοῦ είδους οι πόροι; Κολλούσαμε—τό σπίτι μας ήταν μεγάλο—έναν ξυζαρίστη στην πόρτα μας! 'Ενοικιάζετα δωμάτιον μετά κουζίνας κλπ., δι' ολιγομελή οικογένειαν.

» 'Αν έλεγετε κανέναν ένοικιαστή... αλλοιού το! Μόλις πέρασε το νοίκι, αρχίζαμε τέτοιο ντόρο και τέτοια φασαρία, πού ή ένοικιαστής σηκώνοταν και έσευσε άρον-άρον. Νέο ένοικιαστήριο... Και ούτω καθεξής ως τήν πρώτη τού μηνός.

» 'Αν δεν θιαζόταν; Παίρναμε και τυρί... Τ'α κοριτσάκια μας να μάς κοατάν παρέν... Και ή καλή πείνα... Σας είπα: ήσαν εὐνουσμένη πείνα...

—Και ή πλεονεξία;

—'Α! 'Εκείνη ή πείνα ήταν τρομερή!

—Και ούτω καθεξής ως τήν πρώτη τού μηνός.

» 'Ας είναι, όμως... Νά σας συνεχίσω

(Συνέχεια στή σελίδα 40)

Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗ ΜΑΔΡΙΤΗ

Οι θρησκευτικές τελετές που λαμβάνουν χώραν κατὰ τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ στὴ Μαδρίτη εἶναι περίφημες σ' ὅλο τὸν κόσμον. Στὴν λιτανείᾳ τῆς Μεγάλῃς Παρασκευῆς λαμβάνουν μέρος περισσότερα ἀπὸ 600.000 ἄτομα, προσερχόμενα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἰσπανίας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παρακολουθοῦντας τὴν λιτανείαν εἶχαν κάμει τὰ μα νὰ θαδίσουν γυμνόποδες, ὅπως αὐτὸς ὁ Ἰσπανός, ποὺ πολέμησε στὸν ἐμφύλιον πόλεμον καὶ πῆρε καὶ δύο παράσημα.

Τὸ Πασχαλινὸ φύλλο

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

ΣΧΕΔΙΑ

Ἀντζέλικα φίρο μου,

Μεγαλοβδομάδα τζόγια μου, δοθήκαί μας ντούνκουε, καὶ ποὺ νὰ σοῦ πῶ τὰ μαντάτα. Ἀρριδάρω στὸ Τζάντε, φίρο τῆς ψυχούλας μου, κουφέτο μου καὶ μαντουλάτο μου, ἀρριδάρω ἐπὶ Τζάντε, τὸ φίρο τοῦ Λεβάντε παναπή, νὰ περάσωμε μαζὶ καλὴ Ἀνάσταση καὶ καλὴ Πασκαλιά.

Λέω καὶ κωζάρω μὲ τὸ νοῦ μου νὰ μπαρκάρω μεθαῦριο Πέφτη, καὶ νὰ σοῦ ἀρριδάρω τὴν Παρασκευὴ σούμπιτος ὁλοζώντανος καὶ λαχταριστός, νὰ σὲ διῶ καὶ νὰ μὲ διῆς ποὺ εἶμαι στὴ φόρμα μου καὶ στὴν ἄνθησί μου, φίρο μου. Ντούνκουε, θὰ σοῦρῶ ἀμέρε τῆς καρδιάς μου καὶ δάσσανο τῆς ψυχῆς μου, μεγαλοπαρασκευαίτικος καὶ ἀμορβός καὶ μὲ τὸ καλὸ νὰ μὲ κλωσορίσης καὶ νὰ μὲ περιλάβῃς.

Πασκαλιά στὴν Ἀθήνα μόνος μου, διχως ἐσένανε, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τζόγια μου, καὶ θὰ ἀρριδάρω στὸ μυρωμένο μας τὸ νησί νὰ κάνουμε Ἀνάσταση, ν' ἀνάψουμε τὸ κερί μας, νὰ σουγκρίσουμε τὸ κοκκίνο μας τὸ αὐγὸ, καὶ νὰ γλυκοφιληθοῦμε φῶς τῆς ψυχούλας μου, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου.

Σὲ φιλῶ στὰ ντόλτσες σου ματάκια

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

Υ. Γ. Κύτταξε ἀμέρε μου νὰ μοῦ στείλῃς τίποτα ὁδολὰ γιὰ τὰ ναῦλα μου γιατί ἂν δὲν μοῦ στείλῃς θὰ μείνω ρέστος, θέρτζινος καὶ δίχως τσεντζέμο λαμπριάτικα στὴν Ἀθήνα. αὶ ὅχι ἀρνὶ καὶ κόκκινο αὐγὸ, ἀλλὰ μοῦδὲ σκουμπρί καὶ πρᾶ σινη ἐλπὰ δὲ θά'γω νὰ φάω ἀνήμερα τὴν Ἀνάσταση.

Τὸ νέα τῆς γειτονιάς

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ

Μανιώ μεθαῦριο Πασκαλιά
Καὶ νὰ σκεφτοῦμε μιὰ σταλιχ
Νὰ μὴν περάσωμ' ἔτσι...
Καὶ ὅπως εἶναι καὶ σωστό
Θέλω ἀρνάκι σουθλιστό
Καὶ σουθλα κοκορέται!...
Θὰ κάνω Πάσχα μπέικο
Νὰ σκάση τὸ Ρωμέϊκο!

Μὴ μοῦ ἀρχίσῃς τὸν καυγά:
Θὰ βάψῃς κόκκινα τ' αὐγά,
Καὶ μέσα στὴν αὐλή μας
Θὰ στήσωμε τὴν ψησταριά
Καὶ μὲ σαλάτες καὶ τυριά
Θὰ φαίε το ἀρνὶ μας!...
Νὰ πιούμε νὰ γλεντήσωμε
Καὶ νὰ τὸ τραγουδήσωμε!

Θάρρη κοσμάκης καὶ ντουινιάς
Καὶ φίλοι μου τῆς γειτονιάς
Γιὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη...
Θὰ εἰσὰι περιποιητικὴ
Καὶ μὲ κουδένας εὐγενική
Κι' ἀντίρρησης οὐκ ἔστι...
Στὰ λέω ντόμπρα καὶ ὦμα
Καὶ μὴ μ' ἀρχίσῃς μοῦ καὶ μά!...
Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

Η ΜΑΝΙΩ

ὁ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ΓΙΑΝΝ.

ΣΗΜΕΙΟΜΑΤΑΡΙΟΣ ΜΟΥ

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Μεῖλο δντομάντα τζάνουμ, ἀμάν ἀμάν, δοῖται ντικὸ μαζὶ ἔνετα, ἰστὲ αὐριο-μεταυριο Ἰλαμπρι ἔνετα, ἀρνὶ ἰψητὸ κωμένο νὰ κάνωμε.

Ἀμὰ, ἐρχομένο ἐνότανε χτές ἰσπίτι ντικὸ μου, μουσιὸ Ἰναϊώτη, ἰφίλο ντικὸ μου, καὶ εἰπωμένο ἔκανε:

—Καραμπέτ, μεῖλο ἐπιείρησι νὰ ἔνετα ἰσὺκ παράντες νὰ ἰδγάλωμε...

— Τέλω τζάνουμ, τέλω!

— Ἰστὲ, ἰδχαρλότα φτιαγμένα τὰ ἰκά-
ωμε.

—Βαρελότα-μυρελότα φιλάν φιστίκ ἐγκὼ
τέν ἡσέρω, ἀμὰ ἰδχαρλότα τέλεις, ἰδχα-
ρότα τὰ ἰκάωμε...

— Ἰδχαρλότα μουσιὸ Καραμπέτ, μικρό-
μικρὸ πιζάμα ἔνετα, ἰστὲ ἰμπαροῦτι μέ-
τα ἔκει, χαρτί τυλιγμένο ἔνετα, ἰσπάγγο
τεμένο ἔνετα καὶ ἄμα πεταγμένο ἰκάνεις,
μεῖλο μ πομπαντεμὰν ἀκουσμένο
ἔνετα.

— Ἀρεοπλάνο εἶναι;

— Γιδὸ Καραμπέτ! Ἰδχαρλότο. Πουλη-
μένο τὰ ἰκάωμε, τσὸκ παρὰ τὰ ἰδγάλωμε...

—Νὰ ἔνετα, εἶπα ἐγκὼ.

Ἄλλο μέρα, ἰμπαροῦτι φερμένο ἔκανε μουσιὸ Παναϊώτη
ἰσπίτι ντικὸ μου ἰστὲ χαρτί, σπάγγο-μάγγο φιλάν φιστίκ τυ-
λιγμένο ἔκανε ἰμπαροῦτι, μικρὸ-μικρὸ ντεματάκι.

Ἀμὰ, ἔνα στιγμὴ τσιγκάρο-μικκάρο φιλάν-φιστίκ ἀναμμέ-
ο ἔκανε καὶ ἄμα καπνισμένο ἐνότανε, ἰστὲ γκόπα ντικὸ μου
εταμένο ἔκανε. Ἀμάν ἀμάν!... Γκόπα τσιγκάρο ἀκούα ἀναμμέ-
ο ἐνότανε, πεσμένο κάνει ἀπάνω ἰμπαροῦτι...ἰφωτιά ἰπαίρνε:
μάν... ἀμάν... γιανγίλν δάο... παρὰ ἔνα τρικά ἰσπίτι ντικὸ
μου, πυροσβεστικὸ λόγο μπελάντες νὰ ἰδγάλῃ!...

Ἀμάν ἀμάν τί ἔπατα! Μεῖλο φόδο εἶκα, ἰστὲ πανταλόνι
ντικὸ μου ἡρωμένο ἐνότανε. Ἀμάν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΕΚΔΡΟΜΗ

ἰπόσικε, ἄκου ἐν τιμῇ:
Ἐγὼ θὰ πῶ ἐκδρομὴ
καὶ σὺ ὅ,τι θέλεις κάνε...
ἐν μένει σπῖτι του κανεῖς
ἰ' ὅλοι οἱ κομποὶ κι' οἱ εὐγενεῖς
νὰ ἐκδρομὲς τραβᾶνε...
ὅ θέλ' ἡ μόδα πρὸ πολλοῦ
καὶ Πάσχα, κάνουνε ἀλλοῦ!

Ἐγὼ στὸ σπῖτι μιὰ φορὰ
ἐν κάνω τὴν νοικοκυρά
νὰ 'χω προσκαλεσμένους
νὰ μούρθουνε πρῶτ' -πρῶτ'
καὶ νὰ τοὺς βλέπω γιὰ φαί
ἰλους ἐελιγωμένους!...
νὰ τέτοια ἐγὼ δὲν χάνομαι
οὔτε κοροῖδο τιάνομαι!

ἰ' οὗτὸ θὰ πῶ ἐκδρομὴ
καὶ δὲν θὰ κάτσω οὔτε στιγμὴ
γιὰ νὰ πιασθῶ στὴ φάκα...
θὰ πάω σὲ κάμπο ἑλληνικὸ
στὰ Φάρσαλα, στὸ Δομοκὸ
ἠ καὶ στὴ Καλαμπάκα
— Δὲν εἶναι αὕτὴ κατὰστασι!...
Νὰ κάνω ἐκεῖ Ἀνάστασι!

Η ΜΑΝΙΩ

ὁ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ΓΙΑΝΝ.

Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗ ΜΑΔΡΙΤΗ

Οἱ μοναχοὶ τῶν ἀπειρηθῶμων ταγματῶν φέρουν τίς μεσαιωνικὲς αὐτὲς κουκούλες, ποὺ θυμίζουν τοὺς Ἀμερικανοὺς Κού-Κούξ-Κλάν.

Μιὰ Ἰσπανίδα ἀριστοκράτισσα ντυμένη στὰ μαῦρα μετὰξια, μὲ τὴν περίφημη ἰσπανικὴ μαντιλιὰ, καὶ φορομένη μ' ὅλα τῆς τὰ κοσμήματα, ψάλλει μὲ θέρη κατὰ τὴν ὥρα τῆς λιτανείας. Πίσω, φαίνεται ἕνα εἰ-
γλμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, φερόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν πιστῶν.

Τὸ Πασχαλινὸ φύλλο

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

Το μυστήριο η φιλολογο

Στό καλό, Λίλιαν...

ένα γερμανικό διήγημα

-Λ ΟΧΑΓΟΣ Κάρλ Στρέμπερ! ακούστηκε η φωνή του υπασπιστού του διοικητού του Σώματος.

— Παρών! απάντησε ο λοχαγός, ένας νέος με αθλητικό σώμα και με αδρά χαρακτηριστικά.

— Ο κύριος διοικητής σε περιμένει!

Ο λοχαγός διέσχισε τον προθάλαμο με σταθερό βήμα και σε λίγο στεκόταν εις προσοχήν απέναντι στον διοικητή του.

Ήταν παλιός φίλος της οικογενείας του λοχαγού, τον όποιον είχε γνωρίσει από πολύ μικρό παιδί. Για τον λόγο αυτό η συζήτησή τους πήρε από την πρώτη στιγμή ένα τόνο όχι αυστηρώς υπηρεσιακό.

— Κάθισε Κάρλ, είπε ο διοικητής στον νεαρό λοχαγό, και πρόσεξε να καταλάβεις κατ' ελάχιστον τα σου είπω. Θά μπορούσα να ακολουθήσω και άλλο κόσμο για να επιτύχω αυτό που θέλω. Μπορούσα και να σε διατάξω. Προτιμώ όμως να καταλάβεις σύ ο ίδιος πού είναι το καλή σου και να κάνεις, έτσι πρέπει.

— Πρόκειται μήπως...

— Ακριβώς, τον διέκοψε ο διοικητής. Πρόκειται για την Λίλιαν. Δεν μπορεί ένας αξιωματικός του γερμανικού στρατού να έγη για γυναίκα μια Άγγλίδα, την στιγμή που διασκορπίζονται σε πόλεμο με την πατρίδα της.

— Μα η Λίλιαν δεν γνωρίζει άλλη πατρίδα εκτός από την Γερμανία, είπε ο λοχαγός τονίζοντας μια-μία τις λέξεις του.

— Έχω τα διπλά χρόνια από εμένα, ζήτησα άλλον ένα παρόμοιο πόλεμο, και έχω ήδη πράγματα που δεν θά τα πίστευα αν τα άκουγα να μου τα διηγούνται άλλοι. Όταν γίνεται πόλεμος, δεν πρέπει να έχεις άπιστοσύνη ούτε στον Ι-διο τον εαυτό σου.

— Τι πρέπει να γίνει λοιπόν; ρώτησε ο λοχαγός που δεν είχε αντιληφθεί ακόμη όλη την σοβαρότητα της καταστάσεως.

— Μα νομίζω ότι δεν υπάρχουν πολλά πράγματα για να γίνουν. Πρέπει να χωρίσεις από την γυναίκα σου και να την στείλεις πίσω στην πατρίδα της ή όπουδήποτε άλλο, έξω από την Γερμανία. Ο λοχαγός αναπήδησε από την θέση του στο άκουσμα των λόγων του διοικητού του.

— Να χωρίσω την Λίλιαν; είπε. "Όχι! Αυτό δεν θά γίνει ποτέ! Είναι η πιο καλή και πιο τίμια γυναίκα του κόσμου. Με αγαπάει και την αγαπάω με όλη την δύναμη που μπορούν να αγαπηθούν δύο άνθρωποι. Είναι ολομόναχη. Δεν έχει κανένα άλλο άνθρωπο σ' αυτόν τον κόσμο. Εγώ είμαι κι' αυτήν το πάλι, και σύννομος και παρική και θρησκεία. "Όχι. Αυτό δεν θά γίνει ποτέ!"

— Πρέπει, του είπε ο διοικητής σε ελαφρύ αποφασιτικό. Σου δίνω 24 ώρες να αποφασίσεις και να αποφασίσεις. Σε προειδοποιώ όμως, ότι δεν μπορείς να

πάρης άλλη απόφαση από εκείνη που σου υπέδειξα. Αντίο, Κάρλ!

Ο Κάρλ χαιρέτησε στρατιωτικά τον διοικητή του και κάνοντας κανονική μεταβολή βγήκε από το γραφείο. Το πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο και αισθανόταν να τρέμουν τα χέρια του και τα πόδια του σαν να είχε μόλις σηκωθεί από βαρείαν ανώρεση.

Τράβηξε κατ' ευθείαν για το σπίτι του. Χίλιες σκέψεις δασάνιζαν το μυαλό του καθώς διέσχισε τις φαρδιές λεωφόρους του Βερολίνου. Μα ανάμεσα σε όλες ξεχώριζε μια σκέψη: "Όχι. Αυτό δεν θά γίνει ποτέ!"

Προσπάθησε να κυριαρχήσει τον εαυτό του για να απορρίψει την αλήθεια από την γυναίκα του. Ήθελε να την προσετοιμάσει σιγά-σιγά και να σκεφθεί ύστερα μαζί της τι θά έπρεπε να κάνουν. Μα η ταραχή του ήταν τόσο μεγάλη ώστε δεν κατόρθωσε να την απορρίψει. Η Λίλιαν κατάλαβε άμεσα ότι είχε συμβεί κάτι εξαιρετικό.

— Τι τρέχει; Φεύγεις για το μέτωπο; τον ρώτησε.

— Αν έφευγα για το μέτωπο θά ήμουν χαρούμενος, αποκρίθηκε ο Κάρλ.

— Τότε;... ρώτησε πάλι η Λίλιαν με αγωνία.

Ο Κάρλ της διηγήθηκε τα όσα του είχε ειπεί ο διοικητής και στο τέλος πρόσθεσε:

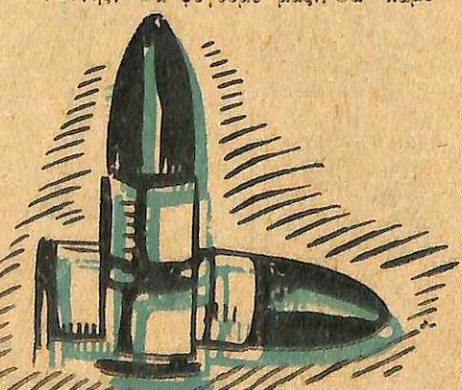
— Ήρω όμως τί έχω να κάνω. Η πατρίς έχει και άλλους αξιωματικούς για να την υπηρετήσουν. Έσύ όμως δεν έχεις κανένα άλλον σ' αυτόν τον κόσμο εκτός από εμένα. Θά φύγω μαζί σου.

— Θά φύγεις... μαζί μου;... επανέλαβε η Λίλιαν με φωνή που κορόιδευε από λογμούς. "Όχι Κάρλ... αυτό δεν μπορεί να γίνει... δεν μπορείς να γίνεις..."

Δεν τόλμυσε να προσέρη την βαρεία λέξη «λιποτάκτης», μα ο Κάρλ κατάλαβε πολύ καλά τί έννοιασε.

— Ναί. Θά γίνω λιποτάκτης! φώναξε.

Αφού αυτοί οι κύριοι με την γραφειοκρατική στενοκεφαλιά τους βλέπουν σε κάθε γυναίκα που δεν γεννήθηκε στην Γερμανία μίαν επικίνδυνη κατάσκοπο, δεν μου μένει τίποτα άλλο παρά να γίνω λιποτάκτης. Θά φύγωμα μαζί. Θά πάμε

στην Έλβετία που είναι εγκατεστημένος ο αδελφός της μητέρας μου.

Η Λίλιαν δεν έκανε άλλη προσπάθεια για να μεταπείσει τον άνδρα της. Το μόνο που τον ρώτησε ήταν:

— Κι' αν μάς πιάσουν;

— Μη φοβάσαι! της είπε. Αυτό είναι δική μου δουλειά.

Το άλλο πρωί ο λοχαγός Κάρλ Στρέμπερ παρουσιάστηκε πάλι στον διοικητή του και του δήλωσε ότι θά έχωριζε την Λίλιαν που θά γύριζε μέσω Έλβετίας στην Αγγλία.

— Θέλω όμως μια μεγάλη χάρη, συνέχισε ο Κάρλ. Δεκαήμερη άδεια για να κανονίσω τα του διαζυγίου και να την συνοδεύσω ως τα σύνορα.

— Πρέπει να διασπής λιγάκι φίλε μου του είπε ο διοικητής. Περισσότερο από έξη ημέρες είναι αδύνατον, επειδή οι υιάν έδδομάδα φεύγουμε από εδώ.

Στά γερμανο-ελβετικά σύνορα ο Κάρλ αποχαιρετά την Λίλιαν που συνεχίζει το ταξίδι της με το τραίνο εφοδιασμένη με κανονικό διαβατήριο. Την στιγμή που την σφίγγει για τελευταία φορά στην αγκαλιά του, πριν ξεκινήσει το τραίνο, της φιλολίζει:

— Στο καλό Λίλιαν. Αύριο. Το βράδυ θά βρίσκωμαι πάλι κοντά σου.

— — —

Ντυμένος σαν Έλβετός χωριάτης, με ένα πλαστό διαβατήριο στην τσέπη, ο Κάρλ ξεκίνησε την άλλη μέρα πρωί-πρωί για την επικίνδυνη πορεία. Θά διέσχισε τα σύνορα πεζή. Άντικρυ του φαινόταν κίολας μια ήρεμη έλβετική πεδιάδα που του φαινόταν σαν σωστός επίγειος παράδεισος. Στάθηκε και κύτταξε για μια τελευταία φορά το μικρό γερμανικό χωριδί πίσω από το οποίο απλωνόταν ολόκληρη η πατρίδα του που δεν θά την ξανάβλεπε ποτέ πιά. «Πο τ έ πιά». Τη νύχτα του πλημμύρισαν δάκρυα και χωρίς να καταλαβαίνει καλά-καλά τί έκανε έσκυψε και φίλησε το χώμα της πατρίδας του. Την ίδια στιγμή άκουστηκε κάπου εκεί γύρω ένα τραγουδί που το τραγουδούσαν πολλές ανδρικές φωνές. Κάποιο γερμανικό στρατού ώδοιπορούσε και τραγουδούσε ένα πατριωτικό εμβατήριο. Ο Κάρλ άρχισε να σιγομουρμουρίζει κι' αυτός το τραγουδί και προχωρούσε ανυπόλητος προς το μέρος που περνούσε το στρατιωτικό ταγμα. "Όταν πλησίασε στάθηκε σε προσοχή και χαιρέτησε στρατιωτικά τους άνδρες. Έκείνοι τον πήραν για ανίσφοροπο και τού φώναζαν:

— Έλα μαζί μας στο μέτωπο να πολεμήσεις! Πήγαινε να φορέσεις την στολή σου κι' έλα!

— Θάβω. Θάβω! φώναζε ο Κάρλ.

Και το άλλο πρωί, ο Κάρλ παρουσιάστηκε πάλι στο Σώμα του. Η άγαπητή της πατρίδας είχε υπερσώσει.

ΚΟΥΡΤ ΒΑΓΚΛΕΡ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

Περίληψις προηγουμένων

Ο μηχανικός Νέδ Κάρσον, διευθυντής μιας επιχείρησης στην Ίαβα είναι αρραβωνιασμένος με την νεαρά και ωραία Τρέσσα Δίζον με την οποία επρόκειτο να παντρευθή. Την ίδια νέα εποφθαλμιά και κάποιος Άρμστρογκ, τον όποιον ο Κάρσον υποπτεύεται ως δολοφόνο του αδελφού της Τρέσσας, Πέρσου Δίζον. Ο Άρμστρογκ απειλώντας την νέα την παρασύρει μαζί του. Ο Κάρσον και ο φίλος του γιατρός Μώνρο, τρέχουν εις καταδίωξίν του. Ταυτοχρόνως και χωρίς να το ξέρουν κυνηγάει τον Άρμστρογκ ο αστυνομικός Μώρτσεζον δια να επιτύχη καλύτερα βάσει φωτιά στο δάσος. Η Τρέσσα κινδυνεύει αλλά σώζεται από τον Κάρσον. Από τον Μώνρο ο νέος πληροφορείται ότι ο Άρμστρογκ θρήκε οίκατε θάνατο μέσα στις φλόγες.

17ον

Ετσι φαίνεται γιατί και το πτώμα είχε ένα χέρι μόνο. Βρήκαν δέ κοντά του και ένα ζευγάρι ματονουάλια.

— "Όστε ο αστυνομικός θάνατι ευχαριστημένος.

— "Όχι έντελώς. Κάηκαν τόσοι Ιθαγενείς, έπειτα είχε κάποιο σχέδιο στο νού.

— Σού είπε τί ανέκαλυψε σχετικά με τον Άρμστρογκ;

— "Όχι, μα τώρα πιά δεν ένδιαφέρει.

— Έννοώ για την Τρέσσα. Πρέπει να της πω τα γεγονότα.

Ο Μώνρο πήγε να ξεσκονιστή κι' ο Κάρσον προσκάλεσε την Τρέσσα. Ήλθε μετά λίγα λεπτά.

— Είδα τον Μώνρο είπε. Έχεις νέα;

— Θέλω να σου πω για τον Άρμστρογκ, της έλεον ο Κάρσον.

Έκείνη γλώμισσε κ' άρχισε να τρέμη.

— Τόν συνέλαβε ο Μώρτσεζον ; Δεν πιστεύω να... κάηκε;

— Το φοβόμαι αυτό. Οι άνθρωποι του Μώρτσεζον βρήκαν ίχνη που το αποδεικνύουν.

Δεν ζήτησε να μάθι λεπτομέρειες.

— Νεκρός, ψιθύρισε με φρίκη, νεκρός!

Φάνηκε συγκινημένη, σαν να έκλαιε μέσα της.

Για λίγα λεπτά έμεινε σιωπηλή, κατόπιν ύψωσε τα μάτια στεγνά.

— Το πλήγμα είναι βαρύ για εμένα;

— Ναί, είνε, πάντως σκέπτομαι πως έτσι θά τελειώνε μια μέρα. Δεν υπήρχε και τόσο αγάπη ανάμεσά μας.

— Αγάπη;

— Δεν μπορείς βέβαια να καταλάβεις ακόμα. Εύχαριστώ το Θεό

που μπορώ να ανοίξω το στόμα μου πιά. Δεν ξέρεις, λοιπόν, ποιός ήταν ο Άρμστρογκ;

— Προσπάθησα να μάθω τί σε δέσμευε μ' αυτόν τον άνθρωπο, χωρίς να το κατορθώσω.

— Ήταν ο αδελφός μου ο ίδιος! Έφωναξε η Τρέσσα. Ο πραγματικός Άρμστρογκ πέθανε τη νύχτα που τον προσκάλεσε, στο

σπίτι μας μέσα. Έκείνος ήταν ο νεκρός που είδες παραμορφωμένο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25ον

ΤΑ ΑΙΤΙΑ

Ο Κάρσον κύτταξε κατάπληκτος την Τρέσσα.

— "Όλα αυτά τ' ανέκαλυψε όταν ήμουν στην Αγγλία. Είχα πάρει μαζί το ρολόι του και καθώς τ' άνοιξα είδα μέσα ένα σημείωμα για την ζωή και τα χαρακτηριστικά του Άρμστρογκ.

Ήταν πλουσιώτατος και είχε ένα ξένο χέρι κι' αυτός. Ο αδελφός μου έπαφελήθηκε από αυτό.

Όταν είδα το πτώμα του κατι μέσα μου μου έλεε πως δεν ήταν ο Πέρρυ αλλά δεν μπορούσα να είμαι βέβαιη. Μόνο σαν είδα τον ψευδο-

Άρμστρογκ τόν ανέγνωρισα κάτω από τα γένεια και πίσω από τα μαύρα ματογυάλια. Αίτια του έγκληματος ήταν οι οικονομικές στενοχωρίες του αδελφού μου. Χρώστοσε χιλιάδες λίρες σε διάφορους. Αυτό τον έκανε να σκοτώση τον Άρμστρογκ.

— Πώς έγινε το έγκλημα;

— Ήταν προσχεδιασμένο. Συναντήθηκαν από νωρίς και κάποια ομοιότης που υπήρχε μεταξύ των και ίδιος ή σύμπτωσης του τεχνικού χειρισμού τού έβαλε την ιδέα. Σκέφθηκε πως αν παρουσιάζετο ως Άρμστρογκ θά μπορούσε να σηκώσει από τις Τράπεζες τα ποσά που είχαν ο άλλος. Μ' ένα στέλεχος επιταγών και την υπογραφή του Άρμστρογκ θά τ'α κατάφερνε.

— Και τ'α απειλητικά γράμματα

με το ανοιχτό χέρι επάνω ποιός τ'α έστειλε;

— Ο ίδιος ο αδελφός μου. Προμελέτησε το έγκλημα άριστοτεχνικά σ' όλες του τις λεπτομέρειες. Ήθελε να ρίξη στάχτη στα μάτια όλων μας. Εγώ πίστεψα πως η ζωή του κινδύνευε και όταν είδα το πτώμα είχα την βεβαιότητα πως τόν σκότωσαν οι έχθροί του.

— Και τ'α γένεια; Ο Άρμστρογκ είχε γένεια!

— Θά τόν ξύρισε μετά το φόνο! Ώ, είνε φοβερές οι λεπτομέρειες αυτές!...

Ο Κάρσον ανέπολησε την φοβερή θραυιά του έγκληματος στην έξοχική βύλλα. Αναπαρέστησε στην φαντασία του τόν Δίζον να γδύνει το πτώμα και να τόν ντύνη με τα ρούχα του, και κατόπιν να παίρνει τα φορέματα του Άρμστρογκ για να πάη στο ξενοδοχείο.

— Έτσι εξηγείται και η εξαφάνιση του χειρογράφου, είπε ο Κάρσον. Όταν σε φέρανε πληγωμένη στην εγκατάστασή μου τ'α ήξερες όλα;

— Ναί.

— Και όμως το μυστήριο δεν λύεται. Πώς κατόρθωσε ένας άνθρωπος άκρωτηριασμένος, όπως ο αδελφός σου, να επιτεθή και να σκοτώση έναν άνδρα γερό; Θά είχε κάποιον συνεργό. Μόνος του δεν θά μπορούσε να τόν κάνει. Ο Μώνρο έλεε πως ο φόνος ήταν έργο ανδρός πολύ χειροδύναμου.

— Δεν θά δεχότανε βοήθεια και συνένοχο ποτέ.

— Κάτι θά ξέρη ο Μώρτσεζον, αυτός θά μάς λύση την άπορία.

Η Τρέσσα φάνηκε να λιποψυχούσε. Ξαφνικά ο Κάρσον την ρώτησε:

— Ο αδελφός σου είχε κανένα τόξο σαν αυτά που μεταχειρίζονται οι Ιθαγενείς;

— Ποτέ δεν είδα ένα τέτοιο πράγμα σπίτι.

— Όταν, όμως, φύγατε οι αστυνομικοί βρήκαν ένα τόξο και μερικά βέλη δηλητηριασμένα.

— Και όμως ο νεκρός δεν είχε καμιά πληγή στο σώμα, κατά την όμολογία του γιατρού.

— Κάτι θά συμβαίνει κι' αυτό, ποιός ξέρει...

— Τώρα πιά όλα είναι ανώφελα. Το μόνο που μένει είνε να προσπαθήση κανείς να ξεχάση. Εγώ ήθελα να καταλάβω την διαγωγή μου σ' όλην αυτήν την υπόθεση. Σε κανένα άλλον από εμένα δεν ώφειλα αυτές τις εξηγήσεις.

Ο Κάρσον έσκέπτετο με πόση ψυχραιμία είχε εξυφάνει το έγκλημα από έναν άνθρωπο που ήταν αδελφός της Τρέσσας.

— Καταλαβαίνεις τώρα του είπα.

γιατί έφουγα έκείνη τή θραδυά από τήν Άγγλία. Άν ήξερες τί φοδερό ήταν τό πρόβλημα πού παρουσιάστηκε μπροστά μου έκείνη τή νύχτα. Έπρεπε νά τόν υπερασπισθώ. Όσο κακοϋργος κι' άν ήταν, ήταν, όμως, γυιός τής μητέρας μου. Ήξερα πολύ καλά τί διαγωγής άνθρώπος ήτο. Πάντα ή διαγωγή του υπήρξεν ανώμαλη και επιλήψιμη. Απτό μικρός έδειχνε μία σκληρότητα πρωτοφανή, κάτι τό θάρραρο είχε μέσα του. Ή ζωή μου κοντά του πέτασε δίχως χαρά. Μόνο τά πνευματικά του χαρίσματα έθαυμάζα.

Έπεσε στο κάθισμα εξηντηλέμηνη. Ό Κάρσον τήν κύτταζε με συμπάθεια.

— Έπρεπε νά μου τά είχες πη δ-λα, ψιθύρισε.

— Νέδ, πώς μπορούσα νά σου κά-νω μία τέτοια έξιμολόγηση τήν σι-γυή πού ήθελα νά τόν βοηθήσω νά γλυτώση τή φυλακή, πού έν τούτοις τήν άείζει;

— Έχεις δίκιο.

— Ήθικώς όχι. Καί όμως τό αίμα νερό δέν γίνεται. Είναι φυσικό αυτό.

— Ναί, ναί, ή φύσις τό επιτάσσει. Καταλαβαίνω τό αίσθημά σου Τρέσ-σα. Καί βλέπω πώς δέν είσαι καθό-λου υπεύθυνος γιά όλ' αυτά. Ούτε γιατί είχες αδελφόν ένα ανθρωπίνο κήνος. Για μένα είσαι πάντα μία χαριτωμένη, μία άγνή κ' ευγενική γυναίκα.

— Δέν είνε όπως τά λές Νέδ. Αι-σθάνομαι πώς έχω μολυνθί από τήν έπαφή μου μ' έκείνον. Έτρωγα στο ίδιο τραπέζι κ' έμειναν στο ίδιο σπιτί, μ' αυτόν. Ήρθα εδώ άκολου-θώντας τον γιά νά τόν βοηθήσω. Τή θραδυά πού έβαλα τόν Βά-Σοδ νά πάρη τό κλειδί πού θά διευκόλυ-νε τήν απόδρασή του δέν είχα σκοπό νά τόν άκολουθήσω. Με πήρε ναρ-κωντάς με και όταν με άνάγκασε μέσα στη ζούγκλα νά σου πώ πώς θά μείνω κοντά του τό επέτυχε ά-πειλώντας με πώς θά σέ σκοτώση άν του άρνηθώ. Είμαι άκόμα φοδε-ρά ταραγμένη από τίς άπειρές του.

— Θά τά ξεχάσης όλα. Θ' αρχί-σουμε πάλι τή παλιά μας ζωή.

Τόν έσταμάτησε με τό χέρι.
— Όχι, είπε. Υπάρχει ένα μαύρο σημείο στη διαγωγή μου. Πώς θά μπορούσα τώρα νά σέ πλησιάσω σιγαλισμένη...

— Δέν υπάρχει κανένα στίγμα στην πραγματικότητα, ούτε αίτια νά φύγης πιά. Δέν θέλεις νά περι-μένης νά φύγουμε μαζί;

— Όχι. Θά πάω στη Σιγγαπού-ρη. Πρέπει νά μείνω μόνη λίγο και-ρό, ν' αναλάβω.

— Καί νά με περιμένης... Τήν είδε νά κοκκινίζει κι' ή καρ-διά του χτύπησε δυνατά.

— Θέλω νά σκεφθώ, του είπε.

— Θά σκεφθής Τρέσσα. Μετά μία έβδομάδα θά είμαι καλά πιά. Θά ζητήσω άδεια ένός μηνός και μετά θά συναντηθώμε στην Σιγγαπούρη.

— Έπιμένεις, παρ' όσα και άν ά-κουσες;

— Ναί, σ' άγαπώ πάντα, πάντα. Θά με περιμένης;

— Έκανε ναί, με μία κλίση του κε-φαλιού της.

Ό Κάρσον άρχισε νά γελά σαν μικρό παιδί από τή χαρά του.

Καταλάβαινε τά αισθήματά της. Έπιθυμούσε νά μείνη μόνη με τή ολίγη της, νά έξαγνίση τίς σκέψεις τη.

Ό Μώνρο τά έμαθε όλα από τό φίλο του.

— Όποτε ο Μώρτσεζον τά έμάν-τευσε, είπε, θά τά ήξερε και ο Κινέ-ζος ο κακομοίρης. Καί τότε φεύγεις άπ' εδώ;

— Σε τρεις μέρες. Θά συνοδέψω τήν Τρέσσα στη Μπατάβια.

Ό Μώνρο κατάλαβε τή χαρά του φίλου του και προέβλεπε γρήγορα τόν γάμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 26ον

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Μετά τρεις μήνες ο Κάρσον έπη-ρε τήν άδεια του. Έν τώ μεταξύ ή Τρέσσα του έγραψε δυό φορές. Ή-ταν στην Σιγγαπούρη και φρόντιζε νά πουλήση τή βίλλα, άφού δέν μπορούσε πιά νά κατοικήση εκεί μέσα.

Έν τώ μεταξύ έμεινε εκεί ως πού νά κανονίση όλα της τά ζητήματα. Τά γράμματά της στον Κάρσον ή-σαν γεμάτα άγάπη και έλπίδα.

Όταν ο Κάρσον έπιβιβάστηκε γιά τήν Σιγγαπούρη ή καρδιά του χτυπούσε σαν ρολόι. Θά έβλεπε πά-λι τήν άγάπη του, χωρίς υποχρεώ-σεις πιά και χωρίς κινδύνους. Μόλις έφθασε, κράτησε ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο και κατόπιν τράβηξε γιά τή βίλλα.

Μία μεσόκοπη υπηρέτρια του είπε πώς ή δις Δίξον ήταν στον κήπο και τόν περίμενε.

Τήν θρήκε κάτω από ένα φοινικό-δενδρο. Ήταν γεμάτη ζωή κι' έ-λαμπε από χαρά κι' όμορφιά.

— Ήρθες, λοιπόν; του είπε.

— Ήξερες πώς θά έρχόμουν!...

— Μου φαινότανε σαν όνειρο. Κά-θησε και πές μου τά όλα.

Τί άλλο είχε νά της πη παρ' ότι τήν έλάτρευε πάντοτε και πώς όλη μέρα αυτήν έσκέπτετο. Σήμερα τήν εύρισκε πιό νέα και πιό όμορφη πα-ρά ποτε.

— Όλη τήν ημέρα έσένα σκεπτό-μουν, της είπε.

— Άφησε νά δώ τά χέρια σου. Θεραπεύτηκαν; Δέν έμεινε παρ' ό- μισρό αυτό σημάδι άπ' τή φωτιά. Καί τά μαλλιά σου; Φύτρωσαν πά-λι ώραιά. Κι' εγώ φοβήθηκα πώς θάμεινε σημάδεμένος.

— Δέν σημαίνει τίποτα γιά έναν άνδρα και άν μείνη λίγο σημάδεμέ-νος, είπε γελώντας ο Κάρσον.

— Σημαίνει πολύ γιά σένα, γιατί θά ήταν έξ αίτίας μου. Καί ένά έσύ κινδύνευες έγώ έκαμα ό,τι μπορού-σα γιά νά σου έμπνεύσω κάθε δυσ-πιστία γιά τό άτομό μου.

— Τρέσσα, σέ παρακαλώ...

— Άφησέ με νά μιλήσω. Όταν έπέστρεψα εδώ περιποιήθηκα τόν κήπο αυτό πού ήταν σωστή ζούγ-κλα.

— Όποτε δέν θά πουλήσης τήν βίλλα;

— Όχι άκόμα. Βρήκα μία καλή υπηρέτρια. Δέν πρόκειται, θέβαια, νά άντικαταστήση τόν Βά-Σοδ. Αυτός είναι αναντικατάστατος αλλά είναι καλοπροαίρετη και πρόθυμη.

— Καί δέν βγήκες καθόλου;

— Πήγα σέ φιλικά σίτια, είδα τους Σίνκλαιρ, και ο Μώρτσεζον ήρθε δυό φορές εδώ.

— Μα γιατί; Τί ζητούσες;

— Δέν ξέρω. Τήν πρώτη φορά μ' έξενεύρισε, με ρώτησε τόσα πράγ-ματα και κατόπιν έφυγε. Τή δεύτε-ρη φορά φάνηκε μισηριαλίδης. Έ- μεινε στον κήπο μία ώρα σχεδόν.

—Θά θέσω τέρμα στις άνακρίσεις του. Φτάνει πιά, είπεν ο Κάρσον με δικαιολογημένη ύγανάκτηση. Γιατί δέν τά παρατά πιά νά σ' άφήση ή-συχη;

— Δέν με πειράζει, είπε εκείνη. Φαίνεται πώς ζητά νά μάθη έπα-κριώς πώς έγινε τό έγκλημα, πρά-γμα δύσκολο πιά. Άλλ' άς τ' άφή-σουμε αυτά κι' έλα νά δής τίς τριαν-ταφυλλίες μου.

Τόν ώδήγησε μέσα από μία δεν-δροστοιχία πού υπήρχαν ώραιά άν-θοκήπια γεμάτα χρώματα και ά-ρώματα.

— Αυτά μου θυμίζουν τήν πατρί-δα, της είπε.

— Ναί, ακριβώς, έφερα λίγη Άγ-γλία εδώ.

— Κι' επέτυχες. Τρέσσα θυμάσαι γιατί ήρθα εδώ;

— Έκείνη έσκυψε νά κόψη ένα λου-λουδι γιά νά κρύψη τήν συγκίνησή της.

— Ναί, άπάντησε. Πήρες τήν ά-δειά σου και πέρασες νά με δής.

— Ναί, άλλά και γιά κάτι άλλο άκόμα. Σκέφθηκα πώς ή ζωή μου θάταν άσχημη χωρίς έσένα. Πριν σέ γνωρίσω ήμουν έρωτευμένος με τή δουλειά μου και πίστευα έγωί-στικά πώς θά μπορούσα νά ζήσω μ' αυτήν, τώρα όμως...

— Δέν είναι άρκετή ή εργασία γιά έναν άνθρωπο του καθήκοντος σαν έσένα;

— Ή ζωή δέν έχει μίαν όψη μο-νάχα. Τρέσσα, ήρθα νά σέ ρωτήσω άν θέλεις νά παντρευτούμε εδώ στη Σιγγαπούρη.

— Όποτε, άκόμα με θέλεις;

— Άν σέ θέλω άνάτη μου! Έκανε ο Κάρσον σφίγγοντάς τήν μέσα στην άγκαλιά του τήν έφίλησε θερμά.

— Θά είδοποιήσω τό Άγγλικό Προξενείο σήμερα και σέ τρεις έ-βδομάδες θά μπορούμε νά κάνουμε τό γάμο.

— Νέδ, είσαι ο πιο καλός άνθρω-πος πού συνήντησα ποτέ. Έπρεπε νά σου πώ τό μυστικό μου από τήν πρώτη στιγμή και νά μη χάσω ένα χρόνο δλόκληρο μακριά σου.

— Άς μ'ην έχουμε στο μέλλον μυσ-τικά ο ένας από τόν άλλον Τρέσ-σα. Όταν τελειώσω τό νέο σταθμό θά μετατεθώ στην Εύρώπη.

— Μαζί σου θά πήγαινα και στην άκρη του κόσμου. Δέν με στενοχω-ρησε ή έρημιά ούτε τότε πού δέν είχα κανένα νά μ' άγαπά. Έχεις νέα από τόν Μώνρο;

— Ναί, βρίσκεται με τήν μητέρα μου στην Άγγλία. Είναι ένθουσια-σμένος με τά νέα.

— Ποιά νέα; Τό προεξώφηλες κιόλας;

— Βέβαια, ήξερα πώς δέν θά μου έλεγεσ όχι. Καί θέλεις πώς είχα δίκαιο. Τώρα πρέπει νά παντρεύου-με και τόν Μώνρο.

Οι μέρες περνούσαν. Ό Κάρσον νοίκιασε ένα σπίτι στη Μπατάβια και ήθελε νά τό επιπλώση με ξεχω-ριστό γούστο. Ήταν λοιπόν όλο νεύρα, όλο ανησυχία ζητώντας πάν-τα ώραιά πράγματα ν' άγοράση.

— Μην κάνεις έτσι, του έλεγε η- εκείνη. Γιατί είσαι τόσο νευρικός;

— Γιατί αισθάνομαι πώς πλησιάζει ή πιό εύτυχισμένη μέρα της ζω-ής μου.

Τό μαύρο παρελθόν δέν ύφίστατο πιά γι' αυτούς, τά είχαν ξεχάσει ό-λα, και ζούσαν με τ' όνειρο της προσεχούς ένώσεώς των.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Στό περ δώριο τής ιστορίας

Ο «σιδηρούς Καγκελάριος»

Μερικά άνέκδοτα από τή ζωή του

Ο ΜΠΙΣΜΑΡΚ ΠΕΤΡΟΒΟΛΕΙΤΑΙ! —ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΜΠΙΣΜΑΡΚ. — ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΖΗΤΕΙ ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣ ΜΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ. — ΟΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΙΧΕΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ. — ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΘΕΡΑ ΠΕΙΣΕΣ.

Οι Γερμανοί έορτάζουν τήν 125ην επέτειον από τής γεννή-σεως του Μπίσμαρκ. Ό Μπίσμαρκ είναι, άναμφιδόλως, μία από τάς μεγαλύτερας φυσιο-γνωμίας τής γερμανικής ιστορίας. ο «σιδηρούς Καγκελάριος» όπωσ τον απέκάλεσαν οι Γερμανοί. Κατα-γόμενος από άρχοντική και πλου-σίαν οικογένειαν είχεν έπιδοθή εις τήν καλλιέργειαν των μεγάλων του κτημάτων χωρίς νά δείξη ποτέ του ιδιαίτερον ένδιαφέρον διά τήν πολι-τικήν. Κανείς δέν έφαντάζετο στάς άρχάς ότι ο φιλήσυχος μεγαλοκτη-ματίας θά εγίνετο μίαν ημέραν ή ισχυροτέρα προσωπικότης τής Εύ-ρώπης, ότι θά κατάρθωνε νά επιβά-λη τήν θέλησιν του εις τάς Μεγά-λας Δυνάμεις τής έποχής εκείνης και νά συνενώση εις ένα ισχυρόν κράτος τά τότε μεμονωμένα και ά-νεξάρτητα άπ' άλλήλων γερμανικά κράτη. Εις τόν στρατόν, εις τήν δι-πλωματίαν, εις τήν έκπαίδευσιν και εις όλας έν γενεί τας έκδηλώσεις τής ζωής του γερμανικού έθνους, ο Μπί-σμαρκ έθεσεν άνεξίτηλον τήν σφρα-γίδα τής μεγάλης του προσωπικότη-τος. Άπειρα είνε τά άνέκδοτα τά ό-ποια κυκλοφορούν γύρω στο όνομα και στην ζωή του. Σημειωτέον ότι ο Μπίσμαρκ δέν ήτο μόνον ο άσύτη-ρος Κυβερνήτης, ο όποιος έθεσε τήν πειθαρχίαν ως τό ανώτατον αξίωμα τής πολιτικής του, άλλα ήταν πάν-τοτε πρόθυμος νά άκούση ένα ά-στεϊον ή νά διηγηθώ ο ίδιος ένα από τά άνέκδοτα τής ζωής του.

Έπ' εύκαιρία του έορτασμού, στα-χυολογούμεν κατωτέρω μερικά από τά άνέκδοτα αυτά τά όποια παρου-σιάζουν τόν Μπίσμαρκ ως πολιτι-κόν, ως οικογενειάρχην και ως άν-θρωπον.

— — —

Κατά τήν πρώτην περίοδον τής πρωθυπουργίας του Μπίσμαρκ οι κάτοικοι τής ιδιαίτερας πατρίδος του Ράτενοου είχαν δυσареσθη έναντίον του και διάφοροι πολιτικοί του αντίπαλοι έξεμεταλλεύθησαν τήν δυσареσκίαν αυτήν, έξεγειρον-τες τά πλήθη έναντίον του. Έτσι συ-νέβη ώστε, όταν έφθασε κάποτε ο Μπίσμαρκ εις τό Ράτενοου διά νά δώση εξηγήσεις εις τούς δυσареστη-μένους έκλογείς του, εκείνοι τόν ύ-πεδέχθησαν με άγρίας διαθέσεις, κάποιος δέ από τούς «μπράβους» τής αντιπολιτεύσεως του επέταξε μίαν άρκετά μενάλην πέτραν. Ό Μπίσμαρκ είχε τήν έτοιμότητα νά άσπάζη τήν πέτρα εις τόν άέρα και νά τήν ξαναπετάξη προς τόν «μπαό-βον». Τό άποτέλεσμα ήταν καταπλη-κτικό. Τά πλήθη παρεμέρισαν χω-ρίς νά προβούν σέ καμμίαν άλλη έ-χθρικήν έκδήλωσιν.

— Όσοι άσπίζετε τήν πολιτική μας σταδιοδρομία του είπε κάποιος.

— Δέν θαρρεύσει! άπάντησε ο Μπί-σμαρκ. Οι ίδιοι πού με πετροβολούν σήμερα θά με ζητωκραυγάζουν αύριο. Καί δέν άργησε πράγματι νά έλθη ή ημέρα πού τόν άπεβέωσαν.

— — —

Άς σημειωθώ ότι ο Μπίσμαρκ δέν

Ό Σιδηρούς Καγκελάριος.

ήταν μόνον γίγας τής πολιτικής, άλλα ήταν και πραγματικός γίγας. Μόνος του είχε χαράξη εις τήν τρα-πεζαρία του σπιτιού του τίς γραμ-μές πού έδηλώναν τό ύψος όλων των μελών τής οικογενείας του. Προη-γείτο ή γραμμή του ίδιου του Μπί-σμαρκ με 1,88 μ. ύψος! Δεύτερος ήρχετο ο υιός του Χέρμπερτ με 1,86 μ. Ήκολούθη ο άλλος υιός του, ο Μπίλ, με 1,83 μ. Ή σύζυγός του Γιοχάννα άνεφέρετο με 1,71 μ. Πα-ραπλεύρως όμως είχε σημείωση ο Μπίσμαρκ ιδιοχείρως τήν παρατή-ρησιν: «Είχε ψηλώσει στις μύτες των ποδιών της!»

Ανάλογον προς τό ύψος του ήταν και τό θάρος του Μπίσμαρκ. Τό ρε-κόρ τό είχε φθάσει κατά τό έτος 1879 ότε έζύγισε 127 κιλά.

— — —

Εις τά 1867 παρουσιάσθη εις τόν ιδιαίτερον γραμματέα του Μπί-σμαρκ ένας Άγγλος συνοδευόμενος από τήν ώραιότατην κόρην του και έζήτη έπιμόνως νά ίδη τόν Καγκε-λάριον. Ό Μπίσμαρκ άπεφάσισε τέ-λος νά τόν δεχθώ.

— Σε τί μωρό νά σάς φανώ χρή-σιμος; ήρώτησε.

— Σάς παρακαλώ πολύ νά δώσε-τε ένα φιλί στην κόρη μου, είπε ο Άγγλος προς μεγάλην έκπληξιν του Μπίσμαρκ. Τήν έχουν φιλήσει ήδη ο Καβούρ, ο Γαριβάλδι, ο Νά-

πιέ και πολλοί άλλοι διάσημοι.

— Άμα είναι έτσι, είπε ο Μπί-σμαρκ γελώντας, τότε θά βάλω κι' εγώ τό αυτόγραφο μου στο ώραιό πρόσωπο τής δεσποινίδος.

Και πλησιάζας τήν ώραιά Άγγλί-δα, τήν έφίλησε εις τό μέτωπον. Ή κατάπληξις του Μπίσμαρκ έκορυφώ-θη όμως όταν είδε τόν πατέρα της νά εγάζη ένα σημειωμάτιο και νά σημειώνη: «Σήμερα, τήν 24ην Μαΐου 1867, έφίλησεν ο Μπίσμαρκ τήν κόρη μου Άννου».

— — —

Ό Μπίσμαρκ δέν ήτο καθόλου τροληπτικός, έγελούν δε πάντοτε όταν ήκουε τούς άλλους νά όμιλούν διά προλήψεις. Κάποιος από τούς ανθρώπους του περιβάλλοντός του του διηγείτο κάποτε ότι ο αριθμός 17 ήτο ο μοιραίος αριθμός του Αυ-τοκράτορος τής Γαλλίας Ναπολέον-τος του 3ου. Τότε ο Μπίσμαρκ άρχι-σε νά λέγη με όλην του τήν σοβα-ρότητα: Δι' έμέ υπήρξε πάντοτε μοιραίος ο αριθμός τρία. Διεξήγα-γα τρεις πολέμους και υπέγραψα τρεις συνθήκας ειρήνης. Κατά τόν γαλλο-γερμανικόν πόλεμον ήλλαξα τρία άλογα τά όποια έφονεύθησαν τό έν μετά τό άλλο. Προητοίμασα τήν συνθήκην των τριών Αυτοκρα-τόρων και είμαι ο δημιουργός τής Τριπλής Συμμαχίας. Τό καταπλη-κτικώτερον δε είναι ότι, καθώς με παρουσιάζουν οι σκιτσογράφοι, έχω ...τρεις τριχές στο κεφάλι μου!

— — —

Όταν κάποτε ήσθένησε ο Μπί-σμαρκ ήρχισαν νά καταφάνουν από όλα τά άκρα τής Γερμανίας διάφο-ρα αλάνθαστα «γιατροσόφια» με τά όποια θά άπεκαθίστατο άμέσως ή υγεία του. Ένας του έπρότεινε νά καταπιή τρεις... ζωντανές ψείρες τίς όποιες και προσέφερετο νά στείλ-η άν δέν υπήρχαν διαθέσιμα εις τό Βερολίνον. Κάποιος άλλος πάλι έ-πέμεινε νά του δέσουν ένα ζωντανό χέλι επάνω στο σηκότι. Ό Μπίσμαρκ ο όποιος συνεκινείτο από τάς έκδη-λώσεις αυτές συμπαθείας του λαού άλλα και γελούσε με τήν καρδιά του όταν άκουγε τοιούτου είδους πα-ραδοξολογίας είπε: «Προτιμώ νά πεθάνω από μία φυσική άρρώστεια παρά με τρεις ζωντανές ψείρες στο στομάχι και ένα ζωντανό χέλι στο σηκότι».

— — —

Άς άναφέρωμεν τέλος ότι όταν έ-νέμετο διά πρώτην φοράν ποτάσις εις τόν Μπίσμαρκ νά εισέλθη εις τήν Πρωσσικήν Βουλήν ως αντιπρόσω-πος του λαού, είπε:

— Δέν κυττάτε νά βρήςτε κανέναν άλλον; Τί καταλαβαίνω εγώ από πολιτικήν;

Δέν γνώριζε τότε ούτε ο ίδιος ότι ήταν μία από τάς μεγαλύτερας φυ-σιγνωμίας του αιώνος του.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑΣ ΒΟΥΑΖΕΝ

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

17ον

Ο ΤΑΝ ή Μαργαρίτα συνήλθε, μόλις χάραξε ή αυγή, αμέσως αντελήφθη πώς ήταν κλειδωμένη μέσα στο δωμάτιό της. Η φυγή της ήταν αδύνατη. Μόνο μία ελπίδα της έμενε. Η θεία Φρόνη.

Όταν, όμως, ή θεία Φρόνη μπήκε το πρωί στο δωμάτιο της Μαργαρίτας, φέρνοντας της ένα φτωχικό πρόγευμα, ή άγνη νέα άντελήφθη άμέσως από το ύφος της πώς και ή γυναίκα αυτή είχε υποταχθή τελείως στην άκαμπτη θέληση της Βουαζέν.

— Να τί θα φάς, παιδί μου, έπεν ή Φρόνη. Η μητέρα σου δεν θέλει να πεθάνης από την πείνα. Την πρόδωδες, όμως, τόσο πολύ, που δεν σου επιτρέπει να εγκαταλείψης το δωμάτιό σου.

— Ό! θεία Φρόνη, αν ξέρατε!

— Δεν μπορώ, δεν θέλω ν' ακούσω, απάντησε ή γρηά κλείνοντας με τὰ χέρια τ' αυτιά της, κατατρομαγμένη. Αυτό θα έσημεινε την καταστροφή και των δυο μας.

Και λέγοντας αυτά έφυγε βιαστική από το δωμάτιο κλείνοντας την πόρτα. Από το θόρυβο που άκουσε ή Μαργαρίτα άντελήφθη πώς ή μητέρα της δεν βρισκόταν μακριά.

Μόνη, έρημη, και φυλακισμένη μέσα στο δωμάτιό της ή Μαργαρίτα, έσκέπτετο πώς ήταν τελείως αδύνατο να δραπέτυση από το άπιαστο αυτό άντρο έπειτα από όσα συνέβησαν. Σκέφθηκε και πάλι τον άδελφό. Κάθισε και έγραψε ένα σημείωμα που έλεγε:

«Κόριε Άδελφά,

Την προσεχή Τετάρτη, την ώρα των άκουάσεων όταν ή Α. Μαγκαλιότης θα βγαίνει από την έκκλησία, θα του δώθω μία άναφορά. Δί' όνομα του Θεού προσέστε. Η άναφορά αυτή είναι δηλητηριώδης! Σας ίκετεύω να έμποδίσετε το έγκλημα αυτό. Ίσως ό κόμης Μάκ Κάρου άπορεί έπεμβαίνοντας να σώση τον βασιλέα!»

Η Μαργαρίτα έβαλε στο χέρι της θείας Φρόνης το σημείωμα αυτό όταν εκείνη την έπεσκέσθη άργά το βράδυ.

— Πάστε το αυτό θεία μου, και εσείς έτοιμάζω στο δωμάτιο του Θεού να μην άσυνθώτε να το δώσετε. Δεν πρόκειται για μένα...

— Άλλά...

— Πρόκειται για την ζωή του βασιλέως.

— Τί έπιασε;

— Ό βασιλεύς κινδυνεύει. Σου το λέγω σθεναρά σφαιρώμενα.

— Τί μου λές! Ό βασιλεύς μπελάει!

— Όχι, ή μητέρα σου.

— Όχι, ή μητέρα σου. Για την ώρα ή σωτηρία του βασιλέως από χέρι σου.

— Τί μου λές! Ό βασιλεύς μπελάει!

— Όχι, ή μητέρα σου. Για την ώρα ή σωτηρία του βασιλέως από χέρι σου.

— Τί μου λές! Ό βασιλεύς μπελάει!

Έλτε θεία μου, δι' όνομα του Θεού, γρήγορα!

Όταν ή ρομαντική Φρόνη, κατάπληκτη κι' άπελπισμένη, έφυγε σιωπηλή κλειδώνοντας πίσω της την πόρτα το σκοτάδι είχε σκεπάσει το μυστηριώδες άντρο της μάγισσας.

Η Μαργαρίτα Βουαζέν γονάτισε μέσα στη φυλακή της και άρχισε να προσεύχεται.

Τὰ δάκρυά της κυλούσαν άργά από τὰ μάτια της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

ΕΙΣ ΒΟΗΘΕΙΑΝ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Το βράδυ εκείνο της Δευτέρας 6 Μαρτίου στο σπίτι του κυρίου Γκρήν, στην Βασιλική πλατεία, γινόταν πυρετώδης προετοιμασία. Ό κ. Γκρήν έπρόκειτο να δώσει μια μεγαλοπρεπή έορτή.

Ό κόμης Μάκ Κάρου, είχαν άναγκάσει επί τέλους από την άρρώστιά του και τώρα ήταν σε θέση να κάνει μακρινούς περιπάτους έξω από το Παρίσι για ν' άναπνεύση καθαρόν άέρα. Ό ίδιος ό κ. Γκρήν έκτελούσε χρέη άμαζα κατά

τας έξόδους αυτές του κόμητος και ό Έτιέν Μπαμπινώ, συνώδευε σαν θαλαμηπύλος. Ό άδελφός Μπερλουώ κρατούσε συντροφιά του Τζάκ μέσα στο άμάκι και αίσθανόταν την πηγαία και εύκολη εκείνη χαρά που δοκίμαζαν οι γέροι Παρισίνοί, άνακαλύπτοντας πώς έξω από το Παρίσι, υπάρχουν ώραιες πεδιάδες, όμορφα χωριουδάκια, και ύπέρροχα μικρά δάση.

Ό κ. Γκρήν, όπως είπαμε, ήταν σοβαρά ανήσυχος με την προετοιμασία της γιορτής εκείνη την ήμέρα όταν είδε τον άδελφό Μπερλουώ να εμφανίζεται μπροστά του φορτωμένος με σκονισμένες μπουκάλες γιοματάς από παλιό κρασί.

— Όπως καταλαβαίνετε κύριε άδελφά, έλεγεν ό κ. Γκρήν, ή γιορτή αυτή χρειάζεται για ν' άποκατασταθί έντελώς ή ύγεια του άγαπητού κόμητος.

— Πολύ φοβόμουν, άπήντησεν ό καλοκάγαθος άδελφός, πώς του χρειάζεται μάλλον κάτι άλλο, άλλ' αυτό είναι αδύνατον να το έχωμε...

— Σκέπτεσθε σαν φαντασιόπληκτος Γάλλος αιδεσιμώτατε. Η αυτού έντιμότης, ό κόμης το πήρε όριστικά απόφαση ότι έχασε την νέα αυτή. Βέβαια παρ' όλιγο να παθάνη από θλίψη, αλλά όταν κανείς είναι στην ήλικία του, παρηγοείται όπωσδήποτε, λοιπόν! Τώρα όλα τελείωσαν. Την λησμονήσε. Ό λογαριασμός τώρα ζωφλήσε. Γιατί αυτή ή μανία να ξαναγορέζουμε στα ίδια;

— Γιατί ή καρδιά δεν είναι κανένα έμπορικό βιβλίο, στο όποιο οι λογαριασμοί έξοφλούνται και δεν τους ξανακυτάζει κανείς.

— Τόσο το χρειότατο. Είναι ό μόνος τρόπος τώρα να τον κάμουμε να ξεχάσει. Από την αλή άκουγόταν θόρυβος άμαζιών, φωνές, οι χρεματισμοί των αλόγων.

— Σταθώτε, είπε ό κ. Γκρήν, κυττάζετε το βιβλίο μου... Προσέξτε την σελίδα της σημερινής κινήσεως. Είκοσιπέντε άμαζια δικά μου θα δουλέψουν την νύχτα. Και άλλα τόσα δουλεύαν το πρωί και το άπόγευμα. Έγώ άγωνίζομαι να του δημιουργήσω περιουσία, κι' αυτός δεν θα γιαιτρευτή; Μά είναι τρέλλα, να το σκέπτεται αυτό κανείς.

— Ό έρωσ και ή τρέλλα είναι το ίδιο πράγμα.

— Σοβαρά; Αυτό θα το δούμε, έπειτα από μερικά ποτήρια παλιού κρασιού. Έν τω μεταξύ, πηγαίνετε να δώτε μήπως θέλει κάτι.

— Θα ήθελα να πάω ως το σπίτι μου. Ξέρω ότι το έχω εγκαταλείψει έντελώς.

— Μήπως κακοπερνάτε εδώ;

— Όχι! Όστούσο όμως δεν είναι λόγος αυτός να μην πάω να χαιρετήσω την σπιτονοικοκυρά μου, τὰ παιδιά της και πρό παντός αυτούς τους κυρίους έπιτρόπους της ένορίας μου, που ίσως και να με χρειάζονται.

— Θα τ' άφίσετε όλα αυτά για αύριο. Έγώ σήμερα δεν είμαι έλεύθερος ούτε για ένα λεπτό. Άνεότατο στο δωμάτιό της αυτού έντιμότητος, που αυτή τη στιγμή είναι έντελώς μόνος. Είμαι βέβαιος ότι θα σας περιμένει να παίξετε σκάκι.

Το βράδυ όλα πήγαν στην άρχή πολύ καλά. Την ώρα όμως που άποτελείονταν το γεύμα τους ένεφανίσθηκε ό Μπαμπινώ συνοδευόμενος από ένα νέον κι' ένα κορίτσι.

— Μαριέττα! ξεφώνισε μ' άπορία ό άδελφός Μπερλουώ. Ά! Έχω πολύν καιρό να σε δω.

— Κύριε άδελφά, πάρτε αυτό το σημείωμα που έφερε για σας κάποια κυρία μόλις πρό όλίγου. Έρχόταν από την έκκλησία του Σαινς Σεβαρίν όπου δεν σας περιμένουν πιά.

Η άκατάσχετη φλυαρία της δεσποινίδος Μαριέττας έσταμάτησε κάτω από το αυστηρό βλέμμα του έφημερίου, ό όποιος είχεν ήδη δώσει το γράμμα που είχε άνοίξει στον Τζάκ.

Τὰ χαρακτηριστικά του κόμητος αλλοιώθηκαν.

— Τί συμβαίνει, στην Έντιμότητά σας; έρώτησε μ' άγωνία ό κ. Γκρήν.

— Διαβάστε.

Όταν ό κ. Γκρήν διάβασε με την σειρά του την έπιστολή άφηκε μία τρομερή κραυγή:

— Τους ληστές! Δόξα ό Θεός που έχουμε άρκετό καιρό! Θα τους προλάβουμε. Έγγυόμαι έγώ γι' αυτό! Έχω τὰ καλύτερα άλογα του Παρισιού.

Στο δωμάτιό έπεκράτησε πένθυμη σιωπή.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Και ξέρετε γιατί; Άκούστε τους λόγους από την ίδια την «στάρ»:

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

ΝΕΑ από τόν κινηματογράφο

Η ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΚΑΡΡΟΛ

«ΜΗΤΕΡΑ» 200 ΓΑΛΛΟΠΑΙΔΩΝ

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

Η άγαπημένη στάρ των Άθηνων Κάρτερον Νάγκελ.

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

— Δέν ήθελε να γίνη δημότης του Χόλλυγουντ και αυτό μου δινε στα νεύρα!

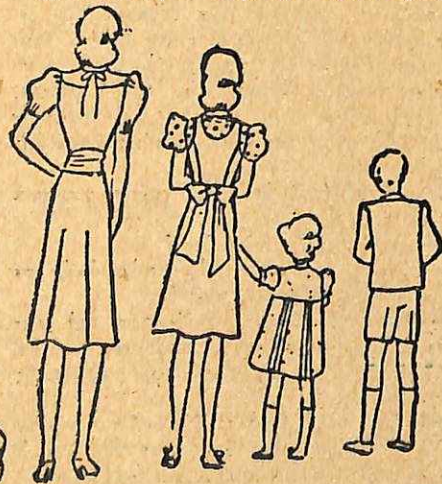
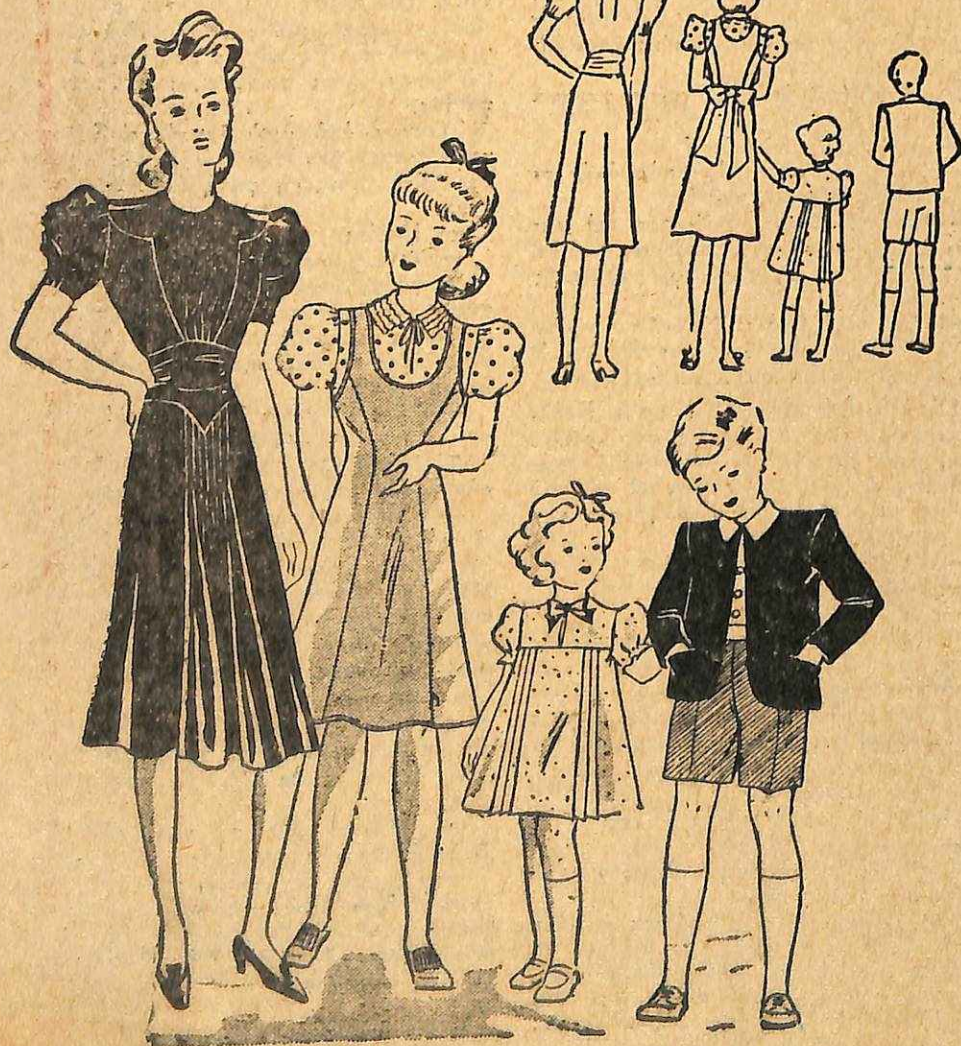
Η μεγάλη έβδομάδα

στην εποχή επιπολαιότητας που ζούμε, κινούμεθα σαν αυτόματα. Ακολουθούμε μερικές συνήθειες, προ παντός τις θρησκευτικές, πολύ περισσότερο από παράδοσι παρά από πίστι. Πόσοι αισθάνονται πραγματικά την μεγάλη θυσία του Θεανθρώπου; Πόσοι πιστεύουν στην θρησκεία τους, πόσοι συγκινούνται, άρκεσι την σκέψιν τους για να μπορέσουν να καταλάβουν το ύψος των διδαγμάτων του Χριστού, το μεγαλείον της θυσίας Του, και πόσοι ζητούν με την καρδιά τους να αποβάλλουν μερικές από τις κακές των συνήθειες;

Ίσως η ταλαιπωρία όλων των συγχρόνων λαών, ίσως η ανησυχία και η δυσχερέσκια που χαρακτηρίζει την νεωτέρα γενεά, να οφείλεται και εις την γενικήν απομάκρυνσιν των λαών της υψηλίου από την θρησκείαν των πατέρων των. Μόνο από τα διδάγματα της εκκλησίας να βρη κανείς την γαλήνην, την χαράν.

Πηγαίνοντας στην εκκλησία αυτές τις ημέρες, προσπαθήστε να υψώσετε τον εαυτόν σας μακριά από τις καθημερινές σας φροντίδες, προσπαθήστε να καταλάβετε το νόημα της θρησκείας μας και ακούγοντας τους θαυμασίους Ύμνους της εκκλησίας, υψώσατε την ψυχή σας προς τον Θεόν και παρακαλέσατέ τον να δώση την ειρήνην και την γαλήνην στον κόσμο.

ΔΟΡΑ

Γιό το παιδί σου

Όταν η μητέρα είναι έξυπνη και καλή νοικοκυρά, τα παιδιά είναι πάντοτε περιποιημένα χωρίς αισθητή ζημία στον οικογενειακό προϋπολογισμό. Για να σας διευκολύνω, σας δίδω σήμερα μερικά σχέδια με σχετικές οδηγίες.

Εξ αριστερών προς τα δεξιά:

1) Άνοιξιότικο φόρεμα για την μεγαλύτερη κόρη της οικογένειας από λεπτό μάλλινο ύφασμα ή από κρέπ-ντέ-σίν ή όστιδήποτε άλλο μεταξωτό. Το κορσάζ σχηματίζει πλασρόν και στενεύει στην μέση με όλιγα πιστάκια. Η πρόσδετη ζώνη μαζεύει την μέση. Πιστάκια στο μπροστινό φύλλο της φούστας.

2) Είχε φθαρή στα μανίκια το φόρεμα της μεγάλης, γι' αυτό της κάνατε καινούργιο. Μήν το πετάτε όμως.

Τὸ ΚΑΡΥΝΕ

διορθώνεται για την μικρή. Κόψετε τα μανίκια, σχηματίστε μπροστέλες όπως βλέπετε στην εικόνα. Προσθέστε από μέσα ένα λεπτό πούλ-όβερ και αργότερα μια μπλουζίτσα από κρέπ-ντέ-σίν φανταζι στους τόνους του φορέματος.

3) Για την μικρούλα, ένα ύφασματάκι φανταζι! Θα είναι νοστιμώτατο. Γίνεται περιφάρμα μ' ένα ρεταλάκι. Η φούστα, του φορέματος γαρνίρεται με 3 πιστάκια σιδερωμένα δεξιά κι' αριστερά. Ένα φουσκωτό μανικάκι κι' ένα ωραίο φιογκάκι τελειώνουν το χαριτωμένο σύνολο.

4) Για τον μικρό, ένα κοστούμάκι από ντρά, ή βαλοόδο. Μια ίσια ζακετούλα χωρίς γιακά, ένα ίσιο παντελονάκι κι' ένα άσπρο πουκάμισο από μέσα που γίνεται περιφάρμα από τα παλικά του μπαμπά.

— ΕΞ —

ΜΟΔΑ

Άνοιξιότικο ταγ'έρ

Τίποτε πρακτικώτερο για την άνοιξιν

από τα ταγ'έρ. Είναι κουφά, αφήνουν τις κινήσεις ελεύθερες και σας προφυλά-

Της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

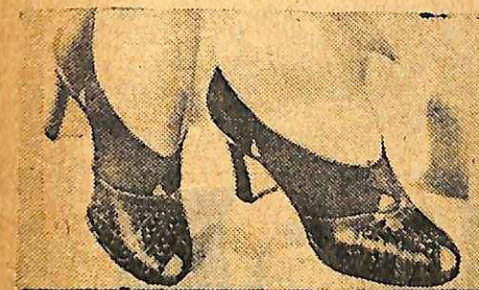

σουν από τις άποτες μεταβολές του καιρού. Το γκορί και το μπέζ είναι τα καταλληλότερα χρώματα γι' αυτά αλλά και τα μαύρα και μπλε μαρέν είναι πολύ εξυπηρετικά.

Το μοντέλο που σας παραθέτουμε παραπλευρώς είναι γκορί. Το κοντό ζακετάκι καθώς και η τσέπη, στολίζεται με 5 σειρές γκάνες. Φοριέται με πολύχρωμο πούλ-όβερ. Πολύ κατάλληλο για περίπατο και σπόρ.

Τὸ παπούτσια μας

Να και όλίγη μόδα για παπούτσια. Έφ'ετος θα φορεθούν, πολύ τα χρωματιστά παπούτσια και τα δίχρωμα.

Το πρώτο μοντέλο είναι σε σουέντ, λινότο μπλέ και σε σερό στην ίδια απόχρωση.

Το τρίτο είναι λευκό και μπλε μαρέν. Τα μέτρια τακούνια τα κάνουν πρακτικά και ξεκούραστα.

— ΕΞ —

Ο χορός του 'Ησοϊ

Κατά τις ημέρες του Πάσχα θα γίνουν πολλοί γάμοι στις Αθήνας και στις επαρχίες διότι υπάρχει στον τόπον μας η πρόληψις να μη παντρεύονται τον Μάιο. Άνοησία φυσικά, αλλά λίγοι είναι εκείνοι που τολμούν να παραβιάσουν τις λαϊκές προλήψεις. Συνεπώς θα έχουμε προσκληθεί, γάμους και πανηγύρια. Ας ζήσουν ευτυχισμένα τα νέα ζευγαράκια!

Τί φροντίδες όμως, τί προετοιμασίες, απαιτεί η τελετή του γάμου. Πόσα πράγματα αλήθεια χρειάζονται για το σπίτι τους. Σε πολλά μέρη του εξωτερικού και ειδικώτερα στην Αμερική υπάρχει η συνήθεια να προσφέρη κανείς στους νεονύμφους ειδή χρησίμα για το σπίτι, ειδή που να δλέπουν και που να θυσιάζονται τον δωρητή. Η καλή αυτή συνήθεια έπεσε-

πάθη έσχάτως και σε μας.

Σας δώητε αλλοτε για τα καταστήματα «Ίλιον» και «Ακρον» ως τα καταλληλότερα καταστήματα για όλα τα είδη φανταζι. Είναι όμως σανάμα και τα κλουσιώτερα στα είδη του νοικοκυριού. Εκεί θα βρητε την μεγαλύτερη συλλογή σεβιδισίων φαγητού, σε εκλεκτή πορσελάνη, μαχαιροπήρουνα άσημένα σεβιδισία, κρυστάλλινα κλπ... Όσον για δώρα, υπάρχουν εκεί δώρα σε όλες τις τιμές από 150 δραχ. μέχρι 20.000 και άνω.

Μια επίσκεψις σας εκεί θα είναι για σας μια αληθινή απόλαυσις.

— ΕΞ —

Τὸ π' ληό άνικε μενα

Όλες μας έχουμε στα σπίτια μας παλικά, αλλά αγαπητά αντικείμενα. Κηροπήγια της γιαγιάς, δίσκους, τασάκια, φρουτιέρες, σεβιδισία τσαλιού κλπ. Όλα αυτά ήταν κάποτε ωραία. Εφαίνοντο σαν να ήταν άσημένα, έλαμπαν και στολίζαν τα σπίτια μας, αλλά η έλαφρά έπιστροφήσις του πολυτίμου μετάλλου έχάθηκε με τον καιρό. Τί κοίμα! Τώρα τα δλέπουμε με λύπη. Δεν ξέρουμε τί να τα κάνουμε. Να τα έχουμε για καθημερινή χρήσι; Η όψις τους μάς στενοχωρεί. Να τα κρύψουμε; Μας πιάνουν άδικα τόσον χώρον. Να τα πετάξουμε; Α! Αυτό δεν θα το κάνουμε ποτέ διότι όλα αυτά είνε συνδεμένα με την ζωή μας.

Και συχνά πολλές αναγνώστριές μου έτυχε να ζητήσουν σχετικώς την συμβουλή μου. Μά το ίδιο πρόβλημα βασάνιζε και μένα. Τόσα αντικείμενα ωραία του σπιτιού μου έχουν φθαρή και μου προσέδουν μια απέραντη λύπη. Ήθελα να τα δώθωνα όλα και επεξεύρησα πολλές φορές αλλά οι τιμές ήταν τόσο μεγάλες ώστε απελπίστηκα.

Προχθές λοιπόν περνώντας τυχαίως για πρώτη φορά στο κάτω μέρος της όδου Έρμου, πολύ κάτω, σιέδον στο Θησεϊόν, είδα σε μια θιρίνα διάφορα αντικείμενα που λαμποκοπούσαν. Δίσκοι, μαχαιροπήρουνα, εξαρτήματα αυτοκινήτων κλπ. Από περιέργεια έρώτησα αν θα μπορούσα να διορθώσω τα παλικά αντικείμενα που σας ανέφερα προηγουμένως. Έμαθα λοιπόν ότι τα περισσότερα αντικείμενα που είχαν προσελκύσει την προσοχή μου δεν είχαν άσημωθή αλλά είχαν προσλάβει μια στρώσι Χρωμί-σου το όποιον είναι το συγγενέστερον μέταλλον του ασπριού. Φυσικά κάνουν και διάφορες άλλες έπιστρώσεις: νικελ, χαλκού, όρειχάλκου και άργύρου.

Οι έπιστρώσεις του χρωμίου είνε εκείνες που πρέπει να μάς ενδιαφέρουν όλες διότι στοιχίζουν περίπου την μισή τιμή της επαργυρώσεως και επί πλέον δεν χαλούν και δεν έχουν ανάγκη διαρκούς διατηρήσεως. Διατηρούνται πάντοτε στην πρώτη τους κατάσταση.

Έάν θέλατε να πεισθήτε για όλα σας άνάφερα προηγουμένως, πάρτε το τσάμ του Θησεϊού ή το λεωφορείον της ίδιας

γραμμής και πηγαίνετε, να δήτε μόνας σας. Πάρτε το χειρότερο αντικείμενον που επιθυμείτε να διορθώσετε και πηγαίνετε στο πρότυπον εργοστάσιον ηλεκτρολύσεως του κ. Σ. Καλούδη, όδου Έρμου 120, ή αν προτιμάτε τηλ. 33. 097. Είμαι θεόβια ότι θα ένθουσιασθήτε και σιγά-σιγά με τις μικρές οικονομίες σας θα μεταβάλετε όλα τα παλικά αντικείμενα του σπιτιού σας σε καινούργια και θα μ' ευχαριστήτε μέσα στην καρδιά σας για την πληροφορία που σας έδωσα.

— ΕΞ —

ΚΟΥΛΟΥΡΑΚΙΑ

ΧΙΩΤΙΚΑ ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ

Δόσις.— 1 όκα άλεύρι, 100 δρ. λάδι καλό, 50 δράμα ρακί, 100 δρ. ζάχαρη ψιλή 50 δρ. κονιάκ.

Ένώνετε το λάδι με την ζάχαρη, το κονιάκ και το ρακί, τα δουλεύετε καλά, μετά ρίχνετε το άλεύρι με λίγο νερό χλιαρό. Τα ζυμώνετε, τα πλάθετε και τα στέλνετε στο φούρνο.

— ΕΞ —

ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η περιποίησης των άκρων

4ον

συνεχίζω σήμερα για την υγιεινή και αισθητική περιποίηση των άκρων.

Το μέρος εκείνο των μπράτσων που έχει ανάγκην ιδιαίτερας περιποιήσεως είναι η μασχάλη, στην όποία, λόγω μεγάλων εφιδρώσεων, γίνονται διάφορες ζυμώσεις που αναδίδουν ως επί το πλείστον μια βαρετή δυσσμία. Το ίδιο συμβαίνει και με τα κάτω άκρα. Ο υγιεινός καθαρισμός της μασχάλης και των κάτω άκρων γίνεται με σαπούνι. Κατόπιν δέ, απαραίτητον είναι το πουδράρισμα μ' άφθονο τάλκ.

Άλλ' εκτός από το καθαρισμό επιβάλλεται, ιδίως το καλοκαίρι ή επάλληλις με την κάτωθι αποτελεσματική σύνθεσις.

Φορμολίνη	1 γρ.
Βάμμα μυελλαδόνας	10 γρ.
Κολώνια	100 γρ.

Ιδιαίτερος συνιστώ σ' όσες έχουν άνεπτυγμένο το έλάττωμα της εξ ιδιότητος δυσσμίας την χρήσιν της και τρις της έβδομάδος γενικών λουτρών με μπόρα-ν-τέ-σά-ν-τ. Διαλύετε μέσα σε μια δεκαδιάρικη μπιτίλλια με ζεστό νερό ποσότητα 250 γραμ. μπόρα-ν-τέ-σά-ν-τ και αφού την ανακινήσετε καλά, τότε ρίχνετε την διάλυση αυτή, μέσα στο νερό του λουτρού σας, του όποιου την θερμοκρασία κανονίζετε όπως είστε την συνήθίζετε. Διάρκεια παραμονής στο λουτρό από 20 λεπτά μέχρι 1 ημισείας ώρας. Μετά το σκούπισμα πουδράρετε άφθόνως το σώμα με τάλκ. Τα ίδια λουτρά είναι αποτελεσματικώτατα σ' όσους υποφέρουν από γενική υπερίσπαρση του σώματος.

Μετά το ντεκολτέ και τα μπράτσα, θα σας δώσω από σήμερα και μερικές απαραίτητες συμβουλές για τα κάτω άκρα.

Μια συμμετρική κι' απηλλαγμένη αντισθητικών σημείων κνήμη καλώς κι' ένα μέτρο και κομψό πόδι συντείνουν πολύ στην έν γένει εμφάνιση κάθε κυρίας. Άέξει, λοιπόν, ο κόπο, εκτός από της υγιεινής πλευράς, να ποιοιθήσθε όπως πρέπει και τα μέλη αυτά του (Συνέχεια στη σελίδα 42)

MAIPH

Διοηγητική

(Συνέχεια από την σελ. 39)
 σώματος. Ίδιω τώρ το καλοκαίρι. Πολλά άτομα υποφέρουν επίσης από υπερβολική εφίδρωση των ποδιών, ή οποία γίνεται και κατά τον χειμώνα, εξ αιτίας δέ της υπερλιπιδώσεως ταύτης εκτός της άφορητου δυσωσμίας το πέλα των ποδιών ξεφλουδίζεται και σιγί-σιγί γεμίζει από ιδονηρά ακασιματα, τα όποια καθιστούν προβληματική την βόδισην. Άλλά περί αυτών στο επόμενον.
 Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
 Δερματολόγος Ιατρός Σόλωνος 40.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΑΠΟ ΔΡΧ.

1.600

ΛΗΨΕΩΣ ΕΛΛ.
 ΣΤΑΘΜΟΥ
 ΑΝΕΥ ΚΕΡΑΙΑΣ

3 ΛΥΧΝΙΩΝ & 8½ ΙΝΤΣΩΝ
 ΜΕΓΑΦ, ΗΛΕΚΤΡΟΔΥΝΑΜΙΚΟΝ

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ
 ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΕΙΣ
 ΤΟ ΕΡΓΟΣΤ, ΛΗΜΝΟΥ81

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
 ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
 ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ
 Α.Ε.

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
 & ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΑ
 ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΙ
 ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Είναι ευτυχής γιατί είναι ώρα

Η πραγματική όμορφη άπαιτε? δροσερό και περιποιημένο δέρμα. Η μορφή και ή γραμμή δεν είναι πολλάκις τόσοσ άπαραίτητοι.
 Ένα πρόσωπο με έπιδερμίδα δροσερή, νεανική και τρυφερή προσδίδει άκαταμάχητη γοητεία.
 Μόνον με την γνωστή κρέμα NIVEA αποκτάτε τέτοια όψη.
 Η NIVEA είναι ή μοναδική κρέμα, ή όποια περιέχει την συγγενή πρós το δέρμα EUCERIT και δι' αυτής έξασκεί έξαιρετικά ευεργετική επίδρασι επί τών σπουδαιοτέρων στρωμάτων του δέρματος.

Tisanol
 PRODUIT
 MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ TISANOL No 222

προϊόν του οίκου Άρωματοποιίας MICEKO, εκτός της θαυμασίας στυλινώσεως τών τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αυτές πολύ μαλακές και στρωτές. Μοναδική διά μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά και από περμανάντ. Άντιπροσωπεία - Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
 ΚΟΜΜΩΤΗ ΡΙΟΝ ΛΟΥΣ
 Πανεπιστημίου 75 Τηλέφ. 23-776.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΑΡΑΦΑ

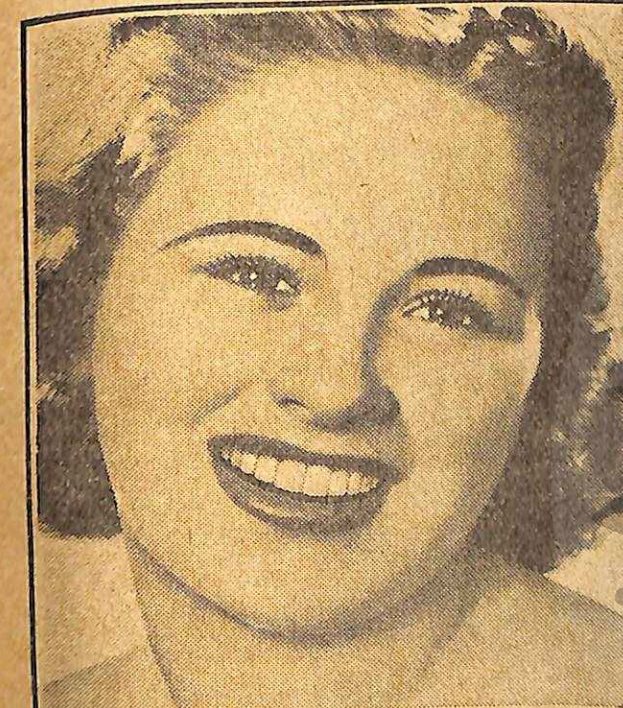
Κρητικοποδλαν Μαυρομμάτα. Η συνταγή για τα σποριά ή το ή εξής:
 Κάμφορ 0,10 γρ.
 Ασίντ σαλισιλίκ 0,10 γρ.
 ΟΞόντ ντέ ζένκ 1 γρ.
 Βαζελίνη 4 γρ.
 Λανολίνη 4 γρ.

Η δέ λωσιόν που θα χρησιμοποιήτε πρώι και θράδυ ή εξής:
 Καμφορούχο άσπρο οινόπ. 30 γρ.
 Βάμμα βενζόης 15 γρ.
 Υδωρ κολώνιας 60 γρ.
 Αποστειρωμένο νερό 200 γρ.

Σας τα γράφω ελληνικά, πράγμα που θα κάνω απ' εδώ και στο εξής, διόσες μπορώ συνταγές γιατί πολλές μου παραπονούνται ότι δεν διαβάζονται καλά τα γαλλικά ψηφία κι' οι αριθμοί. Αυτή ή λωσιόν θα σας κάνει καλό για τούς πόρους και τα μαύρα στίγματα. Τα φάρμακα που παίρνετε είναι πολύ καλά, ώστε άς μείνουν οι ένέσεις. Δυό φορές την εβδομάδα θα χρησιμοποιήτε σκέτο άσπράδι αόγου. Γίποτα άλλο από αυτό που μου γράφετε καθώς και βούρτσισμα. Όσον άφορά το γνούδι δεν μπορώ χωρίς προσωπική εξέταση ούτε για άμοιδή ούτε για την διάρκεια της θεραπείας να σας πώ. Για τ' άλλα που μου γράφετε να τα προμηθευήτε από κανένα κατάρστημα καλλυντικών ειδών.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Είς το προσεχές πολυσέλιδον πασχαλινόν φύλλο μας μία δλόκληρη σελίς άπαντήσεων Δόρας.

ΠΩΣ Ν ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

Τίποτε άλλο δεν σαγηνεύει τόσο, όσο το χαμόγελο που άποκαλύπτει μίαν ωραίαν όδοντοστοιχίαν. Άσφαλώς θέλετε και σεις ν' άποκτήσετε λευκά και άπαστραπτόντα δόντια - Μην διατάζετ! Έφαρμόσατε άμέσως το έπιλεγόμενον σύστημα «ΚΟΛΥΝΟΣ-ΞΗΡΑ ΨΥΚΤΡΑ» δηλαδή τοποθετήσατε έν εκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψύκτρας και καθαρίσατε δις της ημέρας τα δόντια σας. - Θα μείνετε έκθαμβοι με το άνέλιστο άποτέλεσμα - αυτόστιγμει ή κρέμα μεταμορφώνεται είς έναν ειγώσιον και ζωοποιόν άφρον ό οποίος είσχωρεί είς κάθε σχισμήν, και καλότητα του στόματος σας - Αι κηλίδες εξαφανίζονται άμέσως, και τα παράσιτα ή αίτια της σήψεως των φονεύονται.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Περμανάντ με Γερμανικές ΠΑΣΤΙΛΙΕΣ. Δεν χρειάζεσθε Μιζαμπλί. Χάρη ρεκλάμας δρχ. 200. Βαφή μαλλιών μαζί με το χτένισμα δρχ. 150. Έλαιόλουτρα ειδικά για τα κουρασμένα μαλλιά δρχ. 40. Πετικιούρ δρχ. 40. Είς το Νέον Πολυτελέστατον Κομμωτήριο

Β. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Σταδίου 7 Αον πάτωμα. Τηλ. 32-812.

ΜΠΡΕΝΤ

ΝΤΙΑ ΜΠΡΕΝΤΕΖΗ

Κοπτική — Ραπτική
 όδός Πετράκη 3
 Τηλέφ. 32-700.

Το φωνάζω δυνατό! ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ Η ΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!

άποδεικνύει ότι το δέρμα είναι δυνατόν να τραφή

Ο γιατρός μου μου είπε ότι το ΒΙΟΣΕΛ που περιέχεται μέσα σ' αυτή την ειδική τροφή δια την έπιδερμίδα άποκτάται από νέα ζωά έπιμελώς διαλεγμένα. Διαπερνά πολύ βαθειά το δέρμα και του προμηθεύει την τροφή που έχει ανάγκη για να διατηρηθή σταθερό, φρέσκο και νεανικό. Έχει άνακαλυφθή από ένα μεγάλο καθηγητή του Πανεπιστημίου της Βιέννης και άναμινύεται τώρα με την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ, άκριβώς στις αναλογίες που πρέπει για να τρέφη τούς υποδορείους ιστούς. Χρησιμοποιείτε την κρέμα αυτή κάθε θράδυ, πριν κοιμηθήτε και το πρώι βάζετε την κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώματος λευκού. Σε τρείς μέρες θα σας έπιτρέψη ν' άρχίσετε ν' άπαλλάττεσθε από τις άτέλειες του χρώματος σας και οι χαλαροί και άδυνατισμένοι μύς του προσώπου σας θ' άποκτήσουν πάλιν την ζωηρότητα των. Κατά την διάρκεια άκιμών που έγιναν είς ένα Νοσοκομείον της Βιέννης από τον Καθηγητή Στέσκαλ επί γυναικών από 55 έως 72 ετών, αι ρυτίδες έχάθησαν σε διάστημα έξ εβδομάδων.

Οί ὡς ἄνω σταυροὶ ἐξ ἀργύρου
προσφέρονται δωρεάν ὑπὸ τῆς

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

„Ο ΑΣΤΗΡ,,

εἰς ἐκάστην θυγατέρα δικαιοῦ-
χον ἀσφαλείας τιμολογίου 21

Ζητήσατε πληροφορίας
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

